

Tháng 11, 2014

Những Bài Thơ Dễ Thương

Linh thủy

Có những bài thơ rộn tiếng ca
Bài thơ tình ý nhạc chan hòa
Cô dâu chú rể cùng chung bước
Giữa tiếng cười vui của Mẹ Cha

Có những bài thơ thật dễ thương
Bài thơ hạnh phúc cảnh thiên đường
Ông bà, cha mẹ cười sung sướng
Đón bé ra đời, thật dễ thương

Có những bài thơ thật vấn vương
Bài thơ chiến sĩ chết sa trường
Người đi, đi mãi phương xa ấy
Có kẻ ngậm ngùi nhớ tiếc thương

Có những bài thơ thật thiết tha
Bài thơ lũ khách khóc sơn hà
Nghìn trùng xa cách quê hương cũ
Một mảnh tình riêng, ta với ta

Có những bài thơ tựa suối trong
Bài thơ suối mát thiện tâm lòng
Thuyền từ bát nhã trôi trôi nhẹ
Nhắc khách trần ai cảnh sắc không

Tất cả bài thơ sẽ dễ thương
Nếu tâm thanh thản, mộng bình thường
Yêu người, yêu những gì ta có
Thì mọi bài thơ sẽ dễ thương

Sương Lam

ẤM ÁP NGÀY LỄ TẠ ƠN

Mùa lễ Tạ Ơn đến với mọi nhà,
Có hoa cúc vàng ngoài sân rực rỡ,
Có mây mùa Thu về qua khung cửa,
Có tôi băng khuâng nhật lá cuối mùa.

VĂN HOÀI ÁP Ủ

*

“Lãng dăng trò đời quay mặt khuất
Niềm riêng thôi chỉ một mình ta”

(Thơ **CHƯƠNG HÀ**, bài “**VỌNG CỔ HƯƠNG**”,

trang 8)

Lễ tạ ơn, tháng mười một sắp qua,
Mùa Đông chưa đến sao mà lạnh thế,
Lòng tôi giao mùa khi chiều lộng gió,
Gió tháng mười một hay tháng mười hai?

Xin mời mùa thu, mùa Thu tàn rơi,
Đi cùng tôi ngày tạ ơn truyền thống,
Có món gà Tây vàng thơm vừa nướng,
Có squash soup và món ngô khoai.

Có món ngọt ngào bánh Pumpkin pie,
Bàn tiệc tạ ơn người ta đoàn tụ,
Vẫn là những món ăn quen thuộc cũ,
Vẫn là ngày vui được tạ ơn đời.
Mùa lễ tạ ơn đến với mọi người,
Những người giàu sang hay người nghèo khó,
Những người không nhà sống ngoài đường phố,
Họ ước mơ gì ngày lễ tạ ơn?
Họ nhận bữa ăn từ những tha nhân,
Cũng gà tây, khoai tây nghiền, bánh ngọt,
Cuộc sống có lúc cho đi và nhận,
Cám ơn người dung còn nghĩ đến mình.

*

Man man u uất Quê Cha
Minh ta xứ lạ kêu ca thương Nhà?
Đông, Thu, Xuân, Hạ thiết tha
Thi ca xót dạ, lệ nhòa thương dân.
Mặc ai quay mặt bất cần
Tinh thần bất khuất: sử lần từng trang.
Niềm riêng hương lá Cờ Vàng
Chuyện chung góp sức, đầu hàng quyết không!

Ý Nga, 19-11-2014

SAO MÀ LẠ?

*Ai nguyệt háy mà bên này si dại,
Tóc ai bay mà tôi đứng say say,
Áo ai bay sao quần chặt ngắt ngây?
Tóc ngói lệch, duyên thẳng đường tìm đến.
Em mạnh khỏe mà tôi nghe nhuốm bệnh
Em mím môi mà rộng mở tim tôi
Chi nguyệt thôi mà đã ngắm lấm rồi!
Em vuốt tóc cho lòng tôi bồi rồi!
Mắt đen láy, làn mi cong chớp vội
Em mở to. Tôi nhắm, cũng say như*

Bàn tiệc tạ ơn nào cũng sẽ tàn,
Nhu mùa Thu đang hết thời nhan sắc,
Xin cảm ơn gió tháng mười một lạnh,
Có lẽ Tạ Ôn ấm áp cho đời.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(November, 26- 2014)

CHƯA NHẤN ĐẤU EM!

-Thương em đồng mộng dị sàng
Cha ngăn, mẹ cấm, họ hàng không ưng.

Đi mừng đám cưới tung bùng
Mà lòng em tủi quá chùng, tội ghê!
Người ta “*chết mệt, chết mê*”
Mà sao vẫn sống nhăn tề, chờ chi?

- “*Nhăn*” đâu mà Bé nói kỳ?
Mai, anh đừng bệ oai nghi sang nhà
Thưa Cha cho rõ tình ta
Và chờ em, đến khi già mới “*nhăn*”
Thương anh, xin bớt cần nhẫn
Vết “*nhăn*” đến thật, ăn năn bây chừ!

Á Nghi, 29-11-2014

*Em mỉm cười mà tôi khóc tương tư
Tình lên lút, trông chờ từng giây phút*

*Em kẹp tóc mà tình bay cao vút.
Tôi nhớ thương, em hồi có mau quên?
Tình một bên, trù mển ai đáp đền?
Chiều sắp tắt nhưng tình tôi bừng sáng!*

Á Nghi, 29-11-2014

HẾT PHÉP RỒI EM

*(Kính tặng những Em Gái Hậu Phương từng yêu
Linh Huế VNCH)*

*

*Thật dễ ghét! Người dễ thương lắm nét!
Em cười khoe hàm răng trắng thật xinh
Em bay mô? Anh vẫn đậu hoa Tình
Gặp một bữa mà ua hoài ngàn bữa!
Gặp một bữa mà răng ua dĩa rửa?
Em mỉm môi, anh lấp bắp tỏ tình!
Anh nói nhiều, sao em cứ lặng thinh?
Cuộc đời linh không dễ trình thưa mãi!*

Á Nghi, 29-11-2014

DẠO BIỂN

Dịu em nhẹ sóng êm
Chân trần thử cát, cát mềm hơn da
Chiều trôi qua, tối trôi qua
Hải âu lượn cánh là là cùng ta
Bay bay tóc xỏa mượt mà
Ngát ngậy mùi biển, gió hòa hương anh
Loanh quanh nước mát, gió lành
Đan tay dạo, ngắm. Lợi danh chẳng cần!

Á Nghi, 29-11-2014

ANH À! XIN HÃY XA XA

Hồn phách tán, lời nghèo nàn, hốt hoảng
Đường thênh thang, mà quá chật không gian
Anh ăn gian, đi quá sát, tay gần
Khen nhiều quá, lời chê không dám ngỏ.
Nắng chờ gió xoa giùm gò má đỏ
Hoa đã đưa, miệng còn quá ân cần
Người ăn gian sao biết em ngại ngần
Mê hồn trận níu chân người quýnh quáng.

Á Nghi, 29-11-2014

VẤN SẮT SƠN

Hay chi lạ! Tôi chơi voi nghiêng ngả
Em hiền từ, tôi cãi lệnh Mẹ, Cha
Em biến rồi, hồn còn dỗi chẳng tha
Thương em quá! Hoa ngọc ngà xír lạ!
Thương chi lạ, nét bình thường dân dã
Tuổi năm mươi, em vẫn tựa trăng tròn
Chân đã xa mà ước muốn vẫn còn
Hẹn sẽ đón kiếp sau. Chờ anh nhé!

Á Nghi, 29-11-2014

LẠC QUAN!

Ai nằm một chỗ than đau
Ai thương, sẵn sóc, nhìn nhau đượm buồn
Người đau: mắt lệ tràn tuôn
Người không đau: phải luôn luôn mỉm cười
Chuyện trò rạn vỡ, thắm tươi
Tặng nhau liều thuốc yêu đời: Lạc Quan.

Ý Nga, 28-11-2014

ĐỪNG ĐI VỚI VIỆT GIAN

Ra ơn, cười khẩy kẻ gian

THƠ HAY QUÁ?

Người hay viết, viết thật hay!

Ôi chao chữ nghĩa như bay rợp trời

Người hay đọc, đọc cứ cười

Viết sao mà khéo! Nghĩa, lời thâm sâu!

Người ham học, học càng mau!

Bài thơ viết tặng: chữ nào cảm ơn?

Ý Nga, 28-11-2014

HÀNH TRANG NHẸ

MỚI ĐI XA

Xin mau bỏ bớt lời rên

Chát lên vui vẻ, nhẹ liền hành trang!

Đường đời lên xuống, dọc ngang...

Cứ vui đừng đĩnh, vội vàng chi anh?

Áo bi quan: xấu, mỏng manh

Che sao âm áp thiện lành, lạc quan?

Tâm hồn thanh thản, bình an

Lấy đâu bất mãn thở than nặng đời?

Ý Nga, 28-11-2014

AI KHÔNG LO?

Vẽ vôi đòi trả, lạy van cũng thừa

Háo danh lắm kẻ chưa chừa

Vấy tanh mới nhả? Chừa chưa đời này?

Ý Nga, 27-11-2014

ĐỪNG NUÔI ĐẢNG NỮA!

Nhân quyền, dân chủ ở đâu?

Xúm nhau đội mũ, đeo râu chur hầu

Đảng đà đội giặc trên đầu

Đạp dân dưới đất, ngồi lâu quá rồi

Phải mau lật đổ đi thôi!

Máu, xương, nước mắt, mồ hôi: dư à?

Ý Nga, 26-11-2014

GÀN GỬI

(Thành kính tưởng niệm những
CHIẾN SĨ VNCH đã mất nơi các trại tù VC)

*

Thương tù vác nứa giữa đường

Khoai: dân lén liệng, trao thương giúp người

Trao thêm vội vã nụ cười,

Dân đi như chạy, sợ “trời” sẽ hay

Lượm khoai, người lính cầm tay

Nam Quan, Vạn Kiếp, Chi Lăng...
Cùng ghi chiến tích, Bạch Đằng lừng uy!

Bây giờ nhìn lại biên thù
Giặc đang chễm chệ, hiểm nguy chập chồng.

Trống Mê Linh, Hội Diên Hồng...
Âm còn lỏng lẻo. Ai không lo buồn?

Ý Nga, 26-11-2014

Kiếp Nào Ta Đã Yêu

*Ta đã yêu nhau từ trong kiếp trước
Luân hồi em quán bước chân anh
Là cỏ cây hay hạt bụi hồng trần
Em tia nắng sưởi lòng anh muôn thuở .*

*Nỗi nhớ nhung vô vàn như hơi thở
Tiếng thời gian hay điệp khúc con tim
Dẫu mù lòa vẫn mãi mãi đi tìm
Bờ vai tựa giữa dòng đời nghiệt ngã.*

*Hãy nắm tay kéo lạc thêm lần nữa
Chuyện cho nhau dòng máu thấm lệ nhòa
Tóc em bay xuôi về nơi xứ lạ
Gửi hương thơm lời yêu dấu thiết tha*

*Cánh chim lẻ vẫn hoài trong mơ ước
Mùa xuân về ấm áp bóng chiều tà
Em sẽ đợi sẽ chờ như phiến đá
Trăm năm còn hoài vọng phía trời xa .*

Rung rung giọt lệ tù đầy gian truân

Nhận tình, dân vẫn thương quân

Rõ ra: chính nghĩa, vô nhân phe nào.

Ý Nga, 26-11-2014

MAU NHÉ ANH!

Em làm thơ anh đọc,

Rồi em hát anh nghe,

Nghe xong anh đừng khóc

Toàn chuyện nhục không nè:

Việt Nam mình đoạn trường

Mà “tân thanh” chưa đến

Bao “Nàng Kiều” thảm thương

Trong tay Đảng Rác Rén.

Đảng Quân Phục Thùng Thình

Toàn tay sai lém linh

Thờ Độc Thần* Ba Đình

Đim Tổ Quốc điêu linh.

Dân không còn đất náu,

Chúng ăn cánh với nhau

Nhờ dân mình bán máu

Ngọc Quyên

CÀN SÁT CÁNH BÊN NHAU

“Việt kiều” tự bĩ mặt nhau

Về làng xun xoe áo gấm

Cộng Đồng đã lọc vàng thau

Thì nên giữ cho cứng cổ.

Bao nhiêu niềm riêng buốt nhói

Chúng ta trả bằng đống đau

Chính nghĩa lấy làm cốt lõi

Cờ vàng phải giữ tươi màu!

Chúng ta là người Quốc Gia

Lắng nghe lòng dân réo gọi

Thanh, thiếu, lão niên; trẻ già

Xin đừng buông xuôi! Hãy nói!

Ý Nga, 25-11-2014

TẾT ĐÃ DÀN XA!

*

“Chỉ ở lòng ta còn có Tết

Thần thờ đất lạ dạ băng khuâng”

*

Nuôi đảng, ai cũng giàu.

Rác Rến biến thành Tàu!

Nghe xong anh có đau?

Nhắc giùm cho con cháu

Mau nghĩ đến ngày sau!

Mau nhé! Anh hãy mau!

Ý Nga, 26-11-2014

*Độc Thàn: Hồ Chí Minh

CHÍNH KHÁCH HÀI HƯỚC?

Tâm tính mi bất ổn

Tắc Kè luôn thất thường

Thay đổi như chong chóng

Đề ở đâu lập trường?

Tội ác đã tường tận

Mà sao quá ngây thơ?

Nếu dân không uất hận

Làm sao nước tràn bờ?

Chèo Con Thuyền Dân Chủ

Không phải chỉ niềm tin

(Thơ **CHƯƠNG HẠ**, bài “**NHỮNG CON MƯA**”,
trang 13)

*

Từng cái Tết trôi qua, từng xuân chết!

Mai Nước Nhà mất hết còn gì a?

Kẻ gian tà vui ra phét hát ca

Đã rõ rệt Quốc Gia và cộng sản!

Đau vô hạn trước nguy nàn nội gián

Ai bàng khuâng, thờ thần cuối dặm ngàn?

Ai ngút ngàn căm phẫn cảnh Nhà tan?

Ai đất lạ bình an lòng còn Tết?

Ý Nga, 19-11-2014

NHỮNG MUỘN PHIÊN RỒI CŨNG SẼ PHÔI PHA.

*(Cảm tác từ truyện ngắn "Nhu Những Giọt
Mưa"
của Nguyễn Nhung)*

*Những muộn phiền nào có thể lãng quên,
Khi hạnh phúc đã một lần xa khuất,
Nhu những giọt mưa rơi hoài không dứt
Trong lòng em ngày đánh mất hồn nhiên?*

*Có một thời ru giấc mộng thần tiên,
Xóm làng quê với dòng sông tuổi nhỏ.
Chờ hồn em rũ mềm như lá cỏ
Khép tình anh lặng lẽ, trận mưa giông!*

*Tiếng đàn xưa mang nỗi nhớ mênh mông
Gieo thắm lặng từng giọt buồn hiu hắt
Lời thương yêu làm sao anh tỏ thật*

Lập trường phải giữ gìn

Sắt đá luyện cho đủ!

Ai như mi: tung tưng!

Ý Nga, 25-11-2014

LẤY GÌ MÀ KIÊU HÃNH?

“Từng bữa rượu sâu giầu nét vui

Lấy chi kiêu hãnh hồn vong quốc?”

*

*Thơ **CHƯƠNG HẠ**, bài “**QUÊ NGƯỜI**”, trang 14*

*

Luân phiên bia rượu bọt sùi

Đưa cay, béo, mặn... buồn vui biết gì

Men say kiêu hãnh người đi

Thương cho người ở lấy chi giầu sâu?

Máy bầu, uống máy canh trâu?

Việt gian, Việt Cộng ma đầu cũng say

Trong ngoài ngủ cả, ai lay?

Thơ ơi! Cứ cháy! Đắng cay tâm người!

Ý Nga, 19-11-2014

Em tinh khôi như giọt nước đầu ngày!

*Nhánh sông đời từ lúc rẽ, chia hai
Về bến đục, thuyền em chìm mất lối
Trận cuồng phong cuốn đời nhau trôi nổi
Con mưa giờ nặng trĩu hạt thương đau!*

*Mưa quê người hay mắt ướt tìm nhau
Trong bóng tối cuối đời, tìm đâu nữa!
Dấu xót xa, tình vẫn là ngọn lửa
Từ tim anh thấp sáng, rục tim em.*

*Vẫn là anh, là cơn sóng dịu êm.
Ôm thầm lặng bờ xa, mùa nước lũ.
Ánh trăng đêm, giàn hoa, hàng giậu cũ
Mùi hương cau, hương bưởi thấm ngọt ngào.*

*Vẫn là anh, làn gió mát xôn xao
Thổi êm ái lời tình đầu thuở trước
Em xin mãi là mưa ngày bão rớt
Rơi xuống anh nghìn giọt nhớ quê nhà.*

Những muộn phiền rồi cũng sẽ phai!

Tường Dung

Cây Sầu Đông

*Khi em già từ cõi mộng mơ
Mùa thương như chết từ bao giờ
Con đò trôi đợi trên sông vắng
Chỉ lục bình trôi sóng vỗ bờ*

*Khi em bước lìa xa nỗi nhớ
Hàng hiên mưa rui lá chơ vơ
Bên song ngọc ngán đàn ai dạo
Khúc hát ân tình lạc ý thơ*

*Khi mát vòng tay nhạt ước thề
Môi hôn còn ấm*

*bến sông mê
Dư âm quay quắt đêm nguyệt tận
Người hơi hay chẳng dạ nào nề*

*Khi ngõ hẻm ai lạnh tuyết đông
Yêu thương tan tác bụi tình hồng
Mộng du em bước vào hoang phế
Có phải muôn đời trôi ngóng trông ?*

*Khi trả lại anh những yêu thương
Nước mắt còn rơi đến cuối đường
Chiều chiều trông về chân trời tím
Sám hối tình ai trót vấn vương.*

Ngọc Quyên

Hai Chữ Tạ Ôn

Đây là bài thứ hai trăm năm mươi ba (253) của người viết về chủ đề Thiên Nhân trong khu vườn Một Cõi Thiên Nhân của trang văn nghệ Oregon Thời Báo.

Bây giờ là mùa lễ Tạ Ôn. Học sinh các trường tại Hoa Kỳ thường được các cô giáo giảng dạy về ý nghĩa của Ngày Lễ Tạ Ôn và tổ chức nhiều sinh hoạt về Lễ Tạ Ôn rất vui. Vợ chồng người viết đã từng đến dự những buổi trình diễn ca hát về Ngày Lễ Tạ Ôn khi cô cháu nội Mya dễ thương của người viết học trường Tiên Mẫu Giáo và Mẫu Giáo mấy năm về trước.

Các học sinh được mặc những y phục, hoá trang thành những người Pilgrim từ Anh Quốc đi tìm tự do tín ngưỡng trên con tàu Mayflower. Học sinh được các cô giáo hướng dẫn lên sân khấu ca hát líu lo những bài hát về Thanksgiving. Phụ huynh học sinh đến tham dự cũng được mời ăn tiệc mừng Thanksgiving “bỏ túi” với bánh kẹo, trái cây v.v...

Trong thực tế thì đây là một ngày lễ lớn của Hoa Kỳ, học trò được nghỉ học, nhân viên công tư sở được nghỉ làm để gia đình con cháu xum họp bên nhau ăn tiệc mừng Tạ Ôn trong không khí ấm cúng gia đình.

Món gà tây quay, món khoai lang ngọt, món bánh nướng bí rợ (pumpkin pie), hoa quả thu hoạch được trong mùa Thu là những món không thể thiếu được trên bàn tiệc Thanksgiving của dân Mỹ vì đó là những thức ăn mà người da đỏ đã mang tới cho người di dân ăn trong con đời lạnh. Họ ăn để tưởng nhớ và biết ơn người đã cứu sống họ.

Mời quý anh chị thưởng thức You tube hay hay rất là dễ thương qua link dưới đây. Xin click vào link để xem. Smile!

Thanksgiving Songs for Children - Little Pilgrim - Kids Song by The Learning Station

<https://www.youtube.com/watch?v=h-vannwwn2U>

Chúng ta cũng là những người di dân đến đất Mỹ trong vòng mấy thập niên gần đây. Những người bạn Mỹ đã mở rộng vòng tay và mở rộng con tim đón nhận chúng ta đến chung sống với họ trong hoà bình, tự do, hạnh phúc. “Nhập giang tùy khúc, nhập gia tùy tục”, đó là lời dạy bảo của ông cha ta để lại. Chúng ta cũng cần hội nhập vào nếp sống văn hóa hay đẹp của xứ người vì hai chữ ân tình. Chúng ta cần phải biết cảm ơn những cơ quan thiện nguyện, những tổ chức tôn giáo, những người bạn tốt, những ân nhân đã bảo trợ, giúp đỡ chúng ta trong những ngày tháng khó khăn lúc ban đầu nơi xứ lạ quê người.

Chúng ta sinh ra đời là đã thọ ơn rất nhiều từ nhiều người: ơn tiên nhân đã ra công dựng nước, ơn chiến sĩ, đồng bào đã ra công bảo vệ, gìn giữ nước, ơn Tam Bảo đã dạy các phương cách sống an vui thoát khổ, ơn cha mẹ đã sinh thành dưỡng dục nên người, ơn thầy cô đã truyền trao kiến thức, ơn bạn bè thân hữu đã giúp đỡ khi chúng ta gặp lúc khó khăn, góp vui xẻ buồn khi chúng ta có chuyện quan hôn tang tế v..v...

Người viết vẫn thường tâm niệm:

“... Vẫn ghi nhớ non sông đất nước

Tiền nhân kia gian khổ biết bao

Mồ hôi, xương trắng, máu đào

Việt Nam một giải, biết bao ân tình

Thân tình đáp thân tình mới xứng

Nghĩa ân kia, phải trả nghĩa ân

Con người sống chết hai lần

Sống ra nghĩa sống, chết cần chết vinh...”

(Thơ Sương Lam- Ân tình nước Việt)

Sống trong cõi đời này chúng ta mang ơn rất nhiều người và cũng một đôi lần chúng ta đã làm cho người khác phải cảm ơn ta.

Đạo đức văn hóa Việt Nam đặt nặng việc tri ân báo đáp với những kẻ đã ban ơn cho ta

Chúng ta mang ơn Tổ tiên, cha mẹ đã sinh thành dưỡng dục chúng ta khôn lớn thành người.

Chúng ta thường nghe những câu ca dao, tục ngữ như sau:

"Con người có Mẹ có Cha

Như cây có cội, như sông có nguồn"

Có những bài hát nhắc nhở chúng ta phải biết nhớ ơn tổ tiên, cha mẹ:

"Uống nước nhớ nguồn

Làm con phải nhớ

Công Cha như núi Thái Sơn

Nghĩa Mẹ như nước trong nguồn chảy ra"

Những người không biết nhớ ơn cha mẹ là hạng người bất hiếu. Thật đáng trách!

Còn nhiều lắm những người chúng ta phải mang ơn trong cuộc đời này, phải không bạn?

Trong việc cho và nhận đôi khi chỉ cần hai chữ « cảm ơn » cũng đã làm thay đổi hẳn cuộc đời của một tên cường đạo, nếu kẻ ấy biết giá trị của hai chữ Cảm Ơn.

Xin mời quý bạn đọc qua chuyện Thiên nho nhỏ dưới đây:

Trộm Cướp Giác Ngộ

Có một tên cường đạo đến đánh cướp Thiên Sư Thất Lý trong lúc Ngài đang công phu chiều:

Đưa tiền đây, nếu không ta sẽ lấy cái mạng già của ngươi.

Ta đang tụng kinh, tiền trong ngăn kéo, ngươi hãy tự lấy, nhưng nhớ chừa cho ta một ít để nộp thuế.

Tên cường đạo vơ vét tiền rồi bỏ vào bao tính chuồn đi. Nhà sư bảo:

Nhận đồ người khác nên biết cảm ơn chứ !

Hắn trả lời « cảm ơn » rồi ra đi.

Sau đó tên cướp bị bắt vì đã gây nhiều tiền án, trong đó có khai là có lấy tiền của Thiên sư.

Quan cho mời Thiên sư đến đối chứng lời khai, bèn hỏi:

Tên này cướp tiền của ông phải không ?

Thiên sư nói:

_ Hấn không có cướp tiền của tôi. Tiền thì tôi cho hấn và hấn cũng đã cảm ơn tôi rồi.

Sau khi mãn hạn tù về, tên cướp liền đến Thiền sư Thất Lý xin làm đệ tử.

Lời bình: Bỏ đao xuống, đồ tể thành Phật. Đó là việc khó có. Dùng sức mạnh gì để khiến người bỏ đao xuống đây ?

(Nguồn : Trích trong Thiền là gì? Biên soạn: Giác Nguyên)

Đọc chuyện xưa tích cũ trong Cổ Học Tinh Hoa chúng ta đã từng nghe nhiều điển tích như một Kinh Kha vì muốn đền ơn tri ngộ của Công tử Đan đã phải hy sinh tánh mạng khi thích khách Tần Vương hoặc một Dự Nhượng ba lần đâm gươm vào áo của Triệu Tương Tử xong rồi đâm gươm vào cổ tự tử chết để đền ơn Trí Bá. Đó là những danh sĩ ngày xưa để lại tiếng tốt muôn đời vì hai chữ tri ân và báo đáp.

Chúng ta cũng thường nghe nói « Đông Tây không bao giờ gặp nhau ». Tuy nhiên người viết thấy đôi khi Đông Tây cũng gặp nhau qua sự cho ơn và nhận ơn như sau:

Trong Đông phương xử thế với Viễn Thị Thế Phan:

“Làm ơn cho ai thì chớ kể

Chịu ơn của ai thì chớ quên”

Trong Tây Phương xử thế với Ngạn ngữ Tây Ban Nha:

“Người cho phải làm thinh

Người nhận phải nói”

Như vậy, chúng ta có thể hiểu cả Đông và Tây đều đồng ý như nhau là người ban ơn cần “Thi ân bất cầu báo” nhưng người nhận ơn cần phải ghi nhớ trong lòng để mà trả ơn người đã ban ơn cho mình. Bạn đồng ý chứ?

Nhiều khi bạn không nhận được sự trả ơn của người mà bạn đã ra tay giúp đỡ mà bạn lại nhận được sự giúp đỡ của người xa lạ khác trong những trường hợp hay hoàn cảnh khác khi bạn cần sự giúp đỡ. Bạn đã có kinh nghiệm này hay chưa? Chắc chắn là phải có rồi ít nhất là một lần trong cuộc đời của bạn cũng như của tôi.

Xin cảm ơn cuộc đời đã cho ta được học hỏi và được biết thêm nhiều điều thú vị trong cõi trần gian

Người viết rất tâm đắc hai câu thơ dưới đây:

*“Cám Ôn Đời Mỗi Sớm Mai Thức Dậy
Ta Có Thêm Mối Để Yêu Thương”*

Hai câu thơ này nguyên gốc là:

“Wake at dawn with winged heart

And give thanks for another day of loving”

Hai câu thơ trên trích trong tập thơ Nhà Tiên Tri (The Prophet) của tác giả Kahlil Gibran, người LiBan, triết gia lớn lên và sinh sống ở Mỹ

Ông cũng là tác giả của tác phẩm Uyên Ương Gãy Cánh rất nổi tiếng

Cũng nhân Ngày Lễ Tạ Ôn, người viết xin chân thành cảm ơn ban điều hành ORTB, quý độc giả, quý thân hữu trên cõi thật cũng như trên cõi ảo, đã chia sẻ vui buồn với người viết khi vào đọc những lời tâm tình của người viết trong mục Một Cõi Thiền Nhân này. Nếu không được sự ưu ái giúp đỡ, khích lệ, ủng hộ của quý vị, thì người viết sẽ không có phúc duyên thực hiện được tâm ý đem một chút niềm vui nho nhỏ đến cho người, cho mình trong chốn bụi hồng lao xao này. Xin đa tạ lòng thương yêu, quý mến của quý vị đã dành cho người viết.

Xin mời quý anh chị cùng thưởng thức một tuyệt phẩm vui lạ qua ống kính của nhà nhiếp ảnh Hương Kiều Loan để thấy niềm vui và hạnh phúc ở nơi những gì thật tầm thường quanh ta.

Cám ơn Hương Kiều Loan và anh Trần Năng Phùng đã trình làng một tác phẩm hay lạ cho ngày Lễ Thanksgiving năm nay.

Xin click vào link dưới đây:

Youtube HAPPY THANKSGIVING [Người Rơm và Bí Đỏ] -HKL

<https://www.youtube.com/watch?v=JWLpGSS2cdw>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ và mọi sự an lành đến với các bạn nhé.

Happy Thanksgiving

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Hình ảnh và tài liệu sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi-MCTN 253-ORTB 654-112414)

Sương Lam

**NHƯ NHỮNG GIỌT
MƯA**

Nguyễn Nhung

Ngẫu nhiên tôi gặp lại Hà sau gần hai mươi năm xa cách. Một chiều mưa tầm tã vào tháng bảy mùa Vu Lan, bên hiên chùa tôi đang thả hồn về dĩ vãng, với những sợi mưa giăng mịn mờ phía rừng cây trước mặt. Tháng Bảy mưa ngâu Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau, những cơn mưa tháng bảy, tháng tám ở quê nhà ngày xưa như trở lại. Tâm trí tôi trở về những mùa ngâu nhạt nhòa trong quá khứ, ở đây có mẹ tôi bên bếp lửa hồng và đàn gà con chiêm chiếp kêu tìm đôi cánh gà mẹ trong một chiều bão rớt. Ở đây là những chùm hoa mấu đơn nở vàng trước ngõ giậu thưa, là hàng dừa lướt thướt ướt mưa bên một giòng sông, là khoảng sân gạch loang loáng nước và những giọt mưa màu cà phê từ mái tranh rớt xuống.

Cứ thế tôi đắm chìm trong những hình ảnh chụp chờn của dĩ vãng thì từ bên kia mấy chậu hoa quỳnh, tôi nghe có tiếng thở dài. Tiếng thở dài muộn phiền mong chờ cơn mưa ngớt hạt, nghe chừng quen quen, thật là thân thiết, có chút gì u uẩn trong bóng chiều nhập nhoạng. Đưa mắt nhìn người phụ nữ đứng nghiêng nghiêng trong khoảng tối của mấy chậu hoa, tôi ngỡ ngợ nhận ra Hà, người bạn cũ. Mặc dù đã bao nhiêu năm trôi qua, nhưng dáng dấp và khuôn mặt ấy, có già dặn hơn, nhưng vẫn là Thanh Hà của những năm xưa. Sau một chút ngại ngùng, tôi tiến lại rụt rè:

“Xin lỗi, có phải Hà đấy không?”

Ngỡ ngàng mấy giây, Hà nhìn tôi trân trối. Rồi như một cơn lốc, Hà ôm chầm lấy tôi:

“Trời ơi! Ngọc, lúc này mình thấy ai giống Ngọc ở trong chùa nhưng không dám hỏi, sợ người giống người, không ngờ quả đất tròn lại có ngày gặp nhau. Ngọc qua đây lâu chưa, ở đâu, làm gì, gia đình ra sao?”

Trước sự mừng rỡ và những câu hỏi dồn dập của Hà, tôi chỉ biết cười. Trên khóe mắt nó long lanh ngấn nước, tôi nhớ đến tiếng cười ròn rã của nó ngày xưa vang lên trong những buổi nắng ấm sân trường:

“Từ từ đã, phải cho mình thở chứ! Gặp lại Hà mình mừng quá, thời gian qua đi nhanh quá phải không Hà, mới đây mà đã già hết rồi. Mình sang đây đã lâu, có một cháu đang học Đại học, sắp ra trường nay mai. Cuộc sống thì vậy vậy, độc thân, vui tính, vẫn phải đi cày cho hết một kiếp người.”

Hà nướng mắt, ngạc nhiên:

“Quyền đâu? Vợ chồng người hạnh phúc chứ?”

Tôi buồn bã lắc đầu:

“Chuyện xưa rồi nhắc làm gì, để rồi khi rảnh rỗi mình sẽ kể bỏ nghe. Quyền còn đó nhưng là của người khác, mình nghĩ vậy lại hay, cứ để dây dưa trong đau khổ triền miên, không tìm cho mình một lối thoát e càng khổ hơn nữa. Còn phần Hà thế nào? Bác Năm chắc đã già lắm, bác và anh Lâm có sang bên này không?”

Hà xiết chặt tay tôi, ngậm ngùi:

“Má mình qua đời đã lâu rồi Ngọc à, mình chôn má mình ở mảnh vườn sau nhà, Ngọc vẫn còn nhớ chứ? Sau đó thì hai anh em vượt biên, sang bên này có dễ thở hơn vì được tự do nhưng buồn quá là buồn, cực quá là cực, mình già đi nhiều Ngọc thấy không?”

Tôi xót xa nhìn Hà, như nhìn một đóa hoa tươi thắm ngày nào nay đã nhạt nhòa hương sắc. Thời gian đã điếm vài nét nhăn lờ mờ trên khuôn mặt và ở đuôi mắt, tuy nhiên đôi mắt Hà vẫn còn nguyên nét nhìn trong sáng:

“Mình cũng hơn gì Hà đâu, phải chấp nhận thôi, đây là định lý thuận với thời gian mà.”

Tôi và Hà cùng cười, ngày xưa nó là cây toán của lớp, có lẽ nó hiểu tôi muốn nói gì.

“Bây giờ Hà kể mình nghe chuyện của Hà đi chứ, Hà và anh Lâm có ở gần nhau không?”

Giọng Hà như chùng xuống, mắt nó rưng rưng:

“Mình đâu có lập gia đình, sang đây được vài năm thì anh Lâm gặp tai nạn trong lúc làm việc, mù cả hai mắt, mình đâu đành lòng để ảnh một mình, cho nên hai anh em giờ này vẫn sống với nhau như hai kẻ tu hành, trụ trì trong một ngôi chùa không tên tuổi. Tội nghiệp anh Lâm, đáng lẽ đời anh ấy phải được thăng thang, đẹp đẽ thay vì mù lòa, tăm tối, âu cũng là nghiệp phải không Ngọc? Sống bây giờ không phải lo cơm ăn áo mặc, nhưng nhìn anh ấy suốt ngày sờ soạng bên khung cửa để nghe tiếng gió, tiếng mưa, năm này qua năm nọ, ngày này qua ngày khác, Ngọc thấy đời có nghĩa gì không?”

Tôi nghe lòng mình thất vọng theo từng tiếng Hà kể lể. Anh Lâm, người thanh niên hiền lành, chăm chỉ, rất đổi hiền hòa trong những ngày trẻ tuổi hiện về trong trí nhớ của tôi. Bên ấy là giàn bông giấy màu hồng tím, tiếng đàn của anh xôn xao những đêm trăng, là mộng, là hoa, là sách vở chất đầy thương nhớ. Tôi đột ngột đề nghị:

“Mình có thể đến thăm anh ấy được không?”

Hà lắc đầu, ngần ngại:

“Thú thực với bạn, thế nào thì tội mình cũng phải gặp lại nhau, nhưng bây giờ anh Lâm hầu như không muốn giao tiếp với ai, nhất là những người quen cũ. Ngọc biết không, có lần anh Lâm giận Hà mất mấy ngày vì mình đưa về nhà một người bạn của anh ấy mà không hỏi ý kiến của anh ấy trước. . .”

Tôi quả quyết:

“Mình chỉ muốn nhìn thấy anh ấy thôi, và sẽ không nói một câu nào để anh ấy không biết là có người đến thăm.”

Hà lưỡng lự giây lát. Rồi biết là không thể từ chối, nó phải dặn dò tôi:

“Ừa thì đi, nhưng Ngọc nhớ là những người mù thường sống bằng thính giác, anh Lâm từ khi mù đến nay đã quen nghe và đoán sự việc gần như chính xác, mình không dấu anh ấy được chuyện gì đâu. Bây giờ, Ngọc cho mình số phon và địa chỉ, chúng mình còn nhiều chuyện để nói mà mình lại phải về, mưa xuống là trời mau tối lắm, không biết ở nhà anh Lâm đâu ăn uống gì chưa.”

Thấy Hà lo lắng cho anh, tôi không khỏi cảm động. Tôi theo Hà ra chỗ đậu xe, trời ngớt mưa, những sợi mưa nhỏ bay bay trong khung trời mờ mờ của buổi hoàng hôn. Ngôi chùa nằm trên một ngọn đồi, xung quanh bao bọc bằng rừng cây và lá úa, từ phía thung lũng đằng sau, gió như muốn cuốn hút tất cả những chiếc lá vàng xô vào nhau đến một nơi êm đềm nhất. Mỗi lúc buồn tôi lại đến đây, để lòng mình cuốn theo những chiếc lá rơi vào những nơi thăm thẳm dưới chân đồi, phảng phất mùi hương trầm và tiếng mõ nhịp nhàng của khóa kinh chiều, cái buồn đã bay đi dịu dàng như một làn khói tỏa.

Hai chiếc xe lăn bánh ra khỏi sân chùa và lướt đi trên con đường phủ đầy lá ướt, những vũng nước mưa phản chiếu ánh đèn vàng buồn hiu hắt. Lòng tôi như chơi vui nổi nhớ nhưng về một khoảng đời rất xa trong dĩ vãng. Ngày ấy là tôi mười bảy tuổi, mắt biếc và môi tươi, đôi guốc nhỏ khua những bước chân rộn ràng trên đường vắng. Ngày ấy là Hà nghịch ngợm líu lo như chim vành khuyên, mái tóc cắt ngắn, khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương, mặc chiếc quần cụt ngắn để sẵn sàng nhảy ào xuống sông, lội đùng đùng như một con rái cá. Ấy vậy mà hai đứa thân nhau, Hà sôi nổi còn tôi u trầm, lặng mạp, nó thường chỉ cho tôi những bài toán khó, còn tôi thường đọc cho nó nghe những bài thơ học trò rất non nớt.

Chắc Hà một phần nào đã hiểu được tình cảm mộng mơ của anh Lâm và tôi, nhưng vẫn không bao giờ nói cho nhau biết. Nhà Hà chỉ có hai anh em, ba nó chết khi nào tôi cũng không rõ, chỉ thấy mỗi buổi chiều má nó hay ra sau vườn đốt nhang cho mấy ngôi mộ nằm khuất sau rặng dừa nước tối đen, những khi ấy tôi rất sợ khi nhìn những đốm nhang lập lòe trong khu vườn tối. Bác Năm có một sạp bán chạp phô ngoài chợ, vậy mà bác cũng nuôi nổi hai đứa con thơ dại mồ côi cha. Tuy vất vả nhưng bù lại anh em Hà là những đứa con hiếu hạnh và rất đỗi thương nhau. Nhà tôi và Hà chỉ cách nhau có một hàng rào thấp và một đường mương thông ra con sông nhỏ, ngày hai buổi lên xuống theo con nước thủy triều. Mẹ tôi trồng những giây mỏng tơ tím, những cây đậu ván có chùm đậu xanh như ngọc, và cả một thứ hoa leo có bông nhỏ xinh xinh màu đỏ thắm. Tôi hay đứng bên này hàng rào để nói chuyện với Hà khi nó giặt quần áo hay rửa chén ở cái mương sau hè ấy. Hai đứa trẻ lớn lên lúc nào không hay, ngày anh Lâm vào Đại học bác Năm mừng chảy nước mắt, còn Hà và tôi đã là hai cô nữ sinh đệ nhị cấp cùng lớp, cùng trường. Hà đã bớt phần ngổ ngáo, còn tôi cũng thêm phần e lệ mỗi lần bắt gặp cái nhìn nồng nàn, kín đáo của anh Lâm bên kia giàn bông giấy.

Tuy vậy, trong những chiều nước lớn, Hà vẫn nheo nhéo gọi tôi đi tắm sông. Ai đã từng ngụp lặn dưới dòng nước mát của dòng sông quê hương, mới thấy cái thú tắm sông thuở nhỏ thật là tuyệt vời. Trên bến sông, rộn rã tiếng vui đùa của đám trẻ con trong một trưa hè oi ả, từng làn sóng lăn tăn trên mặt sông êm ả, và những tàu dừa lơ lửng bên bờ sông như đùa với gió.

Tôi vẫn nhớ một buổi chiều năm xưa, anh Lâm đón tôi ngoài đầu ngõ. Anh đưa cho tôi một cuốn sách Toán rồi vội vã bước đi. Tôi chớp mắt nhìn anh, không nói được câu cảm ơn nhưng lòng vô cùng xao xuyến, đây có lẽ là lần đầu tôi gặp anh mà không có Hà bên cạnh. Tôi đinh ninh sẽ có một cái gì thơ mộng hơn, cuốn sách Toán khô khan chỉ là cái cớ để anh có dịp nói với tôi bao điều anh muốn nói. Vậy mà không, anh lặng lẽ bước đi để tôi lơ ngơ không hiểu nổi con người kín đáo ấy. Phải chăng sự kín đáo của anh cũng là nguyên nhân để tình yêu vượt mất khỏi tầm tay, khi cuộc đời có bao điều mới lạ đầy lôi cuốn.

Câu chuyện từ những ngày còn đi học hiện về trong trí tôi như một cuộn phim, tôi bỗng mỉm cười một mình và để lòng trôi nổi theo những kỷ niệm thời con gái. Thực ra, tình cảm giữa tôi và Lâm chỉ đơn thuần là thứ tình cảm đầu đời trong sáng, anh vẫn nghiêm trang như một ông thầy ngồi trong lớp học. Với giác quan bén nhạy của con tim, tôi đã cảm được tiếng lòng anh qua tiếng đàn diu dặt những đêm mưa, tiếng tí tách của giọt mưa rớt bên thềm, chiếc bóng của anh hắt lên tường bên kia khung cửa mở.

Không biết sao tôi lại giận anh, chắc chỉ vì một buổi chiều tôi thấy anh đứng nói chuyện với mấy người bạn học dưới giàn bông giấy, cô bạn gái ghé vào tai anh thì thầm câu gì đó, rồi cả hai cùng cười với nhau vui vẻ. Tôi nép xuống khung cửa sổ để quan sát mọi người, mà cứ tưởng như mắt anh đang quyến luyến trao cho cô bạn học. Người ta là sinh viên, còn tôi chỉ là cô nữ sinh trung học. Sao hôm nay anh nói nhiều như thế, sao hôm nay anh cười vui đến thế, nỗi giận hờn ập đến tâm hồn cô gái nhỏ, dễ tủi thân và nhiều mặc cảm tự ti. Hèn gì anh tiếc tôi mấy giòng chữ, hèn gì anh không thềm trao cho tôi một cánh thư. Ôi tình yêu, tình yêu

chưa nói được nên lời mà đã vỡ tan như những bong bóng nước trong cơn mưa chiều trút xuống sân nhà. Đêm sáng trăng, tôi thơ thẩn một mình nhìn ra giòng sông trước mặt, ánh trăng như dát một giải lụa vàng trên mặt sông mênh mông, tôi nghe lòng sầu nhớ một nỗi niềm khó bày giải. Tình yêu giữa anh và tôi nhẹ nhàng đến nỗi tôi tưởng như lúc có lúc không, lúc đắm thắm, lúc hững hờ, khi bùng bùng chất ngất để rồi lại chìm chìm như hòn sỏi ném xuống mặt hồ lặng ngắt.

Những năm ấy tôi sắp bước qua tuổi mười tám với rất nhiều suy tư về tình yêu, cuộc đời và tương lai. Chiến tranh đang lan tràn trên quê hương, từ miền quê đã lan vào phố thị. Từng ngày, từng ngày, tôi đã nhìn thấy những chuyến xe nhà binh chạy qua thành phố, chiếc quan tài phủ cờ và người vợ trẻ ôm con thơ với ánh mắt buồn tê tái. Từng đêm, từng đêm, ánh hỏa châu lơ lửng treo trên vùng trời tối thẫm, tiếng đại bác vọng về thành phố như một tín hiệu của đổ nát, tan hoang.

Đúng lúc đó thì tôi gặp Quyền, trong một "party" sinh nhật thứ mười tám của cô bạn học con nhà giàu cùng lớp. Quyền là một sĩ quan Không Quân, vui tính, lém lỉnh, chàng tán tôi sạt sạt đến nỗi trái tim tôi còn non nớt, đã rộn rã tiếp nhận chàng như một thứ hào quang rực rỡ khác xa thế giới học trò. Bản Slow nồng nàn quyến rũ, điệu Tango diu dặt bước chân, tôi bước vào đời Quyền trong nỗi nhớ nhưng về một bầu trời chi chít sao đêm, những dải mây bông bành như lụa và bóng những con tàu xé gió vút lên không gian thênh thang, vô tận. Như con thiêu thân, tôi lao vào Quyền mà hầu như không hiểu được chàng bao nhiêu, Quyền là hiện thân của chinh phạt và bão tố, tôi ngu ngơ như con chim non vừa mọc cánh chỉ muốn đi tìm những gì mới lạ ở phía trời xa, tôi đã lãng mạn, nhớ nhung và tưởng mình đang hưởng được thú đau thương của cuộc đời. Để đến một ngày trái tim tôi vỡ nát vì không quen nhìn đời như một cuộc chơi, và tình yêu chỉ là trò đùa trong những khoảnh khắc của đời sống. Tôi theo Quyền rời xa xóm cũ, anh Lâm sắp tốt nghiệp Đại học và Hà vẫn chăm chỉ học hành. Dòng sông vẫn êm đềm trôi, chỉ có tôi sắp bước vào cuộc đời đầy giông bão. . . .

Với một mảnh giá thú chưa đủ bảo chứng cho một tình yêu, hay đấy chỉ là một sự lầm lỡ, Quyền và tôi hai tâm hồn khác biệt hẳn nhau. Chàng vẫn nói yêu tôi để rồi lại tươi cười, nồng nàn trong một vòng tay khác, chàng vẫn trở về nhà sau những chuyến bay mệt mỏi để rồi lại miệt mài trong ánh mắt giai nhân. Sống và chết trong thời buổi chiến tranh, khiến Quyền đã có quan niệm về tình yêu rất là hời hợt và vội vã. Khóc lóc, giận hờn, đau khổ thì chàng vẫn là chàng, tôi vẫn là tôi, khi đưa con đầu lòng chào đời cũng không cứu vãn nổi cái hạnh phúc đón đầu kia, lòng tôi đã ủ ê vì tuyệt vọng. Tâm hồn tôi vốn bình lặng như giòng sông êm ả, như đồng cỏ xanh non của một mùa xuân, đâu hiểu nỗi và đâu chịu nỗi những phù hoa, hào nhoáng của thứ cuộc đời đầy phức tạp.

Theo Quyền về làm dâu, tôi đã ngắt ngư vì những lời tri triết, bóng gió xa xôi của mẹ Quyền và chị em chàng, như những cái tát tai nẩy lửa quật vào mặt tôi tê buốt. Quyền là đứa con cưng của gia đình giàu có ấy, chàng đã quen hưởng thụ và được người khác phục vụ mình, chắc là kiếp trước tôi đã vay chàng một món nợ lớn, cho nên kiếp này tôi phải trả cho hết nỗi oan khiên. Thế rồi chia tay, thế rồi đường ai nấy đi, tôi đã bỏ cuộc đành quay về bên mẹ như con gà con nhao nhác tìm mẹ trong một chiều mưa bão. Gia đình tôi chuyển về một thành phố khác, tôi ngại ngần không dám gặp lại Hà, cho đến ngày nhà tan, nước mất. Vài năm sau tôi ôm con theo làn sóng người ào ạt ra khơi tìm tự do, trải qua những giờ phút sinh tử trên biển khơi, cuối cùng mẹ con tôi cũng đến được bến bờ tự do. . . .

Gặp lại Quyền bên cạnh một người đàn bà khác. Sắc sảo, lộng lẫy, rạng rỡ phấn son, những loại hoa đẹp nồng nàn dưới ánh đèn mờ ảo. Tôi ôm con với một thoáng ngậm ngùi, con gái tôi đã có nét buồn ngay từ

hồi còn nhỏ. Cám ơn Trời, con tôi thật ngoan, thật hiền, nó dịu dàng như giòng sông quê mẹ, và có một tâm hồn mang nặng tình người Việt Nam.

* * *

Tôi đậu xe cách nhà Hà một quãng xa để đề phòng anh Lâm nhận ra Hà về nhà với khách lạ, rồi rón rén theo Hà trong bóng tối của căn phòng khách mờ mờ vì bóng chiều đã xuống. Hà bật đèn phòng khách, thật nhẹ nhàng, tôi hồi hộp nhận ra dáng anh Lâm ngồi im lìm bên khung cửa sổ. Hà hỏi, giọng bối rối:

“Sao anh không bật đèn lên anh hai? Bữa nay mưa lớn quá, không làm sao về được, anh đã ăn gì chưa?”

“Cám ơn em, anh không đói”, bây giờ tôi đã nghe anh nói, hơn hai mươi năm qua, giọng anh vẫn dịu dàng như ngày còn trẻ. Lâm tiếp:

“Ngồi ở đây anh cảm thấy dễ chịu, sáng hay tối thì có nghĩa gì đâu. Mưa dữ quá phải không Hà, chắc ngày mai em lại phải quét lá, vườn đã ngập đầy lá khô.”

Nghe anh nói, tôi gần như muốn khóc. Có ngờ đâu một ngày như hôm nay, anh một mình ngồi bên khung cửa, để nghe ngóng từng giọt mưa rơi, từng chiếc lá rớt. Hà nói, giọng không dấu được niềm vui:

“Anh ăn cơm bây giờ nghe anh hai. Em có mang về cho anh chút dưa cải, đậu hũ xào nấm tươi, ngon ời là ngon.”

Lâm lắc đầu, giọng anh đầy âu yếm, anh không quay mặt lại nên tôi chưa nhìn được mặt anh:

“Không, em đừng lo lắng nhiều cho anh làm gì, đời có bận rộn chi đâu mà vội vã. Hôm nay đi chùa có gì lạ không? Anh nghe như em có điều gì vui, có gặp ai quen không Hà? Ờ, em cũng cần đi đây đi đó cho vui, đừng bận khoăn lắm cho anh làm gì, vì tuy ngồi một chỗ như thế này, nhưng anh vẫn có thể hình dung được sự thay đổi của trời đất. Như hôm nay mưa thì lại nhớ đến những cơn bão rớt ở quê mình, mái nhà xưa và bến sông ngập đầy nắng gió. Gió chi mà mát rượi, anh còn nhớ mấy cái khạp chứa đầy nước mưa của má, mùi thơm của hoa cau, hoa bưởi, uống một miếng nước mà dường như uống cả hương, cả hoa, cả trời, cả đất. Má vẫn nói nước mưa là nước của trời nên nó hiền và ngọt, cho đến bây giờ anh vẫn không làm sao quên được. Bây giờ có trở về chắc mọi thứ đã thay đổi hết rồi. . .”

Lòng tôi chùng xuống, thẫn thức theo từng tiếng kể lể của anh, bất giác tôi không ngăn được tiếng thở dài. Anh Lâm đã quay về phía tôi và Hà, ngọn đèn trần tỏa xuống cho tôi thấy một khuôn mặt đàn ông mang những nét già giặn trên vầng trán thông minh và mái tóc bông bênh đã điểm sương. Vẫn khuôn mặt ngày xưa ấy, bờ môi ấy, đôi mắt đã khuất dưới cặp kính đen, cả gương mặt ấy có hẳn lên nét phong trần của thời gian, nhưng vẫn toát ra vẻ an nhiên, tự tại. Giọng anh vang lên, buồn buồn như một chiếc lá rơi vào khoảng tối của khu vườn:

“Anh làm em buồn phải không Hà, sao em lại thở dài? Nếu vậy, anh xin lỗi em vì anh chỉ nhớ được trong lòng anh những hình ảnh của dĩ vãng, nó là niềm an ủi của riêng anh, bởi vì anh cũng còn được những gì để nhớ.”

Hà liếc nhìn tôi, nó tiến lại ngồi cạnh anh Lâm:

“Anh hai nè, bữa nay người ta đi chùa đông ghê nời, tình cờ em gặp lại Ngọc ở trên chùa, anh còn nhớ Ngọc chứ?”

Tôi thấy Lâm nhòm dậy, như có một sự thay đổi đột ngột trong tâm hồn anh làm anh xúc động, nhưng anh cố nói với một giọng bình thản:

“Ngọc à? Anh nhớ chứ, cái cô bé hàng xóm dễ thương ấy làm sao anh quên được. Bây giờ Ngọc ra sao, vẫn xinh đẹp và hạnh phúc?”

Hà ái ngại nhìn tôi, cười nhẹ:

“Anh quên là chúng mình già cả rồi, Ngọc cũng đâu là cô bé hàng xóm bé bỏng của anh ngày xưa, nhưng Ngọc vẫn còn duyên dáng lắm. Em chưa có dịp hỏi nhiều về đời sống của Ngọc, nhưng em đoán Ngọc cũng không hạnh phúc lắm, vì Ngọc đi chùa có một mình, em bắt gặp cô nàng đứng thả hồn hàng giờ theo mưa.”

Anh Lâm cười, tiếng cười nghe xao xuyến:

“Ngày xưa, Ngọc vẫn hay mơ mộng như vậy, chỉ tiếc là...” Lâm bỏ lửng không nói, một lúc sau, anh tiếp:

“Hà nè, anh rất mừng em gặp lại bạn cũ, dù sao nơi xứ lạ quê người, không gì quý bằng gặp lại bạn xưa chung trường, chung lớp, nó có nhiều ủi an cho mình lắm em à.”

Hà đột ngột hỏi anh:

“Anh Hai à, anh có muốn gặp lại Ngọc không? Nếu em nhớ không lầm thì ngày xưa anh cũng có. . . thương Ngọc, nhưng sao lúc ấy anh không nói, hỏi anh hai?”

Anh Lâm lặng thinh, dường như anh chìm đắm với những kỷ niệm trong dĩ vãng. Một lúc, tôi nghe anh thở dài:

“Gặp hay không gặp thì cũng thế thôi, anh đâu có nhìn thấy gì dù Ngọc bây giờ có già hơn hay xấu đi, trong anh vẫn chỉ là hình ảnh Ngọc ngày xưa ấy. Chuyện xưa rồi phải không Hà? Sở dĩ anh vẫn nghĩ đến Ngọc là vì hình ảnh của cô ấy gắn liền với dĩ vãng của anh em mình, hai căn nhà hàng xóm, cách nhau một hàng giậu thưa, bên này là giàn bông giấy, bên kia là khung cửa mở với ánh đèn lay lắt đến nửa khuya. Cứ mỗi lần hồi tưởng về quá khứ, anh lại nhớ ngay đến cái xóm nghèo ven sông, mỗi chiều má thường ra sau vườn thấp nhang cho ba và ông bà nội, anh vẫn nhớ mùi hương trầm thơm ngát tỏa bay trong không gian mỗi khi chiều xuống, tiếng trẻ con í ới gọi nhau trên sông chiều nghe vui làm sao. . .”

Hà im lặng nhìn tôi, nghe như có tiếng mưa rơi chậm chậm, buồn buồn, thánh thót rớt xuống trong lòng một nỗi nhớ khôn nguôi. Anh Lâm lên tiếng hỏi:

“Em còn đó không Hà?”

Nghe anh hỏi tự nhiên tôi muốn khóc. Hà cầm lấy tay anh, sụt sùi:

“Em vẫn ngồi đây, anh cứ nói nữa đi anh hai, em muốn nghe anh kể về những gì đã mất. Em đã từng đi qua những bến sông, chỗ nào cũng hoa, cũng lá, cũng nắng, cũng gió, vậy mà cũng chưa thấy chỗ nào đẹp bằng bờ sông quê mình.”

Anh Lâm vỗ nhẹ lên bàn tay Hà:

“Đúng vậy, có khi bờ sông ở quê mình đối với mọi người nó không là gì cả, nhưng với riêng mình nó vẫn đẹp, vì nó là quê hương. Hà có nhớ không những ngày bão rút, bến sông vắng tiếng trẻ nô đùa, chỉ có mấy thân dừa oằn oại với gió. Anh nhớ má hay xào mắm ruốc xả ớt cho anh em mình ăn, có khế chua và chuối chát. Mưa gì mà mưa ngày mưa đêm, mấy gốc đu đủ tróc gốc, má hay nấu canh đu đủ hừm với tôm khô ăn với dưa mắm. Ngày xưa, Ngọc cũng thích món chuối hầm dưa của má mình nữa, bữa nào học xong tụi mình cũng có một món gì ấm ấm bụng. Anh vẫn còn nhớ những đêm trăng, dưới giàn bông giấy, anh hay đàn cho em và Ngọc hát, giọng em thì réo rắt như đàn kim, còn Ngọc lại ưá mấy bài thương mây khóc gió, những cô bé biết buồn sớm quá thường khó tìm được hạnh phúc trong cuộc đời.”

Lại một phút im lặng, Lâm tiếp:

“Bởi vậy dù rất yêu Ngọc anh vẫn không dám nói, vì anh không muốn lay động trái tim non nớt của Ngọc, anh chỉ muốn Ngọc sống êm ả với thế giới học trò mà thôi. Đối với anh, tình yêu phải được nâng niu như viên ngọc quý, anh rất trân trọng tình cảm của riêng anh và của mọi người, đó có phải là điều thiết thòi cho anh khi Ngọc không hiểu được tình yêu đó. Nhưng thôi, chuyện xưa nhắc để mà nhớ chứ bây giờ anh còn làm được gì cho ai. . .”

Tôi không ngăn được những giọt nước mắt, nếu không kìm hãm được có lẽ tôi đã chạy đến bên anh, ôm lấy anh, để khóc cho hả những đau khổ và bất hạnh của đời mình.

“Bây giờ, anh ví Ngọc như cơn bão rớt, rớt xuống hồn anh những giọt mưa. Phải, chỉ là những giọt mưa. . .”

Hà bật cười, tuy mắt còn ngấn lệ:

“Anh làm thơ đấy hả anh hai? Hay đấy chứ, “em như cơn bão rớt, rớt xuống hồn anh những giọt mưa “, nhưng sao không là bão, nó không phá hồn anh tan hoang ra đó sao?”

Anh Lâm cũng mỉm cười, anh nói:

“Em đúng là cô em dễ thương của anh đó Hà, không có em không biết tinh thần anh xuống dốc đến độ nào. Không, không bao giờ Ngọc là cơn bão, vì tình yêu ấy dịu dàng và đẹp để biết bao, mỗi lần nghĩ đến nó lòng anh vẫn ngây say và lắng đọng. Anh mong Ngọc mãi mãi hạnh phúc, cho dù Ngọc không là của anh, trái tim cô ấy non nớt quá, nó là thứ tâm hồn của hoa cỏ, tươi thắm đấy rồi sàu héo đấy, phải không Hà?”

Trái tim tôi như muốn vỡ ra khi nghe Lâm nói, mãi cho đến bây giờ khi đầu đã hai thứ tóc, tôi mới hiểu được tình yêu của chàng dành cho tôi vẫn trọn vẹn trong sáng quá, vậy mà tôi đã làm mất đi chỉ vì chạy theo sự quyến rũ của một tình yêu không thực.

Hà lại thủ thỉ bên Lâm, ngọt lịm:

“Anh hai à, em rất muốn mời Ngọc đến chơi nhưng phải hỏi ý anh trước đã. Anh có muốn gặp lại Ngọc hông?”

Lâm im lặng, anh đang cố nén những cảm xúc ào ạt như tiếng mưa rào rào trên khung cửa kính. Một lát, tôi nghe anh thở dài:

“Nếu Ngọc đến để mà thương hại anh thì anh không muốn, nhưng để em có được những phút giây xưa thì anh không có lý do gì để ngăn cản em cả. Thực ra, đã lâu lắm rồi, anh không biết đau khổ là gì nữa, anh hằng cầu xin cho mình được sáng suốt chấp nhận cuộc đời, dù đang sống trong cảnh mù lòa, tăm tối. Anh đã tìm ra **chân lý của cuộc sống, đó là sự bình an của tâm hồn**, cho nên mỗi khi anh nghĩ đến ai, đến điều gì thì chỉ vẽ lên hình ảnh tuyệt vời của nó, và chỉ nhớ đến cái đẹp của nó mà thôi.”

Anh ngừng nói, nhưng từ nơi anh tôi nghe có tiếng róc rách giòng suối reo đến tận cùng sâu thẳm của con tim. Cho đến bây giờ, tôi mới thực sự hiểu được tâm hồn anh thanh cao, dịu dàng, nhân ái biết bao. Trên cõi đời này, có bao nhiêu người đủ tay, đủ chân, đủ mắt, tai, mũi, miệng, nhưng tâm hồn họ đã què quặt, mù lòa trước bao nỗi đau của kẻ khác, họ đã không ngại ngần vùi dập những mảnh đời khốn khổ đi xuống sự tận cùng của nó.

Từ giã Hà ra về bằng ánh mắt yên lặng, tôi nghe con tim mình đập rộn ràng trong lồng ngực. Trên đường về, bóng tối phủ ngập hai hàng cây ven đường, chỉ còn ánh đèn chớp chớp của những chiếc xe qua lại trên lòng đường vắng, tôi thấy lòng rưng rưng, “Lâm ơi, em sẽ trở lại. Em sẽ là giọt mưa, rớt xuống đời anh, như những giọt mưa đầu mùa xôn xao trên mái tranh nghèo quê xưa anh nhé!”

NGUYỄN NHUNG.

GỬI NGƯỜI...THIÊN THU

Tú vừa đọc xong bài tùy bút của một anh bạn mới gia nhập vào nhóm "Đời Sống " trên Net. Thấy anh tả cô giáo dạy văn suốt những năm Trung Học ĐNC lâm ly quá. Tình yêu của những cậu con trai mới lớn dành cho cô giáo đẹp đài trang, quý phái, có nụ cười hút hồn khiến Tú đã cười dòn và đặt câu hỏi với anh bạn "thế cô giáo đẹp nghiêng nước nghiêng thùng của anh bây giờ ra sao rồi?". Chưa có hồi âm thì Tú đã thấy váng đầu, cặp mắt nặng trĩu. Con buồn ngủ ập đến. Nàng để máy y nguyên, đứng lên vào phòng ngủ, định ngả lưng một tí rồi trở ra tiếp tục. Từ khi về hưu, mỗi ngày liên lạc với các bạn khắp năm châu bốn biển trên mạng là cả một thú vui không thể thiếu. Nó mang lại cho Tú những tiếng cười, những xúc động dạt dào, những tiếc nhớ băng khuâng khi cả bọn nhắc lại chuyện xưa. Cái thời còn mài đũng quần trên băng ghế nhà trường. Tiểu học, Trung học rồi Đại học. Cả kỷ niệm của những người bạn mới quen cũng khiến nàng xao xuyến như của chính mình. Ngày xưa ngày xưa, con bạn thân tên Thảo đã phán "mày nhạy cảm, hay thương vay khóc mướn như thế, cuộc đời sẽ khổ dài dài đẩy em ả". Đã biết, nhưng trời sinh ra tao như thế. Biết làm sao hơn!

Bây giờ đang giữa mùa đông. Ngoài trời tuyết đang lát phất bay. Những cây thông phủ đầy tuyết, cảnh vật đẹp như tranh. Trong nhà sưởi ấm, nhưng phòng ngủ một phần nằm trên nhà xe nên hơi lạnh hơn những phòng khác. Tú chui vào lớp chăn êm, nhắm mắt và cảm thấy khoan khoái. Nhất là cái lưng mấy hôm nay đau nhức. Giấc ngủ đến êm như ru. Nhưng quái lạ, cơn mơ của nàng kèm với những giọt mưa thánh thót. Mưa chứ không phải tuyết. Tú thấy vợ chồng nàng đi ăn với một cặp bạn từ xa đến chơi. Cộng thêm một người bạn già rất thân, ở cách nhà nàng không xa. Đi bộ khoảng mười phút. Vợ chồng nàng xem anh Nam như ông anh trong nhà. Thả anh Nam và Tú xuống trước cửa, chồng Tú lái xe đưa cặp bạn về nhà người bà con của họ. Không hiểu sao Tú lại không đi theo họ nhỉ? Trong giấc mộng thường có những chi tiết lạ lùng, không thể giải thích được. Thì là mơ mà!

Anh Nam và Tú đi vào nhà vì anh muốn đi nhờ toilette. Anh trở ra đòi đi bộ nhưng Tú bảo để em lái xe đưa anh về. Trời còn mưa anh đi bộ sẽ ướt hết. Cả hai đi vòng bên hông nhà để ra sân trước, nơi chiếc xe của Tú đậu trên driveway.

Tự nhiên Tú thấy anh Nam và nàng đi bên hông một căn biệt thự đồ sộ. Con đường rộng thênh thang. Con mưa đã dứt và mặt đất mịn như nhung. Cây cối từ trong biệt thự vươn ra ngoài, sum xuê. Đây là cây dừa lá xanh tươi hơn hớn. Những cành bông giầy quăn quýt quanh thân cây dừa màu xám trắng, hơi nghiêng cao vút, lật lè những chùm bông đỏ tươi. Tú đứng lại trầm trồ chỉ cho anh Nam xem. Còn than sao cây bông giầy nhà em mãi không trở bông. Đây là cây vú sữa khoe mặt lá phía bên trái màu nâu non, quả còn xanh bóng đong đưa, đong đưa. Thấp hơn là những tàu lá chuối non. Ôi, cái màu xanh đọt chuối Tú vẫn còn mê tí cho đến tận bây giờ. Đi sóp, thấy áo màu đọt chuối là Tú sẽ cảm lòng không đậu! Đi một đôi, nàng không thấy xâu chìa khóa. Tú nhớ đã

lấy nó ra khỏi xách tay rồi mà. Nàng nói anh Nam cứ đi trước và quay trở lại nhìn xuống mặt đường tìm xem có rớt ở đâu đó không. Nhưng buồn cười là nàng tìm thấy hai cái cắt móng tay trước khi thấy xâu chìa khóa. Tú quay người tiếp tục đi, nhưng có một người đàn ông tay xách cặp da vượt qua mặt nàng. Bỗng ông ta quay lại, cười: " Cô bé bỏ lớp học đi chơi đấy à?" Tú cười dòn "Tôi không nghĩ là mình còn trẻ đến như thế đâu!". Tiếng cười trong veo, dòn tan như thủy tinh khiến nàng kinh ngạc. Rồi như một phép lạ, Tú bỗng thấy mình mặc chiếc áo đầm màu xanh cẩm thạch, may ở tiệm Đức Hạnh, trước trường Marie Curie năm Đệ nhất. Chiếc áo đầm kiểu đơn sơ, trang nhã, có cái nơ to trước ngực. Và mái tóc ngắn kiểu Sylvie Vartan. Mặc hôm Noel năm đó, chị Tố, chị con bạn thân cùng lớp đã khen "trông Cẩm Tú rất xinh".

Anh Nam đã mất hút, Tú thấy mình đi song song với người đàn ông. Ông ta nói "Hôm nay tôi đi làm. Lâu quá không đến Quốc Hội " Tú thấy mình kêu lên "Ô! Thì ra ông là một Dân Biểu" (thật buồn cười. Thấy cả ông Dân Biểu trong giấc mơ. Đã nói trong mơ thường có những chi tiết kỳ quái mà!). Đột nhiên ông Dân Biểu dừng lại "Cho tôi ngắm cô bé một chút được không?". Sao không? Tú thấy mình đứng tựa vào bờ tường. Một chân co lên, trong tư thế như người mẫu chính hiệu. Đúng là xem tạp chí mãi cũng nhập tâm. Ông ta ngắm Tú và nàng cũng ngắm lại ông ta kỹ hơn. Bỗng dung Tú cảm thấy chới với. Khuôn mặt đó, khuôn mặt người đàn ông đi song song với nàng, nói chuyện với nàng này giờ mang đường nét của ai đó, rất quen. Cái người đã làm con tim non nớt của nàng tan nát ngày nào. Sơn! Phải rồi. Người đứng đối diện với nàng, trong bộ complet màu sáng, cắt khéo, tay cầm cặp da chính là Sơn của những ngày tháng cũ. Sơn trong mộng của con bé lớp đệ tứ ngây thơ (mà hình như của cả đám nữ sinh thời ấy). Nhưng khoảng cách tuổi tác đã không cho chàng cúi xuống nhìn những con bé ranh (lời của chàng ngày đó) đang thầm yêu trộm nhớ ông Trưởng ty Kinh tế trẻ tuổi (ngoài ba mươi. Cái tuổi thu hút những con bé choai choai như nam châm hút sắt), đẹp trai. Vì thế Sơn yêu chị Xuân, bà chị họ góa chồng rất sớm của Tú. Chị Xuân đẹp mơ màng với làn da trắng muốt, thân hình gái một con nẫy nở khêu gợi và cặp mắt trữ tình ướt rượt, cộng thêm cái đồng tiền nhỏ xíu bên khóe miệng khiến nụ cười chị thêm thập phần duyên dáng. Anh chị yêu nhau đắm đuối. Nhưng gia đình anh dưới Sài Gòn không cho phép họ lấy nhau. Anh là con trưởng, học hành thành đạt và đẹp trai như Phan An Tổng Ngọc. Ăn nói lại duyên dáng, thu hút người nghe (nhất là phái nữ). Tú tin rằng bà mẹ anh thế nào mà chẳng có vài mối đã ngắm sẵn cho cậu con trai cưng. Những cô con gái Bắc kỳ yêu kiều, yếu điệu và tinh khôn. Nhưng anh đã yêu chị Xuân của Tú. Một gái góa Nam kỳ. Đẹp nhưng ăn nói lại mộc mạc, thật thà như ruộng, như vườn miền Nam thấm đẫm phù sa nơi chị đã sinh ra. Tình yêu khó mà lý giải tại sao?

Năm đó chị Xuân hăm sáu và Tú mười lăm. Những chàng trai cùng lứa đôi với Tú cũng là những đứa nhãi ranh, giống như bọn Tú trong mắt anh Sơn. Những cánh thư xanh đỏ đã bị con bé xé nát không thương tiếc. Những lời tỏ tình ngây ngô chỉ được đáp lại bằng ánh mắt lạnh tanh và nụ cười ngạo nghễ. Không phải Tú yêu anh Sơn vì những túi kẹo, chocolat anh mua từ Thái Thạch Sài Gòn, hồi lộ để con bé chuyển thư từ và những lời hò hẹn của hai anh chị. Bởi vì "Biết làm sao định nghĩa được tình yêu. Có nghĩa gì đâu một buổi chiều..." Con bé yêu anh Sơn vì thấy tim mình đập rộn ràng mỗi khi gặp anh. Một lời khen vu vơ "hôm nay Tú xinh quá. Màu áo thật hợp với Tú. A, Tú vừa cắt tóc phải không? Đẹp lắm..." cũng khiến mặt con nhỏ hồng lên vì hạnh phúc và nó có thể nhớ mãi câu nói ấy rất nhiều ngày trong niềm vui tuyệt vời. Đôi khi ngồi trong lớp Tú phóng

tầm mắt qua cửa sổ, nhìn mông lung và cười ngu ngơ khiến con Thảo ngồi bên cạnh phải thốt lên "nhỏ này sao vậy? Mà điên à. Sơ Marie đang chiếu tướng mày kia." để kêu réo hồn phách Tú đang bay lạc đâu đó trở về hiện tại.

Những lời kể lể của chị Xuân về anh Sơn, nhất là sau những lần hò hẹn, được Tú lắng nghe trong sự thích thú lẫn khổ đau. Con bé ước gì mình già hơn vài tuổi. Biết đâu, ừ biết đâu nhỉ? Tú ngây thơ quá. Không sành điệu và hấp dẫn như chị Xuân. Tú từng bắt gặp những tia nhìn đầy ham muốn của cánh đàn ông ném lên người chị Xuân. Gái một con trông mòn con mắt. Thảo nào! Nhưng Tú không ghét chị vì đời chị thật bất hạnh. Mới lấy chồng được năm năm thì anh tử trận, để lại chị một mình với đứa con vừa lên ba. Chị đi làm ở Tòa Hành Chánh mới gặp anh Sơn. Anh chị vẫn yêu nhau đằm đuối và con tim non nớt, mới biết yêu lần đầu của Tú vẫn tiếp tục thổn thức vì anh. Chùng như không ai có thể thay thế được.

Bỗng một hôm, chị Xuân kêu Tú ra sau vườn, chị khóc nức nở khiến Tú linh cảm có chuyện không hay. Con bé tái mặt hỏi dồn "Có chuyện gì vậy chị? Anh Sơn bị gì hay sao?" Chị Xuân nói trong nước mắt "Chị có bầu rồi Tú ơi. Anh Sơn về Sài Gòn nói cho bố mẹ anh biết để xin cưới chị. Không ngờ hai ông bà nổi trận lôi đình, càng phản đối quyết liệt hơn. Mẹ anh nhờ người chạy chọt ở Bộ Kinh Tế để đòi anh về Sài Gòn. Bà còn dọa tự tử nếu anh Sơn lấy chị. Anh ấy cũng đang khổ tâm lắm!". Tú nhìn chị Xuân khóc mà lòng đau như cắt, nhưng đầu óc còn quá ngây ngô trước những chuyện éo le của cuộc đời, Tú chỉ biết nghe và an ủi, chứ biết lời nào để khuyên chị đây?! Tú giận anh Sơn lắm. Tình yêu là như vậy sao? Anh yêu mà không dám nhận trách nhiệm à? Tú hẳn học lên án anh, nhưng chị Xuân cắt ngang "Gia đình anh có tiếng tăm. Giá như chị còn con gái thì không nói chi em à. Chị đã có con riêng, bây giờ lại..." Chị không đủ sức hết lời khiến Tú càng sôi máu, chỉ muốn chạy kiếm anh Sơn để mắng cho một trận nên thân. Chị Xuân lau nước mắt, cười héo hắt "Đàn bà thiệt thòi vậy đó. Tú nhìn gương chị rồi ráng mà giữ thân nha". Đúng. Sau này Tú cũng nghiệm ra rằng, khi một cuộc tình đổ vỡ, chỉ có đàn bà là thiệt thòi! Như chị Xuân của cô. Ồi, chỉ còn biết ngậm ngùi!

Sau khi anh Sơn rời nhiệm sở để về Sài Gòn, chị Xuân tự ý phá thai mà không cho anh hay và đau một trận thừa sống thiếu chết. Bao nhiêu thư anh Sơn gửi lên, chị đều trả về hết. Không đọc bức nào. Chị muốn đào sâu chôn chặt mối tình đầy bất hạnh vào quá khứ. Nhưng Tú thì không thể quên anh. Trong lòng con bé, hình bóng anh Sơn vẫn tràn đầy. Vẫn giận và vẫn yêu quyết liệt. Cả những năm sau này. Mười sáu, rồi mười bảy, mười tám...Tú vẫn không yêu được ai ngoài anh Sơn. Một hôm, bức ảnh anh Sơn chụp chung với chị Xuân và Tú hôm đi Picnic ở Paradise, từ quyển Vạn vật rớt ra. Thảo nhanh tay lượm được. Sau khi xem xong, nó nhìn Tú trân trân, miệng lắp bắp " Tú. mày vẫn...mày vẫn..." và Tú đã buồn bã gật đầu "Ừ. Tao vẫn chưa quên!". Thảo nhìn Tú bằng cặp mắt thương hại, thở dài "Mày điên quá. Chắc anh ấy lấy vợ từ lâu rồi". Tú cũng cười héo hắt như chị Xuân ngày nào "ừ, chắc tao điên thật!".

Vậy mà nàng đã gặp lại anh Sơn. Lúc Tú xuống Sài Gòn học năm chót Tú Tài. Một hôm cuối tuần lang thang một mình ở phố Lê Lợi, nàng đang định ghé vào tiệm sách Khai Trí thì gặp anh đi ngược chiều. Vẫn dáng dấp đó. Mái tóc bông bênh, đôi mắt sáng toát đầy vẻ thông minh, nụ cười với hàm răng trắng đều vẫn lôi cuốn. Và cái cằm chẻ như tài tử ciné Rock Hudson. Tú lúng túng khi

gặp lại anh. Mình đang mừng hay đang giận nhỉ? Tú thấy mình đang mừng hơn là giận. Anh Sơn nhìn Tú trong tà áo dài tơ tằm óng ả, tấm tắc "ra dáng tiểu thư lắm rồi đây." và anh cười, đôi mắt ấm áp. Tú muốn tỏ ra giận dữ, hoặc ít nhất cũng lạnh lùng, nhưng con tim phản chủ lại reo vui và đôi má lại hồng lên niềm hạnh phúc. Y chang như thuở còn là một con bé ngu ngơ khờ dại. Tú giận mình nhưng không ngăn được nụ cười đang tự động nở trên môi. Nàng e ấp nhìn anh "Lâu quá mới gặp lại anh Sơn". Anh vồn vã mời Tú ghé tiệm kem gần đó với anh. Nàng ngần ngại nhưng cuối cùng cũng nhận lời. Yên vị rồi anh Sơn mới nói "Anh chỉ sợ Tú không thèm nhìn mặt anh nữa chứ!". Tú cười mím chỉ không trả lời, nhưng than thầm "Đúng. Đó là điều đáng lý em nên làm. Nhưng trời ơi, sao con tim không chịu nghe lời của khối óc vậy nè? Nó mất quyền điều khiển rồi chẳng? Chị Xuân ơi, tha lỗi cho em".

Tú thật sự ngạc nhiên khi nghe anh nói vẫn chưa lập gia đình. Ngạc nhiên và hài lòng. Ít nhất anh không đến nỗi "gian ác" như Tú nghĩ. Bắt đầu từ đó nàng nói chuyện với anh cởi mở và thoải mái hơn. Khi biết chị Xuân đã tái hôn với một người sĩ quan trợ y từ trong Nam đổi lên làm việc trên đó, đôi mắt anh thoáng buồn, nhưng tỏ ra mừng cho hạnh phúc của chị. Tú hỏi sao anh chưa lập gia đình? Anh Sơn nhìn Tú, cười lấp lánh "Vì anh chưa gặp được người có thể làm con tim anh...thức dậy." Tú nhìn anh, hỏi khễ khàng "Anh vẫn chưa quên chị Xuân em?" Anh nhìn xuống ly kem, như cố tìm một hình ảnh nào trong đó "Anh không quên Xuân. Nhưng dù gì thì chuyện đã qua, nhớ chỉ đau lòng. Anh cố quên để sống em ạ" Anh Sơn chợt ngược lên nhìn Tú, cười cười "Thôi đừng nhắc chuyện của anh. Kể anh nghe về Tú đi. Ba năm rồi chắc có nhiều thay đổi phải không?" Tú ngượng ngùng "Em vẫn vậy. Ăn và học. Học rồi ăn. Chẳng có gì thay đổi cả". Anh Sơn cười hớn hỡ "Vậy thỉnh thoảng anh vào Ký túc xá đón Tú đi chơi nhé. Phải thay đổi chứ. Ăn rồi học mãi cũng chán phải không?" Thật tình Tú không biết mình nên nhận lời hay từ chối? Cái đầu bảo từ chối, nhưng con tim lại phản đối kịch liệt. Nó bảo nàng phải nhận lời. Thấy Tú có vẻ ngần ngại, anh Sơn tấn công "Tú ngại gì? Anh chẳng từng là ...anh rể hụt của em hay sao? Anh còn có bổn phận phải chăm sóc Tú nữa đây. Không lời thôi gì cả. Chúa Nhật tới anh đến đón Tú đi ăn, rồi đi Ciné. Bây giờ anh có việc phải đi. Tuần tới nhớ chờ anh lúc 11 giờ đây nhé".

Thế là nàng không có cơ hội từ chối. Mà thật ra, Tú có ý muốn từ chối không nhỉ? Nhìn theo dáng Sơn xa dần, Tú bỗng thấy xót xa, thương cho mình. Hình bóng anh vẫn còn đầy ắp trong tim. Chỉ là nàng đã khóa nó lại tạm thời. Giờ có cơ hội chúng tuôn ra không kịp giữ. Tú tự trào "Đúng là tình thiên thu!" Ôi chao là cái lương, là ngọc, là diên...nhưng khổ nỗi không sai mấy may. Tình đầu là tình thiên thu! Một nhà thơ nào đó đã nói như vậy. Vì thế những cuối tuần, dù không muốn, nhưng trong lòng con bé vẫn có chút mong đợi người ấy ...đừng quên!

Những lần đi chơi với Sơn thật vui, nhưng về lại lưu xá thì buồn thê thảm. Tú lo lắng. Mẹ biết được thì chết chắc. Anh Sơn chẳng phải là tên tội đồ đối với gia đình nàng là gì. Sự phản bội của anh khiến chị Xuân suýt chết. Đối với bà, đàn ông Bắc kỳ đồng nghĩa với ...đều cán. Bà không thích Tú quen với con trai Bắc. Biết Tú yêu anh Sơn thì...Nàng không dám tưởng tượng tới hậu quả chẳng có gì sáng lạn!

Có lần anh Sơn hỏi sao không thấy Tú mặc đầm? Nàng ra Mỹ Châu mua một khúc đuôi mềm màu xanh cẩm thạch. Nhờ cô bạn cạnh phòng, học Marie Curie dẫn ra tiệm Đức Hạnh may. Kiểu áo giản dị, cổ tròn rộng, sát nách, phía dưới hơi xòe và trên đầu gối một gang tay. Có cái nơ lớn

nằm ngang ngực. Lần đầu anh Sơn nhìn thấy đã tròn mắt, thốt lên "Tú xinh như mộng". Tú vừa then thùng vừa sung sướng. Nhưng sau đó đã dẫu phăng chiếc áo không bao giờ rớt tới, khi Hằng, cô bạn cùng lớp vô tình phê bình "mày mặc áo này giống như mới mười sáu tròn trăng". Trời đất! Coi chừng anh Sơn cũng nghĩ như vậy thì hồng bét. Tú muốn già đi chứ có muốn trẻ ra đâu? Từ đó Tú chỉ đóng vai cô gái Việt thuần túy trong tà áo dài tha thướt khi đi với anh.

Tú vẫn đi chơi với anh Sơn và vẫn muộn phiền, lo lắng. Biết chắc rằng rồi cũng sẽ chẳng đi tới đâu (dẫu anh Sơn có mở cửa trái tim lần nữa để đón Tú vào), nhưng còn biết làm sao? làm sao? Đôi khi nàng cảm thấy yếu đuối đến hụt hơi. Hụt hơi dù mới ngấp nghé mười chín tuổi! Tuổi của mộng của mơ, của những tràng cười như pha lê vỡ, thế mà tâm hồn Tú đã hao gầy như cành khô thiếu nước!

Tháng 8-73 anh Sơn báo tin Bộ cho anh sang Úc học hai năm chuyên ngành. Hôm đến rủ Tú đi ăn bữa cuối trước khi lên đường du học, anh đón nàng bằng xe hơi, thay vì xe gắn máy như thường lệ. Hôm đó anh săn sóc Tú đặc biệt. Thấy nàng ăn như mèo anh đã đùa "Tú ăn nhiều vào, vì phải chờ cả hai năm mới được anh đãi lần nữa đây". Nhưng Tú làm sao nuốt cho trôi? Nàng đã quen sự có mặt của anh rồi. Tú cố pha trò "hai năm là một trăm lẻ bốn lần không được ăn tiem! Buồn!". Sao Tú lại không có can đảm nói một trăm lẻ bốn lần không được gặp anh nhỉ? Anh cười "Đừng buồn. Thời gian như vó câu qua cửa sổ, Tú chưa nghe à?" Tú nhìn anh, buồn rười rượi "Vó câu cho những người không muốn thời gian trôi mau. Những người già chẳng hạn." Anh Sơn không nói gì, lảng sang chuyện khác.

Xe ngừng trước cửa lưu xá, Trước khi xuống xe, anh Sơn đưa cho Tú một túi to đầy bánh ngọt, kẹo, chocolat mua ở Thái Thạch. Anh nói "Cho Công Chúa ăn suốt thời gian anh vắng mặt. Thôi vào đi. Anh về nhé". Tú nghe trong lòng như có cái gì đó vỡ toang. Nàng nghẹn cứng không thốt thành lời, chỉ gật đầu, cổ không chảy giọt nước mắt nào trước mặt anh.

Hai tiếng "Công Chúa" đã theo Tú suốt cuộc đời. Anh Sơn không có cơ hội trở về chốn cũ. Khi Miền Nam rơi vào tay Cộng Sản, anh đã ở lại Úc Châu và Tú theo gia đình sang Canada. Cũng xong một đời. Chỉ có điều, đến phút cuối chia tay năm 73, Tú vẫn không biết tình cảm anh Sơn đối với nàng ra sao. Nhưng cần gì, Tú yêu anh là được. Yêu là yêu, không cần so đo tính toán. Nếu không thì đó chẳng phải là tình yêu.

Những lo toan, những công việc tất bật hằng ngày khiến Tú không còn thì giờ để thờ, hướng hồ để nhớ, dù đó là mối tình đầu, mối tình để lại nhiều vết chém đậm sâu. Nàng đã hầu như lãng quên người ấy. Bỗng dưng hôm nay, trong giấc ngủ trưa chập chờn, nàng thấy lại mình trong chiếc áo đầm xanh của tuổi mười tám và người ấy bỗng đâu nháy ra từ vô thức. Tiếng chuông điện thoại đã kéo nàng ra khỏi cơn mơ. Tú nằm đó, trong chăn ấm, lười lỉnh và nuôi tiếc. Nếu không có tiếng chuông bất chợt, cơn mơ sẽ tiếp tục dắt nàng đi về đâu? Nhưng về đâu thì cũng thế thôi. Chỉ nghiệm ra rằng "Tình Đầu là Mối Tình Thiên Thu. Phải, Thiên Thu!"

Tiểu Thu

Thiên Thu

QUÉT LỆ TIÊN THU

Một ngày tình bỗng bỏ đi,
Ba mươi năm! Chẳng mong gì gặp nhau.
Xa vời nửa quả địa cầu,
Trong mơ anh vẫn tình đầu của em.
Hôm nay Thu rụng bên thềm,
Mưa rơi tình tự ướt mềm dòng thơ.
Lá vàng rụng hết cành trơ...
Khẽ run trong gió đại khờ băng khuâng...
Anh! Thu đã chết bên thềm,
Bài thơ em viết rữ mềm thiên thu...

Linh Đắc

Tình Mộng

*Dạ lý hương đêm kết vắn thơ
Ánh trăng chênh chếch dãy sao mờ
Hồn em nương nấu theo làn gió
Đến bên người thốn thức tình mơ .*

*Em đã trở về như ý thơ
Yêu thương xa cách khúc mong chờ .
Lắng nghe tim hát cùng nỗi nhớ
Những cung điệu buồn trót vương tơ .*

*Chỉ còn gấn nhau trong phút giây
Đêm sẽ tàn theo bóng trăng gầy
Khắc khoải sầu chung hòa biển ái*

(Riêng tặng mtn - Canada)

Tôi ở nơi này mây vẫn bay

Mùa thu bước khẽ, lá rơi đầy

Nhớ thương còn đọng theo sương khói

Người ở nơi nào ? Oì có hay !

Tôi đứng nhìn mưa thưa hắt hiu

Trời đang buổi sáng - giống như chiều

Khu vườn lác đác hoa rơi rụng

Lá sa cành, tôi xa người yêu

Trời vẫn đầy mây, gió lất lay

Tàn thu buốt lạnh... chạnh lòng ai

Mùa thu. Ôi những mùa thu cũ

Hai đứa bên thềm tay nắm tay

Đưa tiễn thu đi chỉ tách trà

(Vẫn là trà của những năm qua)

Mà sao ! Trà bỗng thay hương vị...

Ngôi đỏ nhà xưa cũng lạ xa

Minh tôi ngồi tựa chiếc băng xưa

Nhìn lá đũa bay múa dưới mưa

Tóc cũng tung tăng vờn theo gió

Khi cuộc tình một thoáng mây bay .

Còn tôi... quét lệ đọng dư thừa

*Bình mình nấng trái bước em về
Sao hôn còn tắm tối đam mê ?
Ngọn gió đông lạnh lòng tàn héo
Để đêm đen níu bóng trăng thề !*

Kiều Mộng Hà

Nov 21,2014

Ngọc Quyên

Portland Hồng Chín Mùa Thu

Mùa Thu ở Portland không phải chỉ đẹp với những hoa cúc vàng được triển lãm nơi Portland Nursery mà còn đẹp với sắc màu vàng cam của những trái hồng chín trên cây. Đẹp lắm bạn ạ khi bạn chợt nhìn thấy cả một cây hồng rực rỡ màu vàng cam sai quăn những trái. Bạn sẽ chợt thấy trong lòng ấm áp vui vui hơn một tí như thoáng gặp hình ảnh cổ nhân giữa cái se lạnh nhẹ nhẹ của mùa Thu.

Đứng trong nhà nhìn ra vườn sau, người viết khi nhìn những trái hồng bắt đầu đổi sang màu vàng cam rất đẹp trên cảnh tự nhiên muốn trở thành một họa sĩ để vẽ lên bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp đó.

Mời quý bạn thưởng thức màu sắc đẹp của những cây hồng vườn nhà người viết rồi nghĩ xem có nên trồng một cây hồng trong vườn hay chẳng?

Xin bấm vào link dưới đây:

Youtube Hồng Chín Mùa Thu Portland Vov 17-2014

<http://youtu.be/sBudz1SDEb0>

Mấy năm sau này, tôi thu hoạch ít trái hồng hơn vì cây đã “lão” rồi. Tuy nhiên phụ quân tôi vẫn có thể hái được một số trái hồng vườn nhà để cúng Phật và để tặng bạn bè, thân nhân một vài trái hồng gọi là ăn lấy thảo cho vui.

Người viết quay vào nhà đi tìm tài liệu về cây hồng để chia sẻ với bạn bè mới được. À đây rồi! Xin mời Bạn đọc một tài liệu ngắn ngắn dưới đây nhé.

Vài nét về cây hồng

Hồng có tên La tinh là *Diospyros kaki* (L) thuộc họ Ebenaceae. Đây là giống cây "thọ hàn" nên chỉ ở những vùng có một mùa lạnh tương đối dài mới trồng có năng suất vì khí hậu lạnh có ảnh hưởng đến việc kích thích tạo mầm hoa và kết trái.

Ở nước ta, từ Bình-Trị-Thiên trở ra Bắc, trồng hồng mới có năng suất. Tại một vài tỉnh ở miền Nam, thỉnh thoảng cũng thấy có vài vườn trồng dăm ba cây hồng nhưng để làm kiếng, rất ít khi có trái. Họa hoằn năm nào có đợt rét kéo dài một chút thì cây hồng mới ra hoa, nhưng kết trái chẳng được bao nhiêu. Đặc biệt, ở Đà Lạt - Lâm Đồng, nhờ có đất đai thích hợp và nhờ có khí hậu lạnh nên việc trồng hồng càng có năng suất hơn.

Hiện nay, ở Đà Lạt, có trồng nhiều giống hồng: hồng bom khía, hồng Tàu, hồng chén, hồng hỏa tiễn, hồng Fuyu, hồng dòn, hồng trứng...

Hồng bom khía, hồng Tàu trái rất lớn, bán rất được giá, nhưng năng suất thấp (từ vài chục kg đến trên dưới 1 tạ/cây). Trái lại, hồng trứng (loại hồng dẻo) bán rẻ hơn nhưng năng suất rất cao (trung bình vài ba tạ, có cây đạt 7-8 tạ/năm) nên rớt cuộc vẫn lợi và bán dễ hơn vì vừa túi tiền của người tiêu thụ. Và lại, hồng trứng dễ trồng hơn vì ít đòi hỏi chăm bón và thuốc trừ sâu như các loại hồng khác.

Hồng dòn, hồng Fuyu thì trái chín ăn dòn và ngọt. Về các loại hồng khác, phải đem "dú" với khí đá (carbure de calcium) để cho hồng thật chín đỏ, cơm hồng dẻo thì ăn mới khỏi chát và mới ngon. Loại hồng nước có giá trị thấp hơn.

"Tháng bảy ngày rằm xá tội vong nhân

Tháng tám chơi đèn kéo quân

Trở về tháng chín chung chân buôn hồng

Tháng mười buôn thóc bán bông..."

Ở miền Bắc nước ta, mùa hồng rộ vào tháng 9 âm lịch. Riêng ở Đà Lạt thì hồng rộ từ rằm tháng 7 và kéo dài khoảng một tháng. Hồng có trái trước tháng 7 và sau tháng 8 là hồng "trái mùa", tuy năng suất không cao, nhưng bù lại thì bán được giá hơn theo luật cung cầu !

Trong thời gian hồng rộ, giá hồng hạ, người có tiền và có tay nghề không muốn "bán đồ, bán tháo" nên lựa hồng to và tốt làm hồng khô, còn ép nước hồng nhỏ và đập làm rượu hồng, thêm đường vào bã để rim thành mứt (confiture).

(Nguồn:Trích trong Diem Hen 2000 / Bai 36)

Phần người viết, xin được góp ý thêm một vài chi tiết:

1.-Hồng mềm, trái to hình dàu dục, lớn như trái xoài cát. Khi còn sống, mặc dầu có vỏ màu cam bên ngoài rất đẹp nhưng nếu ăn vào lúc này thì rất chát vì nhựa trái hồng làm cho quít lưỡi và làm cho mắc nghẹn ở cổ họng, nên chưa ăn được.

Hồng mềm phải đợi thật chín, cái vỏ ngoài thật mềm mới ăn được và mới thưởng thức được cái vị ngon ngọt nó "tao" trong miệng. Quý vị dân gốc Bắc và quý vị "lão trượng" thích ăn hồng mềm này. Ngoài chợ ít bán loại hồng mềm vì "kén" khách thưởng thức. Trong vườn cũng ít người trồng vì trái hồng mềm bị rụng nhiều hơn là trái hồng dòn.

Trái hồng mềm nếu bị chim mổ hoặc bị rớt đập hay cái cuống bị hở ra thì phải vứt đi vì khi chín cũng sẽ bị chảy nước, hư thối không ăn được nữa, bởi vậy ít người trồng là thế

2.-Hồng dòn, trái tròn và hơi dẹp, nhỏ như trái cam. Khi còn sống cái vỏ màu xanh, sẽ đổi thành màu cam đỏ khi hồng chín. Hồng dòn phải ăn lúc vừa mới chín tới, ăn vừa dòn "sực sực", vừa ngọt ngọt. Nếu để chín mềm quá, chất thịt bên trong ăn không ngon như ăn hồng mềm đã chín.

Đa số quý bà thích ăn hồng dòn và ngoài chợ bán nhiều hồng dòn. Tháng 11 là mùa hồng chín. Các chợ Việt Nam bán nhiều hồng dòn, nên khi đi vào hàng trái cây rau quả trong chợ, bạn sẽ thấy quý bà xúm nhau chọn chọn lựa lựa những trái hồng bỏ vào bao nylon, cười cười nói nói vang cả một góc chợ thì quý ông đừng có ngạc nhiên nhé. Chính mắt người viết đã thấy một bà mua cả ba, bốn bịch trái hồng, bịch nào bịch nấy chứa cả mấy chục trái, chất đầy xe, đẩy ra quày trả tiền ngon lành. Thế là hôm nay ông chủ chợ cũng vui vì có được thêm tiền mà bà mua hồng cũng vui luôn vì có hồng để ăn. Một, hai, ba, chúng ta cùng vui là tốt rồi. Smile!

Ở Cali trồng nhiều hồng và có vị ngọt hơn là hồng trồng ở Portland, có lẽ vì Portland nhiều mưa quá nên đã làm nhạt đi vị ngọt của hồng chăng?

Cũng nhân dịp này người viết cũng đi sưu tầm thêm nhiều tài liệu về trái hồng đem về đây chia sẻ với các bạn đọc cho vui và để quý bạn khỏi mắc công “lướt net” làm chi cho mệt.

Hồng là một loại cây ăn trái thuộc [chi Thị](#) (Diospyros). Quả hồng sắc vàng cam đến đỏ cam tùy theo giống; cỡ nhỏ đường kính dưới 1 cm cho tới cỡ lớn đường kính đến 9 cm. Dáng quả hình cầu, hình con cù, hay dạng quả cà chua bẹp. [Đài hoa](#) (calyx) thường dính với quả khi chín.

Trái

Loài hồng phổ biến nhất cho trái là hồng [Nhật Bản](#) (D. kaki). Trái chín thì ngọt, ít chua, thịt mềm, có khi bị [xơ](#). Loài hồng này, nguyên thủy xuất phát từ [Trung Hoa](#), là một loài cây thay lá, thường

rụng lá khi ra quả (deciduous). Cây hồng sau được trồng khắp miền [Đông Á](#), đến thế kỷ 19 thì du nhập vào [California](#) và [châu Âu](#).

Giống (cultivar) hồng mòng (Hachiya) có dáng con cù với lượng [tannin](#) cao khi còn xanh nên vị chát. Phải đợi thật chín mềm mới ăn được.

Giống hồng giòn (Fuyu) có dáng hình bẹp. Lượng tannin tuy không kém giống hồng mòng nhưng trong quá trình chuyển từ xanh sang chín, giống hồng giòn mất [tanin](#) rất nhanh nên trái có thể ăn được sớm hơn khi còn giòn.

Để làm chóng chín, hồng mòng thường được đem [rám](#). Cách rám có thể dùng ánh sáng, khí nóng, [trấu](#), [còn](#), [thần khí](#) hay [êtilen](#) để ép chín.

Quả hồng có thể ăn tươi hay phơi khô. Hồng khô cần hai đến ba tuần phơi ngoài trời rồi sấy thêm trước khi thành phẩm.

Tại Hàn Quốc, hồng khô được dùng cất rượu, làm [giấm](#)

(Nguồn: <http://vi.wikipedia.org/>)

Trái hồng rất ngon ngọt nên nhiều người thích ăn hồng nhưng chúng ta cần lưu ý như sau:

Ăn Trái Hồng Cần Lưu Ý

Thường chúng ta thích ăn trái tươi, trái hồng ngon ngọt và có vài chất bổ thật, nhưng phải chú ý những điều sau đây:

1.- Không nên ăn khi bụng đói.

Lý do là nó có chất “tannin” (hoặc có thể gọi là “mủ”, một chất trong vỏ trái cây) và chất “pectin” (hóa chất trong trái cây), hai chất này tác hợp với axit dạ dày (gastric acid) sẽ kết hợp lại rồi tạo ra những cục (lumps) lớn nhỏ, cuối cùng được gọi là “sạn trái hồng trong dạ dày” (gastric persimmon stone). Khó mà tổng xuất tự nhiên sạn này và phải đi giải phẫu. Triệu chứng sẽ là đau bụng, ói và có thể ói ra máu, và có thể có các triệu chứng khó chịu khác.

2 - Không nên ăn luôn vỏ vì lớp vỏ trái này quy tụ rất nhiều “tannin” (mủ), gây tác hại nói trên.

3.- Không ăn tráng miệng trái hồng (dessert) sau khi ăn cua, tôm, cá hoặc thực phẩm có high protein. Theo Đông y, trái Hồng và cua (hải sản) thuộc Hàn (âm khí, “lạnh bụng”).

4.- Tiểu đường, phải tránh ăn trái hồng. Độ đường trái này cao 10.8% mà là loại đường “ăn hại” (sucrose, fructose, glucose, tuy rằng Glucose (đường) vẫn rất cần thiết cho tế bào), sẽ bị tăng đường trong máu (Hyperglycemia).

5.- Chất tannin (tannic acid) của trái hồng khi gặp và hợp chung với Calcium, Zinc, Magnesium và vài khoáng chất khác, nó sẽ trở thành một hợp chất (compound) mà cơ thể ta không tiêu hóa được. Không tiêu hóa các khoáng chất thì cơ thể bị thiếu khoáng chất. Chung quy là không nên ăn quá 200 grams trái hồng mỗi ngày.

6.- Nhớ đánh răng súc miệng sau khi ăn hồng. Lý do cũng là “tannic acid” nơi các mảnh hồng nhỏ còn kẹt lại giữa kẽ răng sẽ làm sâu răng (tooth decay).

Nhiều nhà bạn VN vườn sau thích có một cây hồng dòn, nhớ phổ biến tin này cho nhau.

7.- Hồng sẽ làm táo bón khủng khiếp.

(Nguồn: Trích email của cô Huệ Hương chùa Bửu Hưng – Xin cảm ơn cô Huệ Hương)

Vừa ăn trái hồng ngon ngọt, vừa nghe nhạc Thiền êm dịu thanh thoát, bạn sẽ thấy cuộc sống hiện tại vẫn còn một chút gì đáng yêu, đáng sống nhỉ?

Xin mời bạn cùng thưởng thức với người viết nhé. Xin bấm vào link dưới đây:

<https://soundcloud.com/suonglamportland/naamloze-2>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

(Hình ảnh và tài liệu sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi-MCTN OrtB 252-ORTB 653-111914)

Sao Em Trách Mùa Thu

Ngọc Quyên

Sao em trách mùa thu về vàng lá
Cho góc phố chờ buồn cả trời mây
Dấu yêu xưa chừng lẩn khuất đâu đây
Hương tình cũ còn mơn man làn tóc .

Dòng đời trôi như mái chèo khua đục
Đưa con thuyền về cuối nẻo hư vô
Tình yêu ơi con sóng vỗ xa bờ
Tan tác đắm giữa muôn trùng biển cả

Anh có thấy mùa thu về nguyệt ngã
Dấu tình sầu như lá úa hoàng hôn
Nhưng trong em còn ray rức gọi hồn
Từng thu chết chưa xóa tan tình mộng

Anh có biết vẫn mùa thu chiếc bóng
Đêm dật dờ , đêm lạc ánh sao mơ
Vòng tay đơn còn hư ảo đại khờ
Ôm nuôi tiếc thiết tha chờ cơn mộng

Dòng Thơ Gửi Về
 Tôi chỉ là một thường dân bé nhỏ
 Nhưng xin gửi đôi dòng đến Quý Độc Giả bốn phương,
 Quý Anh Chị Em đang tiến bước trên đường
 Quyết dành lại Tự Do cho Dân Tộc

Đã bao năm, chúng ta không đơn độc
 Cùng bên nhau thề nguyện dựng xây
 một đất nước Việt Nam giàu mạnh,
 ấm no, hạnh phúc, thanh bình
 Không ngoại xâm, không cờ máu hãi kinh
 Chỉ duy nhất Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ

Chúng ta đã ngày quên ăn, đêm quên ngủ
 Đôi trông nhìn quê mẹ mà lòng trĩu nặng
 nỗi khắc khoải, sâu khổ tâm tư
 Ta mong dẹp tan những độc đoán, mây mù
 Luôn giăng phủ trời quê hương yêu dấu

Thời gian qua, bỗng nguồn cơn tranh đấu
 Xoay mũi dùi ta đánh phá, hại nhau
 Không màng chỉ những sách lược chống Tàu
 Ta mở nước cho quân thù chiến thắng

Cùng chung một chiến tuyến, xin đừng gieo cay đắng
 Xin Anh Chị Em hãy độ lượng, vị tha
 Xin tỏ bày trong nhân nghĩa, ôn hòa
 Để minh chứng ta thương yêu, đoàn kết

Đôi lời thô thiển, chân phương, tha thiết
 Tôi viết dòng thơ bằng trọn tâm lòng
 Nguyện cầu Thượng Đế ban phúc, thưởng công
 Cho Tất Cả những tâm hồn tận tụy, hy sinh vì lý tưởng.

chúc anh

TOÀN VỜ VĨNH!

Cần chi thực tập, thực tiếc

Khi Cộng không biết yêu dân

Cả một tập đoàn toàn điếc

Nào đâu chỉ có vô thần!

Thật đảng không hay, không biết

Khi Tàu Cộng tràn ngập Nhà?

Vậy ai đánh, đập, bắt, giết

YẾT HẦU HẢI VÂN

An ninh quốc phòng trọng yếu

Sao để Tàu Cộng vào ngòi?

Ngu xuẩn cũng vừa vừa thôi

Đúng là Ngu khoe lắm kiêu!

Tây Nguyên, Vũng Áng (Hà Tĩnh)

Thừa Thiên, Huế, đèo Hải Vân

Toàn là vị trí chiến lược

Dân lành lên tiếng vậy ta?

Ý Nga, 16-11-2014

**GIẶC ĐI ĐẦU,
ĐẢNG ĐI GIỮA,
DÂN ĐI ĐÂU?**

Chùa chiền, nhà cửa, núi sông...

Không đâu không có mấy ông giặc Tàu

Dân tôi đi đâu, đi đâu?

Mà sao bọn Hán đi đâu khắp nơi?

Ai làm mà đảng ăn chơi?

Sao dân bán máu? Rã rời nuôi ai?

Ý Nga, 16-11-2014

TOÀN LÀ CHỦ THÈ!

Ngã ba, ngã bảy toàn “thầy”

Ngã năm, ngã sáu mọc đầy bia ôm

Cãi nhau leo mép, lạnh mồm:

“*Vặt đầu cá, vá đầu tôm*” tanh rình

Ôi chao “văn hóa” nước mình

Bây giờ “văng hét”! Công trình đảng đây!

Hiểm họa quốc phòng bất cần?

Chẳng nhìn cho kỹ, nghĩ sâu

Giao giặc vị trí yết hầu

Hỏi đảng làm sao phòng thủ?

Ngu này ngu nhất hoàn cầu!

Bán tháo, bán đồ đất đai

Ôm tiền chạy đâu bọn chúng?

Dân rồi sống chết nay mai?

Trong tay bọn người dị chủng?

Nếu dân cứ sợ đụng chạm

Với đoàn, đảng, bọn Việt gian

Nghĩa là đem kim cương nạm

Chờ ngày Hán thuộc Việt Nam.

Ai ham?

Ý Nga, 16-11-2014

*Tà quyền VC ở Thừa Thiên-Huế đã cho

Tàu Cộng thuê 200ha ở đèo Hải Vân, núp

dưới danh nghĩa giặc sẽ kinh doanh khu du lịch

Ý Nga, 16-11-2014

ĐỪNG NHÌN LUI NỮA EM!

(Thương về em T.H.)

*

*Đâu rồi những lời đường mật?
Chỉ còn lấp lửng, trớ trêu
Người đi quên tất tần tật
Chỉ em còn nhớ, khóc, kêu!
Tin chi đầu môi chót lưỡi
Lòng thành chẳng có bao nhiêu?
Suốt ngày cứ buồn rười rượi
Giết dân vẽ đẹp mỹ miều.
Em ơi! Đời còn đáng yêu
Mạnh dạn tìm niềm vui mới:
Nuôi con, trách nhiệm rất nhiều
Thương con thì phải bước tới!
Á Nghi, 16-11-2014*

NỮNG NỤ

*-Anh gọi em ơi ới
Mà em cứ làm thơ
Ra đây giúp anh với
Bữa cơm ngon đang chờ!
Anh chê em nấu dở
Sao giả vờ ngu ngơ?
Hãy tự đơm, tự xới
Em vốn dĩ khù khờ!
Đậu kho vàng, gạo mới,
Cá chiên sả gọi mời,
Canh ỏ qua chín tới
Ăn một mình buồn ơi!
Á Nghi, 26-11-2014*

Mùa Thu

mưa rơi trên lá vàng thu
tiếng mưa như tiếng mẹ ru thuở nào
giọt thánh thót, giọt nghẹn ngào
trần dâng nỗi nhớ, lời ca dao buồn

mưa chiều sũng ướt lệ tuôn
mưa trôi cho hết vãn vương một thời
còn trong ký ức mù khơi
dấu chân nhẹ bước bên đời có nhau!

mưa trên phố vắng mưa mau
đường chưa quên lối người sao chẳng về?
lòng trần sao vẫn u mê
theo mưa tìm bóng trắng thê đã xa!

đêm tàn lạnh giấc mơ hoa
tiếng mưa ngày cũ xót xa nỗi niềm
hàng cây trút lá ưu phiền
tiên thu lặng lẽ, đầy thêm gió mưa....

Thuong Dung

Tháng 11-2014

Hoa Cúc Mùa Thu

Hằng năm vào tháng 11 vợ chồng người viết thường đi xem triển lãm hoa cúc ở Portland.

Mỗi năm ở Portland đều có một buổi triển lãm hoa cúc do Hội Những Yêu Hoa Cúc tại Oregon thực hiện, thông thường thì tổ chức ở Portland Nursery ở Portland. Năm 2012 thì Oregon được hân hạnh tổ chức buổi triển lãm hoa cúc khá đặc biệt do Hiệp Hội Hoa Cúc toàn nước Mỹ thực hiện trong một khách sạn lớn ở Portland. Hiệp Hội Yêu Hoa Cúc này có 600 hội viên và mỗi năm sẽ có một buổi triển lãm hoa cúc toàn quốc tại mỗi thành phố khác nhau.

Người viết cũng thường nói đùa rằng: tôi còn có thêm một tên khác nữa là “Bùi Ái Hoa”, ngụ ý rằng dầu tôi là một người “dốt đặc cán mai” như Bùi Kiệm, không có một kiến thức gì về hoa lá cỏ cây nhưng vẫn cứ yêu (ái) hoa vì hoa đẹp. Nhà của người viết cũng có trồng một vài khóm hoa cho vui cửa vui nhà. Thịnh thoảng người viết cũng ra “thì thâm to nhỏ” với hoa và có cảm tưởng như hoa cũng “thâm thì nhỏ to” với người viết vì giữa người và hoa hình như có một mối cảm thông nhau. Bởi thế người viết thường rủ rê phu quân cùng đi ngắm hoa đẹp với người viết cho vui với cái tuổi “không còn trẻ nữa” của chúng tôi.

Xin mời bạn cùng đi ngắm hoa cúc mùa Thu với vợ chồng người viết qua youtube dưới đây:

<https://www.youtube.com/watch?v=1AO8n1bd5wo>

Người viết ra đời vào tháng Mười Một mùa Thu và có chút máu nghệ sĩ chảy trong người nên sống rất nhiều về tình cảm, ưa thích văn chương nghệ thuật, hoa lá cỏ cây. Các người thân trong gia đình thường hay tặng hoa hồng, hoa lan cho người viết nhân ngày sinh nhật của tôi và Ngày Của Mẹ. Như thế là hợp ý người viết lắm rồi và tôi cảm thật hạnh phúc khi được tặng hoa trong những ngày đặc biệt này.

Hoa cúc được chọn là hoa của tháng Mười Một. Tháng Mười Một trời Portland đã khá lạnh. Thỉnh thoảng có những cơn mưa làm trời càng thêm rét lạnh. Trời lạnh mà được ông xã “đưa em tìm đồng hoa vàng” để hai ta cùng nhau ngắm hoa cúc vàng nở, người viết cảm thấy vui vẻ hạnh phúc lắm. Thôi thì hãy cho tôi tưởng tượng rằng: chàng như một Trương Vô Kỵ thay vì ngồi kẻ lông mày cho Triệu Minh quận chúa là tôi thì chàng đưa “nuơng tử” đi xem hoa cúc vàng cũng được chứ lị. Có sao đâu? Cũng tình tứ lắm chứ bộ! Cảm ơn ông xã nhé. Smile!

Tôi hát khe khẽ:

“....Áo nàng vàng anh về yêu hoa cúc

Áo nàng xanh anh mẩn lá sân trường

Sợ thơ tình không đủ nghĩa yêu đương

Anh thay mực cho vừa màu áo tím....”

Phải nghe Vũ Khanh hay Tuấn Ngọc hát bài hát Tuổi Mười Ba này mới thấy hoa cúc đáng yêu như thế nào, bạn ạ. Xin mời bạn thưởng thức nhé.

<http://www.nhaccuatui.com/bai-hat/tuoi-13-vu-khanh.oLbujge1tM.html>

Trong niềm vui được cùng chàng đi ngắm hoa cúc, người viết xin mời quý bạn đọc một tài liệu về hoa cúc được người viết sưu tầm trên internet đem về đây chia sẻ với bạn bè đọc cho vui nhé,

Hoa cúc vàng trong nắng

Nói tới hoa cúc là ta nghĩ ngay đến màu vàng, song thực ra cúc gần như

có đủ các màu: Cúc trắng, cúc đỏ, cúc tím, cúc nâu, cúc hoa cà. Theo thống kê trên toàn thế giới có đến hàng ngàn bông hoa thuộc họ cúc. Sắc vàng và sắc cam rực rỡ của những bông hoa cúc tiền. Cúc bách nhật màu tím hàng trăm ngày vẫn không rụng cánh, đổi màu. Cúc vạn thọ cánh vàng đậm có viền đỏ. Có giống cúc dây, trồng trên ban công rủ xuống như một dòng suối màu vàng gọi là kim tuyến, hay màu trắng gọi là ngân tuyến. Lại có loài cúc mốc, cành lá hình dáng đẹp, sống rất lâu năm, người ta thường trồng trong chậu để tạo dáng hoặc trồng ghép vào các hòn non bộ.

Hoa cúc là loại hoa không chỉ được ưa chuộng tại Việt Nam mà rất nhiều

nước trên thế giới cũng xem hoa cúc như một giá trị tinh thần rất sâu sắc. Trong quốc huy của người Nhật có hình hoa cúc, và tấm huy chương cao quý nhất của người Nhật là Huân chương Hoa Cúc, vì người Nhật coi hoa cúc tượng trưng cho mặt trời. Người Nhật, Trung Quốc, Đại Hàn thường tổ chức những lễ hoa cúc rất tưng bừng.

Các nhà nghiên cứu về hoa cho biết, hoa cúc đã xuất hiện trên trái đất từ rất lâu. Người ta đã tìm thấy hoa cúc trong những di vật cổ đại từ rất lâu đời.

Theo phong thổ xưa, khi thu đến, đông sang, các loài hoa khác đều tàn lụi, chỉ có cúc vàng đua nở, "khi cúc trở hoa, các hoa khác không còn", nên cúc được tán tụng là "cúc ngạo ngàn sương", "cúc là hoa tài tuyệt hảo của mùa thu"...

Những năm trở lại đây, không cần phải đến mùa thu mà người ta có thể nhìn thấy hoa cúc vào bất kỳ mùa nào trong năm nhờ vào những kỹ thuật tiên tiến.

Thân cúc vàng chia nhiều nhánh. Hoa vươn nở ở đầu cành. Những cánh hoa xúm xít kết hợp hài hòa quanh đám nhụy li ti màu xanh non. Hàng ngàn cánh hoa vàng rực bao bọc xung quanh những nhụy hoa li ti. Nhiều cánh hoa tiếp theo từ nhỏ tới lớn dần, lần lượt vây quanh ở những vòng ngoài sắc vàng tươi thắm hơn. Đài hoa xanh có nhiều lớp cánh bao bọc giữ cho những cánh hoa khăng khít mãi bên nhau.

Mỗi cây hoa cúc có rất nhiều cành và ở mỗi đầu cành luôn luôn là những nụ hoa đang chờ ngày vươn mình hé nở. Thường rất nhiều hoa và nụ trên một cây nhưng hoa cúc vẫn không mất đi màu xanh, những chiếc lá cũng vươn mình theo những cánh hoa lunh linh. Lá hoa tạo cho hoa có một vẻ đẹp rực rỡ hơn, những chiếc lá với thiết kế đường cong uốn lượn rất mỹ thuật.

Ngoài vẻ đẹp quyến rũ, điều đặc biệt làm cho người ta thích hoa cúc hơn nữa là chính là vẻ đẹp bền lâu của những bông hoa và mùi hương quyến rũ khi hoa nở. Hơn nữa, dù khi hoa không còn tươi tốt, dù lá đã úa vàng thì những cánh hoa, lá khô héo ấy vẫn "son sắt" không lìa bỏ cành. Đó ai nhặt được hoa lá cúc tàn nằm trên mặt đất. Đôi khi ta thấy quanh gốc cúc có hoa lá rơi rụng thì chỉ là do cúc bị sâu bọ cắn phá. Vì đặc điểm này mà từ ngàn xưa hoa cúc vàng đã được biểu trưng cho người quân tử "mai, lan, cúc, trúc" "muôn ám chỉ sự trung thành và

cương quyết , trước sau không thay đổi. Hoa cúc vàng được đặc biệt yêu thích ở những nước phương Đông, người ta thường có thói quen thưởng thức ngắm hoa cúc nở hay chưng những chậu cúc trong nhà.

Hoa cúc vàng sau khi được phơi hoặc hãm khô dùng để ướp với trà rất tốt cho sức khỏe. Dùng trà hoa cúc vàng sáng sớm mỗi ngày và trong một thời gian dài để kéo dài vẻ trẻ đẹp và thanh nhiệt cơ thể. Trà hoa cúc thích hợp với những người đã có tuổi, muốn tìm về chốn bình yên, trà hoa cúc tạo cảm giác thư thái an nhàn cho người thưởng thức . Ngoài ra hoa cúc còn được dùng như một vị thuốc điều trị nhiều bệnh khác rất công hiệu ...

Hoa cúc vàng là biểu tượng và truyền thống của ngày Tết Việt Nam, hãy cảm nhận vẻ đẹp của những bông hoa cúc vàng khoe sắc rực rỡ.

(Nguồn: Trích trong viettruyen.vn/tanghoa)

Hoa cúc còn nói lên lòng hiếu thảo của con cái đối với cha mẹ qua câu chuyện cổ tích dưới đây:

SỰ TÍCH HOA CÚC

Chuyện kể rằng, hồi đó có một gia đình nghèo có 2 mẹ con sống rất yên bình trong một ngôi nhà nhỏ. Người mẹ tần tảo làm lụng nuôi con. Người con còn nhỏ nhưng rất hiếu thảo, biết vâng lời và chăm chỉ. Nhưng rồi một ngày kia, người mẹ bỗng lâm bệnh nặng. Người con thương mẹ lắm, nên dù nhà nghèo em vẫn cố gắng chạy chữa những thầy lang giỏi nhất vùng. Nhưng sức khỏe người mẹ càng ngày càng yếu đi. Người con lo lắng, quyết tâm đi tìm thầy chữa bệnh cho mẹ.

Em đi mãi, đi mãi, qua bao nhiêu làng mạc, núi sông, ăn đói mặc rách vẫn không nản lòng. Một hôm đi qua một ngôi chùa, em xin phép nhà sư trụ trì được cầu phúc cho mẹ, tấm lòng hiếu thảo của em động đến cả trời xanh. Trời nghe phải nhỏ lệ, đất nghe phải cúi mình. Ông Bụt từ bi cảm thương tấm lòng hiếu thảo của người con, động lòng trắc ẩn Người đã hóa thân thành một nhà sư, đi ngang qua chùa và tặng em một bông hoa vàng rực. Ông Bụt nói: “ta cho con bông hoa này, nó là biểu tượng của sự sống, là bông hoa chứa đựng niềm hi vọng, là ước mơ của loài người, là thần dược để chữa bệnh cho mẹ con. Nhưng con phải nhớ, cứ một năm thì hoa sẽ rụng đi một cánh hoa, bông hoa này có bao nhiêu cánh thì mẹ con chỉ sống được bấy nhiêu năm. Nhưng mỗi một cánh hoa rụng đi, cuộc sống của con cũng mất đi một năm”. Người con cảm tạ Ông Bụt và đếm cánh hoa. Rất đau buồn khi biết bông hoa chỉ có năm cánh, nghĩa là người mẹ chỉ sống với em được năm năm nữa.

Thương mẹ quá, em đã xé nhỏ từng cánh hoa cho đến khi không còn đếm được bông hoa có bao nhiêu cánh nữa. Bà mẹ nhờ có bông hoa thần dược đó mà sống rất lâu nhưng người con hiếu thảo thì không sống được bao nhiêu năm. Thương con, bà mẹ đã chôn người con ngay tại trong vườn nhà. Và lạ thay, trên ngôi mộ của em, hoa cúc mọc khắp mộ và lan rộng ra cả vùng. Bông hoa vàng rực vô số cánh là biểu tượng của sự sống, là ước mơ trường tồn, là khát vọng chữa lành mọi bệnh tật của con người. Sau này, người đời gọi là Hoa Cúc.

Hoa Cúc trong đời sống tâm linh của người Việt thể hiện rõ qua những bộ tranh tứ quý: "Tùng Trúc Cúc Mai". Hoa Cúc là biểu tượng cao quý của sự sống, của sự thịnh vượng và tình cảm thương yêu, hiếu thảo của con người.

Ngày nay, ngoài màu vàng họ nhà cúc còn có nhiều loại mang những màu sắc khác nhau vô cùng rực rỡ, hương thơm mát, mang lại sức khỏe và sự sáng khoái cho con người.

(Cổ tích Việt Nam)

(Nguồn trích trong <http://www.songtinmungtinhyeu.org>)

Thật tuyệt vời cho loài hoa mang tên hoa cúc, bạn nhỉ?

Mời quý bạn cùng thưởng thức Youtube Đưa Em Tìm Động Hoa Vàng dưới đây cho thêm phần thi vị và tình tứ của mùa Thu nhé.

YOUTUBE ĐƯA EM TÌM ĐỘNG HOA VÀNG -PD- NGỌC HA -TNP

<https://www.youtube.com/watch?v=yPkjJgvj6VY>

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

THÔI ĐÀNH NHƯ LÁ RỤNG.

Bên song tôi ngồi đếm lá,

Như đếm hoài nỗi cô đơn.

Ở đây tuyệt buồn, sương giá.

MƠ VỀ RỪNG NÚI ĐÀ LẠT

Rừng phủ lá bao năm có ai ngắm?

Đốc càng cao cua càng gắt, xa xăm

Cảnh hài hòa đẹp mắt người về thăm

Mỗi ngày mỗi nhớ,nhớ hơn.

Một đời bốn ba,tay trắng.

Chỉ còn quay quắt trong tim.

Ngày xưa ngọt ngào mưa nắng,

Nhớ hoài,thêm nhớ,buồn thêm.

Tha hương quê người lưu lạc,

Hoài đau,chân cứng đá mềm.

Tình,tình,mỗi ngày xơ xác.

Thôi đành lá rụng bên thêm.

HH.

VIỆT CỘNG: HỒ QUẢNG HAY CẢI LƯƠNG?

Xì xụp lạy, triều đình toàn giặc Hán

Áo, mào, giày... Hồ Quảng hay cải lương?

Việt hay Tàu mà biến tấu khác thường?

*“Phánh Phá”** gian thần, nịnh thần *“Dì Phánh”**

Trung can nghĩa khí? Nhốt tù thiệt bảnh!

Kia quan văn, nọ võ tướng, thư sinh...

Núi thăm thăm, sương ảo mờ mê đắm.

Hoa rừng thắm thiếu tay người bông ả

Nở rộ rành tô thắm rừng của em

Sương đọng lá xanh mon mơn bắt thềm

Thương kỷ niệm êm đềm Đà Lạt cũ.

Ý Nga, 13-11-2014

VƯỢT SÔNG HỌC GÌ?

Mầm non của đất nước

Bây em bé “tung tăng”

Em sau ôm em trước

Trôi theo nước phẳng phẳng.

Bơi qua sông đến trường

Đói, lạnh... khổ đủ đường

Nhờ chủ nghĩa lý tưởng?

Học, hành? Toàn thấm thương!

Ướt nhep, da tái xanh

Em gầy như que củi

Ôm chiếc túi tưa vành

Thủ tiêu gần hết các bậc cao minh

Chập chĩa* cheng cheng; keng keng mỡ, keng.

Đảng bám như loài rận cua, rận bẹn

“Xáng Xáng Lìu, Xách Xúi, Bạc Cắm Lùng*
Đã cắm lũng sao vàng bạc lung tung?
Cơ hội chủ nghĩa: lâu son, gác tía.
Đảng độc địa ăn chia phi chính nghĩa
“Sáng sáng liêu” hút sách, sủi bọt bia
Hán đi đâu, đảng theo đó châu rìa
Kìa kia kia: Việt gian cùng Việt Cộng!
Ý Nga, 12-11-2014

Ý Nga, 12-11-2014

*Phảnh Phá, Dì Phảnh, Xáng Xáng Lìu, Xách Xúi,

Bạc Cắm Lùng: các điệu hát xuất xứ từ tuồng Tàu
trong cải lương Hồ Quảng (nhạc Đài Loan trong các
phim tình sử Tàu ăn khách của những năm 1962-
1963)

*Chập Chĩa: (Chũm chọe, Nỗ Bạt) là nhạc khí

Học toàn điều đen đui

Ý Nga, 12-11-2014

TỘI NGHIỆP HỌC TRÒ

Chênh vênh lắc lẻo câu chi?

Chân em yếu thế mà đi mỗi ngày?

Đảng di chuyển với máy bay

Sao em chẳng chạy theo, tay bám càng?

Nhà nhà đảng dát toàn vàng

Sao em không đến "thiên đàng" học sang?

Ý Nga, 12-11-2014

BÂY LÀ VIỆT CỘNG HAY TÀU CỘNG?

Dùng cơm sao bảo “xực phàn”?

Lai căng không hớ? Bắc bàn: Nam, Trung?

“Trung Hoa”? Xúm thối to đùng

Việt Nam nay đã nở bùng: Việt gian!

Ý Nga, 12-11-2014

MẸ CHỒNG TÔI

Truyện của Phương Lan

Tôi sanh con đầu lòng được hai tháng thì chồng tôi báo tin mẹ chàng ở Việt Nam sắp qua đoàn tụ với chàng. Bình vui mừng nói:

- "Thật là đúng lúc, mẹ sẽ trông con cho em đi làm."

Tôi giật mình lo sợ, biến cố này tôi chưa bao giờ nghĩ tới, mặc dù trước khi cưới, Bình có cho biết chàng đang làm thủ tục đón mẹ chàng qua. Bình và tôi lấy nhau đã bốn năm rồi, tôi chỉ biết về mẹ chồng qua những tấm hình và qua lời kể của Bình. Bà Thân, mẹ chàng là một thiếu phụ quê mùa, hiền lành, không may goá chồng từ năm chưa tới ba mươi tuổi, bà ở vậy, cực nhọc nuôi hai con ăn học nên người. Bình được đi du học bên Mỹ từ năm mười tám tuổi và ở lại luôn, sau biến cố 1975. Cô Thu, em Bình, năm nay hai mươi ba tuổi, trước đây vẫn ở với mẹ, nhưng cô mới lấy chồng là một Việt kiều, và theo chồng về Mỹ từ năm ngoái, ở khác tiểu bang với chúng tôi.

- "Không thể để mẹ ở một mình." Bình nói "cả đời mẹ hy sinh cho các con, khi về già ai nữa để mẹ sống trong cô đơn. Trước đây mẹ ở với cô Thu, anh yên tâm, nhưng Thu đi lấy chồng, bây giờ mẹ có một mình. Chúng ta sẽ đón mẹ về ở chung, em nhé?"

Tôi chưa kịp trả lời, dường như Bình đọc được vẻ lo ngại trên nét mặt tôi, nên vội vã trấn an:

- "Đừng sợ, mẹ anh hiền lành, dễ tính lắm. Bà rất thương anh, tất nhiên cũng sẽ thương em, nhất là em vừa sanh cho bà đứa cháu đích tôn nối dòng."

Tôi sanh ra và lớn lên trên nước Mỹ, nên chưa có khái niệm về những cảnh mẹ chồng, nàng dâu trong những gia đình Việt Nam cổ xưa, nghe thấy thế thì cũng xiêu lòng. Qua phút bối rối lúc đầu, tôi dễ dàng chấp nhận ngay, thậm chí sẽ an tâm biết bao nếu bé Danny được bà nội trông nom trong lúc Bình và tôi phải đi làm.

Luong kỹ sư điện toán của Bình chỉ đủ trả tiền nhà, và tiền mua trả góp hai cái xe, mọi thứ chi tiêu khác đều trông vào đồng lương của tôi, hai vợ chồng cùng chung sức gây dựng một gia đình ấm no, hạnh phúc. Tôi yêu Bình và chưa bao giờ làm trái ý chàng, lần này cũng vậy, thông cảm hoàn cảnh mẹ goá, con cô của Bình, tôi vui vẻ sửa soạn nhà cửa đón mẹ chồng. Chúng tôi quyết định sẽ dành cho bà căn phòng ở tầng dưới, có cửa sổ trông ra vườn có nhiều cây to có bóng mát.

- "Còn nhiều đất trống, mẹ có thể trồng rau nếu mẹ muốn." Tôi nói với Bình, "em mồ côi mẹ từ nhỏ nên rất thèm tình mẫu tử, mẹ anh cũng như mẹ em."

Tôi nói rất thật lòng, Bình nhìn tôi bằng cặp mắt vô cùng thương yêu:

- "Cám ơn em, mẹ anh chắc vui lắm có cô con dâu hiền hậu, biết điều như em."

Nhưng thực tế không đúng như ý chúng tôi mong muốn, mẹ chồng tôi hiền lành, nhưng quen sống theo xưa, và nhất định không chịu thay đổi những thói quen cố hữu. Bất chấp phong tục của dân

bản xứ, mẹ chồng tôi thân nhiên mặc quần áo ngủ nhàu nhè đi ra đường, hoặc đánh bộ áo cánh, quần đen, chân đi đôi guốc mộc, loẹt quẹt đi dạo phố trước những cái nhìn khó chịu của người địa phương. Tôi cắt nghĩa mãi, nhưng bà vẫn bướng bỉnh:

- "Mặc kệ tôi! việc gì phải bắt chước Mỹ? Tôi bận đồ tây không quen, vướng víu, khó chịu lắm." Bà xâm mặt tỏ vẻ bất bình "chị không phải dạy khôn tôi, ăn bận miễn sao kín đáo là được rồi, đàn bà Mỹ để hở ngực, lòi rốn ra mới đáng nói chứ."

Thấy không khí căng thẳng, Bình kéo vợ tôi ra chỗ khác, thì thầm:

- "Phận làm dâu không nên bắt bẻ mẹ chồng. Mẹ đã quen ăn mặc như thế rồi, bắt bà phải thay đổi liền không được đâu. Cứ để từ từ, lâu dần rồi bà cũng sẽ nhận ra."

Mẹ chồng tôi không nói gì nữa, nhưng từ đó bà cố tránh không đi ra ngoài một mình với tôi. Cuộc sống của vợ chồng tôi đang yên vui, bắt đầu xáo trộn. Thường ngày, ăn cơm xong, Bình vẫn phụ với tôi rửa chén. Hai vợ chồng cùng đi làm vất vả như nhau, nên công việc nhà chia đều, tôi đi chợ nấu ăn, lau chùi nhà cửa, chàng rửa chén, hút bụi, giặt quần áo... Nhưng bây giờ khác, mẹ chồng tôi tỏ ra khó chịu khi thấy con trai phải làm những công việc mà bà cho rằng chỉ dành cho đàn bà. Bà không nói tôi, nhưng mắng con trai:

- "Hồi ở với mẹ, có bao giờ anh phải làm gì động đến móng tay đâu? Bây giờ bị vợ bắt rửa bát, lau nhà, trông hèn cả người đi."

Bình cười vui với mẹ, nhưng vẫn bênh vực tôi:

- "Xưa khác, ngày xưa người vợ được ở nhà nên mới có nhiều thì giờ lo việc nội trợ. Bây giờ phụ nữ cũng phải ra ngoài xã hội bon chen với đời, vất vả ngang với chồng, về đến nhà còn chợ búa, nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa, chăm sóc con cái... Bao nhiêu là việc, một mình cô ấy làm đâu có xuể, nên công việc cần phải chia đều."

Mẹ chồng tôi nói dối:

- "Anh lúc nào chẳng bênh vợ. Thôi, nếu anh sợ chị ấy mệt thì để tôi làm."

Và bà làm thật, vừa làm vừa dằn hắt, khua bàn, kéo ghế rầm rầm. Tôi sợ quá, vội vã nói:

- "Để đó con làm, mẹ đi nghỉ đi."

Thế là tôi phải kiêm thêm nhiệm vụ mới. Thôi cũng được, tôi ráng cực nhọc thêm một chút để Bình có thì giờ nghỉ ngơi, dạo này chàng hơi bị xuống cân, có lẽ đêm không ngủ được vì con khóc. Nhưng mẹ chồng lại nghĩ khác, bà thường nhìn tôi bằng cặp mắt xoi mói, và nói bóng gió xa gần đến cái chuyện "tốt mái hại trống" con dâu bắt thẳng bé phục vụ quá nhiều. Tôi vừa xấu hổ, vừa

tức giận nên cấm Bình chuyện gói chần. Mặc chàng cực lực phản đối, tôi ôm chần gói sang phòng khác, nhất định ngủ riêng, khiến Bình phải theo năn nỉ gãy lưỡi. Mẹ chồng biết được, tha hồ lườm nguýt:

- "Cái thằng ngu, đội vợ lên đầu. Mẹ đẻ ra mày nói chẳng nghe, con đó mới ho lên vài tiếng thì đã sợ rúm!"

Không dám đối đáp với mẹ chồng, tôi trút tất cả sự giận dữ lên Bình, chàng cắn răng chịu đựng không dám than một tiếng. Thấy tội nghiệp, tôi thôi không cần năn nỉ nữa, nhưng trong bụng âm ức, không vui.

Ngày giỗ cha chồng tôi, cô Thu từ tiểu bang Georgia qua chơi, mẹ chồng tôi ngỏ ý muốn nhờ sự sôi tụng kinh cầu siêu cho người quá cố. Bình lái xe đưa cả nhà đi chùa, lúc về, cô Thu đòi ghé tiệm chuyên bán đồ phụ nữ để mua một đôi giày. Cô ở chơi ba ngày rồi mới về, ngay tối hôm đó, Bình gọi tôi vào phòng riêng, hằm hằm nói:

- "Em ăn ở với mẹ chồng ra sao để anh phải xấu hổ với cô Thu?"

Tôi giật mình:

- "Anh nói cho rõ trắng đen! em đã làm điều gì không phải?"

Không nói không rằng, Bình quăng hộp giày xuống đất, hằm học:

- "Một đôi giày đáng giá bao nhiêu mà em hà tiện không sắm cho mẹ, để mẹ phải mang đôi dép cũ? Hôm đi chùa về, cô Thu đã phải ghé tiệm mua cho mẹ một đôi giày mới, thay cho đôi dép nhựa rẻ tiền. Em làm anh nhục quá!"

Tôi há miệng không nói được lời nào, hai hàng nước mắt chảy dài. Mẹ chồng tôi nghe lớn tiếng nên chạy vào can, khi hiểu đầu đuôi câu chuyện, bà mỉm cười nói với Bình:

- "Không phải như con nghĩ đâu. Vào chùa thì phải bỏ dép, mẹ sợ người ta lấy cắp, nên đi đôi dép cũ, có mất cũng chẳng tiếc."

Thì ra mẹ chồng tôi tưởng như hồi còn ở Việt Nam, bị mất trộm cả từng đôi dép. Hiểu ra, Bình vội vàng xin lỗi, nhưng tôi làm mặt lạnh, không thèm trả lời, Bình tự ái nên cũng không năn nỉ thêm. Cuộc chiến tranh lạnh kéo dài cả mấy tuần, hình như đã có một đám mây mù che phủ hạnh phúc của hai vợ chồng.

Trước đây, sau mỗi lần cãi nhau, Bình thường làm lành bằng cách bế bổng tôi lên, ôm thật chặt, chọc cho tôi cười, và phủ kín mặt tôi bằng những cái hôn nóng bỏng. Bây giờ thì không còn nữa, trừ phòng riêng, chúng tôi đâu còn nơi chốn nào để mà riêng tư?

Trước đây, sau bữa ăn, tôi thích được mặc quần áo ngủ mỏng manh, nằm gối đầu lên đùi chàng để xem TV. Bây giờ thì không dám, trước mặt mẹ chồng phải ngồi ngay ngắn, ăn mặc phải kín đáo, hở hang một chút bị coi là xuống xã. Muốn hôn nhau cũng phải mắt trước, mắt sau, cứ như là đi ăn trộm sợ bị bắt gặp, âu yếm công khai trước mặt mẹ chồng là vô lễ... Chao ôi là khó thở! còn đâu những ngày trẻ trung vui vẻ như xưa?

Những ngày cuối tuần, hai vợ chồng thường chở nhau đi xem xi nê hay đi picnic ở vùng quê, hít thở không khí trong lành, bù lại suốt tuần làm việc mệt nhọc. Bây giờ thứ bảy phải đưa mẹ đi lễ chùa, đi thăm bà con, hay đi bác sĩ, chủ nhật phải đưa bà đi chợ...

Mẹ chồng chê tôi nấu ăn nhạt nhẽo, bà muốn tự nấu lấy những món ăn khoái khẩu để tắm bổ cho cậu con cưng. Phải công nhận mẹ chồng tôi nấu ăn rất ngon, nhưng bà hay cho cả vốc bột ngọt, và mỡ màng thì nhiều vô kể. Kết quả là chồng tôi lên cân vù vù, máu, mỡ cũng lên vù vù, bác sĩ phải lên tiếng cảnh cáo. Bình giải thích mãi bà mới chịu hiểu, từ đó bà giao công việc bếp núc lại cho tôi. Ở không mãi cũng chán, bà muốn đảm nhận việc coi cháu, bà cưng thăng cháu đích tôn như cưng trứng mỏng, tôi cũng mừng.

Danny được sáu tháng, tôi đi làm trở lại. Danny đã quen với bà nội, hai bà cháu quấn luyến nhau lắm, hai vợ chồng tôi đi làm đều yên tâm.

Danny lớn nhanh, bụ bẫm, dễ thương vô cùng, nó đã biết làm nhiều trò rất tức cười. Nhưng sao dạo này thằng bé hay thức đêm đòi bú và không chịu ngủ. Một lần chẳng hiểu đau ốm gì mà nó quấy suốt đêm, hôm sau đi làm về, thấy thằng bé mệt lả, nằm trên giường, tay chân lạnh ngắt. Bình và tôi hoảng hồn, vội đem con đi bệnh viện, thì ra thằng bé bị kiệt sức vì tiêu chảy đã hai ngày rồi, bệnh viện phải truyền nước biển mới cứu kịp. Hỏi ra mới biết là bà nội chiều cháu, cho nó uống nước xay trái cây của người lớn, thấy cháu tiêu chảy, bà tự chữa cho nó bằng cách ra vườn hái mấy lá ổi, nấu lên cho cho cháu uống. Cũng may đưa đi nhà thương kịp, nên chưa nguy đến tính mệnh.

Từ sự việc này, tôi cũng khám phá ra là mẹ chồng tôi cho cháu ăn bất kể giờ giấc, hề thấy thằng bé khóc là nhét ngay chai sữa vào miệng. Ăn không ra bữa nên mỗi bữa ăn Danny bú rất ít, nhưng lại bú làm nhiều lần, nhất là ban đêm. Ngoài ra bà lại hát ru cho cháu ngủ, thằng bé chỉ ngủ khi có tiếng hát ru của bà, tôi không biết hát ru nên không tài nào dỗ nó ngủ được. Hai vợ chồng lục đục, thức suốt đêm với nó, nên cả hai đều hốc hác. Tình trạng này không thể kéo dài, chúng tôi bàn với nhau, và Bình nói với mẹ chàng, chẳng những bà không nghe, mà còn dài giọng mỉa mai:

- "Anh bảo tôi không biết cách nuôi trẻ con? Thế ai đã nuôi anh nên vai nên vóc như ngày nay? để bây giờ anh vẫn minh, anh dạy lại mẹ?"

Cực chẳng đã, chúng tôi mới phải đem con đi gửi nhà trẻ. Bị rút thằng cháu cưng ra khỏi tay, mẹ chồng tôi giận dữ, ở miết trong phòng ba, bốn ngày liền, không ra ăn cơm, làm Bình phải năn nỉ muốn gãy lưỡi.

Nhưng bà không thể đổi mãi, rồi vì nhớ cháu nên sáng nào bà cũng ra cửa nhìn theo tôi bằng cháu ra xe với cặp mắt buồn bực và không nén được tiếng thở dài. Dần dà, bà lân la giúp tôi soạn giỏ xách đựng đồ chơi, tã lót, quần áo, đồ ăn của Danny bỏ vô giỏ. Tôi để cho bà làm những việc đó, khiến bà vui được một chút. Bà soạn tỉ mỉ lắm, không quên món nào, hình như bà đem tất cả tình thương cho cháu dồn vào những cử chỉ săn sóc nhỏ nhoi đó.

Mấy tháng sau thì Danny đã quen ăn ngủ có giờ giấc. Càng lớn nó càng xinh đẹp, bụ bẫm nhưng mặt mày ngơ ngác trông rất tội nghiệp. Hình như nó nhớ bà, mỗi lần được mẹ đón về, nó xà ngay vào đôi tay chờ đón của bà, hai bà cháu ôm chầm lấy nhau hôn hít.

Thấm thoát Danny sắp lên hai tuổi, càng lớn nó càng dễ thương và giống bố in hệt, cháu đã biết đi và nói bi bô vài câu ngắn. Hai tuần sau sinh nhật, Danny bị ốm đầu. Đạo này nó hay bị những cơn sốt nhẹ nên chúng tôi cũng không để ý, con nít đến tuổi mọc răng hay bị sốt là chuyện thường. Nhưng lần này Danny có vẻ mệt, nên phải để cháu ở nhà cho bà nội trông. Trước khi đi làm, Bình căn dặn mẹ thật kỹ lưỡng những điều phải làm, và những lần cho cháu uống thuốc, bà gạt đầu lia lia:

- "Mẹ nhớ, mẹ nhớ mà."

Lúc này mẹ chồng tôi có vẻ dễ chịu hơn, không hay can thiệp vào những chuyện riêng tư của vợ chồng của chúng tôi như trước. Sau hai năm sống trên nước Mỹ, được tiếp xúc với những bạn bè lớn tuổi đồng cảnh ngộ, từ từ bà cũng đã hiểu. Mỗi lần được trông cháu, bà sung sướng ra mặt, bao nhiêu tình thương của bà đều dồn cho cháu, bao nhiêu thì giờ của bà đều dành cho cháu. Danny mới hơi ọ ẹ một chút là bà đã chạy ngay lại, bế nó lên dỗ dành:

- "Bà đây, cháu đừng sợ."

Bà kiên nhẫn dỗ cho nó ăn, có khi cả tiếng đồng hồ. mấy lúc gần đây Danny biếng ăn vì nướu răng bị sưng và hay chảy máu. Kỳ này không hiểu sao Danny sốt vài ngày rồi khỏi, rồi lại sốt trở lại, nó quấy khóc cả ngày lẫn đêm. Bà nội thương cháu, nên bế cháu đi rong suốt đêm cho cháu dễ chịu, Danny lại được thiếp ngủ trên vai bà nội trong tiếng ru buồn vời vợi. Thấy con cứ sốt dai dẳng mãi không dứt, chúng tôi cũng hơi lo, cho tới một hôm Danny bỗng lên một cơn sốt cao và chảy máu mũi khá nhiều, hai vợ chồng hoảng sợ vội đem con đi bác sĩ. Sau khi lấy máu thử nghiệm, thấy số bạch cầu khá cao, bác sĩ nghi là nhiễm trùng, nên biên toa thuốc trụ sinh và thuốc sốt, dặn cho nó uống đều đặn, hai tuần sau trở lại tái khám. Ông dặn thêm:

- "Nếu có gì bất thường, ông bà có thể đem cháu đến bất cứ lúc nào."

Hai ngày sau, Danny bớt nóng và không có triệu chứng gì khác lạ. Nhưng mặc dù uống thuốc rất đều, mà hai tuần sau những cơn sốt nhẹ vẫn chưa dứt hẳn. Khi tái khám, bác sĩ lại cho thử máu, lần này số bạch cầu tăng tới mức đáng ngại, bác sĩ nói:

- "Bệnh của cháu nghiêm trọng hơn là tôi vẫn tưởng. Bây giờ phải cho xét nghiệm để truy tìm ung thư máu."

- "Ung thư à?" Bình nhảy nhồm, kêu lên sợ hãi.

Còn tôi thì bủn rủn, tim đập tưởng như sắp vỡ lồng ngực. Bác sĩ nhìn khuôn mặt tái xanh của cả hai vợ chồng, trấn an:

- "Tôi chỉ nghi ngờ vậy thôi, chưa có gì chắc chắn cả. Bây giờ tôi sẽ gọi cháu đi xét nghiệm."

Ông biên giấy giới thiệu Danny đến bệnh viện để rút một ít bone marrow ở tủy sống đem đi thử. Ông nói với về mặt ấy náy:

- "Khi có kết quả, chúng tôi sẽ báo tin ngay cho ông bà."

Xong xuôi, chúng tôi đem cháu về, lòng hồi hộp không thể tả. Mẹ chồng tôi suốt ngày đọc kinh cầu nguyện cho cháu tai qua nạn khỏi. Năm ngày trôi qua trong yên tĩnh, tôi hơi mừng với ý nghĩ "no news is good news" nếu có gì bất thường thì người ta phải báo tin liền. Nhưng trưa thứ bảy, chúng tôi nhận được điện thoại từ văn phòng bác sĩ cho mời hai vợ chồng đến gấp. Ruột tôi nóng như lửa đốt, linh tính cho biết có điều gì chẳng lành. Quả vậy, khi gặp bác sĩ, chúng tôi được báo tin:

- "Sáng nay mới có kết quả của phòng thử nghiệm. Tôi rất buồn cho ông bà hay là cháu Danny bị ung thư máu."

Tôi nghe như có tiếng sét nổ ngang đầu, ôm mặt gục xuống, mơ hồ có tiếng chồng tôi hỏi thật nhỏ, giọng thều thào như người sắp đứt hơi:

- "Bây giờ phải làm thế nào, bác sĩ? "

- "Xét nghiệm cho thấy bone marrow của cháu có vấn đề. Cách chữa trị tốt nhất là phải thay bone marrow. Chúng tôi sẽ ghi tên cháu lên danh sách những người chờ được hiến tủy. Trong khi chờ đợi, tôi sẽ giới thiệu cháu đến một bác sĩ oncologist chuyên về ung thư trẻ em để làm chemo."

Ông còn nói nhiều nữa, nhưng tôi không muốn nghe tiếp. Trời ơi! có thể như thế được sao? con tôi mới được hai tuổi, bé Danny xinh đẹp, bụ bẫm thế kia mà lại mắc chứng bệnh ung thư quái ác, ông trời thật quá bất công. Tôi nhắm mắt lại, trong một lúc tôi tưởng như đây chỉ là một giấc mơ, khi tỉnh dậy tôi sẽ thờ phào sung sướng. Nhưng không, khi tôi mở mắt ra, chỉ thấy bộ mặt thiếu não của chồng tôi và cái nhìn xót thương của bác sĩ...

Hôm đó là một ngày buồn nhất, tôi khóc như mưa, Bình thở dài không dứt, còn mẹ chồng tôi không nói một lời, nhưng mặt tái xám, trông bà rũ rượi như một tàu lá héo.

Những ngày sau đó thật thê thảm, ai có người thân bị ung thư mới hiểu thấu những thống khổ mà gia đình phải chịu đựng. Thật tội nghiệp cho con tôi, mặc dù được truyền một loại hoá chất nhẹ, nhưng với sức vóc của một đứa bé hai tuổi, Danny cũng vất vả, khó chịu, nó khóc ngày ngật cả ngày lẫn đêm. Ba người thay phiên nhau chăm sóc cháu, nhưng phải công nhận mẹ chồng tôi tốn nhiều công sức nhất, kiên nhẫn nhất...

Trong hoạn nạn, mọi người xích lại gần nhau hơn, tị hiềm mẹ chồng nàng dâu không còn nữa, mọi người chỉ chung mục đích là lo cho đứa bé bệnh hoạn.

Danny bắt đầu xuống cân, trông nó xanh xao, èo uột rất tội nghiệp. Cứ đà này con tôi sẽ chết trước khi tìm được người cho tủy thích hợp với nó. Bình và tôi đều tình nguyện hiến tủy cho con, nhưng kết quả thử nghiệm đều không hợp. Chúng tôi đau đớn nhìn thẳng bé mỗi ngày một yếu đi dần mòn.

Mẹ chồng tôi có vẻ suy nghĩ lung lăm, một hôm bà dục dè đề nghị:

- "Hãy để mẹ hiến tủy cho cháu nhé?"

Cả Bình và tôi đều giật mình sững sốt, thật chưa bao giờ chúng tôi tưởng đến chuyện này. Bình nhìn dáng mẹ tiêu tụy, bơ phờ, lắc đầu:

- "Mẹ lớn tuổi quá, không đủ điều kiện hiến tủy đâu. Người hiến tủy phải ở trong khoảng từ 18 đến 60 tuổi, còn mẹ đã 63 rồi."
- "Nhưng trong giấy tờ thì mẹ mới 59." Bà nài nỉ, "cứ để cho mẹ thử xem sao, mẹ không đành nhìn nó đi vào cõi chết."
- "Nhưng hiến tủy hại sức khoẻ lắm mẹ ạ." Bình nói, "người trẻ thì không sao, chứ người già khó lấy lại sức lắm."
- "Kê! mẹ già rồi, mạng sống đâu có quý bằng trẻ thơ? Cứ để mẹ cho cháu nốt quãng thời gian còn lại của mẹ."

Bình nhìn mẹ một hồi, giọng thương cảm:

- "Không phải cứ hiến tủy là chết đâu mẹ, nhưng trông mẹ gầy ốm quá, sợ không đủ cân lượng."

- "Chuyện đó đâu có khó gì?" Bà cố gượng cười, "mẹ ăn uống tâm bổ là sẽ lên cân ngay."

Được sự đồng ý của gia đình, mẹ chồng tôi sung sướng ra mặt. Tội nghiệp mẹ, để đủ điều kiện sức khoẻ hiến tủy cho cháu, bà cố gắng ăn uống thật nhiều cho đủ số cân lượng. Nhiều lúc thấy mẹ trợn trạo cổ nuốt thức ăn, tôi ứa nước mắt. Hai tháng sau bà lên được bảy pao.

Hôm đi thử máu về, chúng tôi cũng không hy vọng gì lắm, cha mẹ ruột còn không thích hợp, huống chi bà nội? Nhưng bất ngờ làm sao, kết quả cho thấy hoàn toàn phù hợp. Cả nhà mừng như chết đi sống lại, mừng nhất là mẹ chồng tôi, cặp mắt già long lanh những tia hy vọng. Mẹ bất kể những đau đớn mà bà sẽ phải chịu khi hiến tủy, bà bất chấp tuổi già sức yếu, bà chỉ nghĩ đến cháu...

Mẹ chồng tôi, một người đàn bà quê mùa chất phác, tư tưởng còn chậm tiến như người thời xưa. Mẹ rất sợ nhà thương, rất sợ dao kéo mổ xẻ, thế mà mẹ đã tình nguyện vào nhà thương, tình nguyện lên bàn mổ để hiến tủy cho cháu. Tiến trình hiến tủy chắc là đau đớn lắm, nhưng mẹ cắn răng chịu đựng, không rên la, hình như bà sợ rên la người ta sẽ từ chối không cho bà cứu cháu (!?!) Nhìn nét mặt tái xanh vì sợ của bà khi bước vào phòng mổ, chúng tôi không sao cầm được nước mắt. Ôi tình cốt nhục thiêng liêng làm cảm động đến cả trời đất, ca thay tủy thành công mỹ mãn, Danny hồi phục nhanh như có phép lạ, mẹ chồng tôi cũng lại sức sau vài tháng tâm bổ.

Thời gian qua nhanh như gió thoảng, mới đây mà đã bốn năm, chúng tôi có thêm một cháu gái, bé Rebecca mới được năm tháng. Mẹ chồng tôi gần bảy chục tuổi, tóc bạc gần hết, nhưng vẫn khoẻ mạnh, hồng hào. Bà sống rất thoải mái, sung sướng trong sự yêu kính của con cháu, trong một gia đình tam đại đồng đường, trên dưới thuận thảo, thương yêu nhau.

Mẹ vẫn trải tình thương cho con cháu bằng những săn sóc nho nhỏ, bằng những bữa ăn ngon lành, bằng những tiếng ru à ơi buồn vui, dỗ cho cháu ngủ... Trên nước Mỹ này, có bao nhiêu bé thơ Việt Nam may mắn được dỗ giấc ngủ êm trong tiếng ru của mẹ Việt Nam? Tiếng mẹ thấm vào hồn từ lúc còn nằm nôi, mong bé lớn lên sẽ không quên cội nguồn. Sao trước kia tôi không nhận ra như vậy nhỉ? xin mẹ tha lỗi cho đứa con dâu trẻ người non dạ này.

Danny đã đến tuổi đi học và đang học lớp mẫu giáo. Nhìn con sồn sồn lớn lên như bao đứa trẻ bình thường khác, tôi thầm cảm ơn thượng đế, cảm ơn khoa học, cảm ơn các bác sĩ, y tá trong bệnh viện, và nhất là cảm ơn mẹ chồng tôi. Mẹ ơi! chẳng những mẹ sanh ra chồng con, mà mẹ đã tái sanh ra cháu Danny một lần nữa, vì Danny sống được là nhờ mẹ. Suốt đời chúng con nhớ ơn mẹ.

PHƯƠNG LAN - 2014

Khúc Mưa Qua

Tưởng Dung

Ngủ ngoan giấc mộng đầu,
Đường mưa đã chìm sâu,
Cơn mê dài, mê mãi...
Nên tim đau, mệt nhoài!

Hạnh phúc mềm như bông,
Trong tận cùng chờ đợi.
Lòng rung khê cơn giông,
Ta nhớ ai thở dài?

Mưa rơi trên phố vắng,
Mưa rơi trên đường xưa.
Ta, nỗi buồn sâu lắng,
Ngồi quạnh hiu, nghe mưa!

Như chưa từng quên nhau,
Để còn uơm nỗi nhớ,
Như chưa từng thương đau,
Để còn ru mộng hờ!

Nên làm sao người ngoài?
Một giòng sông quên lãng,
Một trời thơ mệnh mang,
Chờ đời nhau muộn màng!

Tim đâu thời áo bay?
Tiếng hát chiều thu phai,
Đưa chân người dong ruổi,
Tiễn tình ta, ngậm ngùi!

Đêm, ôi đêm khôn cùng!
Buồn, ta cây sầu đông.
Chờ mùa sang, trút lá,
Chờ người qua, rũ lòng!

Hạnh phúc buồn như trăng,
Trên lối về, thỉnh lặng.
Soi dấu mưa nhạt nhòa,
Xóa vết chân người qua...

CON NHỚ QUÁ!

Chợ chiều bán ế, hàng dư

Đôi vai Má vác cứ như gánh bùn

Đường dài hun hút xóm thôn

Thương con chờ đón, dập dòn mau chân

Bây giờ nhớ những tảo tần

Vần thơ con viết bản thân nhớ thương!

THƯƠNG NHỚ LẮM MẸ ƠI!

Lưng còng, xương yếu Mẹ tôi

Đứng, đi chẳng vững; ngày trôi trôi... Già!

Lưng gù còm xuống quét nhà

Cháu, con lưng thẳng tung ra xả, bày!

Không sao! Ấy vậy mà hay!

Tuổi già vận động cho tay chân cười

Ý Nga, 11-11-2014

Nằm hoài một chỗ với lười

Biết đâu Mẹ bệnh gấp mười đùng, đi?

Đi Tìm

Có lúc tôi làm thơ
Dễ dàng như tôi thờ
Có lúc thì nghĩ mãi chẳng ra
Cũng bởi nàng thơ
hay la cà
rong chơi đây đó
lại hay ỡng ẹo
khi có khi không
Thêm nữa
hay hờn dỗi bỏ đi
làm tôi bối rối
đi tìm
sau những ngày dài tôi ham chơi
không nói chuyện với nàng
Nàng thơ cũng như người yêu
cần được nuông chiều
vuốt ve thủ thi
Nàng là người toàn mỹ
nên rất dễ thương
nhưng đôi khi
có dở dờ ương ương
là tại mình
đã để cô nàng hờn dỗi
bỏ đi chơi
Thế là mình phải đi tìm...
Sao Khuê

TIẾC QUÁ ANH À!

(Cảm tác sau một giấc mơ thật đẹp)

*

Trăng xa xa, gần gần...
Trăng mờ dần dần dần...
Trăng! Trăng! Sao bí ẩn?
Làm lòng nàng phân vân.

Con thương nhớ Mẹ cách chi!

Gom cô đơn, gói vắn thi, gửi Người!

Ý Nga, 11-11-2014

GIỮA RƯỢU VÀ EM

(Đáp lại bài thơ “Rượu và em”.)

Anh yêu rượu và anh yêu em,
Tình yêu này làm em phân vân,
Rượu ngon anh có tiền mua được,
Không tiền nào mua được tình em.

Rượu bán cho hàng vạn người mua,
Cùng hàng hiệu, cùng mùi vị kia,
Tình yêu của em không trả giá,
Cho chỉ một người không đũa đo.

Anh là người đa tình, đa đoan,
Muốn rượu và em ở bên anh,
Xin yêu em nhiều hơn yêu rượu.,
Em hay dỗi hờn và hay ghen.

Nếu anh có những lúc đùa vui,
Bên ly rượu ngon anh mỉm cười,
Cho em cùng uống chung ly nhé,
Chung với anh những lúc ngọt bui.

Nếu anh có những lúc đau buồn,
Bên ly rượu voi chiều dần tàn,
Cho em chung ly này anh nhé,
Chia với anh giọt nước mắt tràn.

Anh không thích uống rượu một mình,
Hồn anh say men rượu lênh đênh,

Trăng! Trăng hóa thành tim
Mình lặng im im im
Lắng nghe tim nhịp nhịp
Rộn ràng! Rộn ràng em!

Tim màu màu cầu vồng
Biến thành hoa hồng hồng
Hoa tràn đầy sức sống
Khi ven núi, bên sông.

Rồi hoa bay, bay, bay...
Anh nâng niu trên tay
Mắt ngọt ngào nhay nháy
Mây nhẹ nhẹ, say say.

Hoa chợt nhanh nhanh nhanh
Biến thành em, thành anh
Mình lấp la, lấp lánh
Lượn trời xanh xanh xanh...

Em hồng tươi tươi tươi
Còn anh cười cười cười
Sao thơm thơm hương bưởi?
Ôi môi người người người!

Môi ngọt quá chùng chùng!
Sao tự nhiên dửng dưng?
Mở mắt nhìn, nhìn sười
Vỏ bưởi thơm lừng lừng...

À ra đêm hôm qua
Vỏ bưởi tỏa hương hoa
Bay khắp phòng rộn rã
Tạo giấc mơ ngọc ngà.

Anh ơi! Tiếc quá à!
Mình chưa thu âm mà!
Anh thì thắm nhỏ quá!
Hồng hoa... hương chúng ta...
Á Nghi, 8-11-2014

Có em, tình em ngồi bên cạnh,
Anh là thuyền em là bến sông.

Rượu vui buồn đều làm anh say,
Gọi tên em trong cơn mê này,
Rượu cạn nhưng em còn ở lại,
Tình của em là ly rượu đầy..

Tình nào sẽ ít, tình nào nhiều?
Hai thứ tình, rượu với người yêu,
Rượu cho đời anh thêm thi vị,
Em cho đời anh bớt quạnh hiu.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(Nov. 11, 2014)

CÔ ẤY TÊN GÌ VẬY ANH?

Anh xem vậy mà hên
Chẳng cần nhớ tuổi tên
Chỉ nhớ Em Yêu Mến
Ai xuống sức, anh lên!

Mai một mình về già
Anh, có lú lẫn ra
Em là "tự điển sống"
Nhắc nhở anh giùm nha.

Chuyện xưa, rồi chuyện nay,
Chuyện dở, rồi chuyện hay...
Nhắc, nhưng đừng ngắt véo
Thì em đỡ mỏi tay.

Ai nói em hay quên,
Anh phản đối lại liền.
Anh quên, để em nhớ!
Cho đỡ phiền đôi bên.
Á Nghi và Anh, 8-11-2014

Hãy Trả Lại Em

Ngọc Quỳnh

Hỡi cơn địa chấn cuộc tình mê
Hãy trả lại em những hẹn thề
Đừng trôi hồn em trong nhung nhớ
Đừng dọa đày em trong tái tê .

Hỡi cơn giông tố cuộc tình tôi
Mây tím còn bay tận cuối trời
Hãy trả lại em bao khát vọng
Khi tình yêu ...hai tiếng đầu môi .

Hãy trả lại em ước mơ đầu
Đôi lòng nguyện khắc mỗi tình sâu
Sao nữ vùi chôn bao kỷ niệm
Khi ngọt ngào ...còn mãi trong nhau .

Hãy trả lại em những dấu yêu
Nghìn thu thương nhớ biết bao điều
Hãy trả lại em chân trời tím
Tìm đường chiều ...tìm giấc mơ yêu .

© BONGLOCH

Từ Giọt Mực Rơi

Thơ Ý-Nga

Nhạc Lmst2008

Chữ nào em thường viết? Là hai chữ Việt
Nam! Bối em là người Việt Đùng bảo em tham lam
Trong chìm khuất dứt quãng, Như đã thở cùng
hơi Việt Nam, em là bạn Đó giọt mực vừa rơi!
Em vẽ thành khoảnh khắc Chữ "S" còn xa xôi
Nên thêm vào nốt nhạc Việt Nam em đây rồi!
Như dòng chảy bất tận, Như hình ảnh không
mờ, Cứ liền theo số phận Chữ nghĩa và câu
thơ Việt Nam! Việt Nam ơi! Hồn em luôn nắm
chặt Trùng điệp những phản hồi Ngân ngân vang điu
dật! 2. Ồi! Hồn em luôn nắm chặt Trùng điệp những phản
hồi Ngân ngân vang điu dật!

BUỒN ƠI LÀ BUỒN!

Nhiều cái mồm lý sự
Cùng ngồi lại với nhau
Chửi nhau cho thật đau
Đòn nào cũng chí tử!

Không một ai chế ngự:
Người vung súng, kẻ dao.
Khoe trường kiếm, đoản đao
Toàn ác tính, giận dữ.

Toàn chia tam, xẻ tứ
Đâu quân tử, chính nhân?
Ai người thật thương dân?
CHIA? Tuyệt tuột mọi thứ!

Thì kết nối làm sao?
Ý Nga, 7-11-2014

TIÊU BÌNH?

Xe tăng cán xác sinh viên
Thiên An Môn ấy đã nghiền máu tanh!*

Hong Kong không sợ! Quyết giành
Quyền dân tự quyết! Đấu tranh chưa dừng.

DẠ TIỆC

Ông, Bà tụ họp ăn chơi
Nhảy đầm, nhảy điếc nơi nơi linh đình
Nhạc ồn muốn điếc, xập xình:
Dạ thừa, dạ tiệc, dạ Minh đánh Ta
Chống ai, sao đánh Quốc Gia?
Nhảy qua, nhảy lại, nhảy ra Việt gì?

Sol Sol, “bác” nhảy Đố Mi*
Dày da, dày nhựa nhảy bì Dép Râu?
Người nào tóc cũng bạc đầu
Khẩu đầu “Dạ!” đảng. Xúm cầu. Ai
cung?

Ý Nga, 7-11-2014

XÃ HỘI ĐỎ

TỆ HƠN XÃ HỘI ĐEN

Theo dõi chuyện Hong Kong
Có ai nghe ngẹt thở?
Nghĩ đến chuyện Non Sông
Tâm người có trăn trở?

Ở đâu có Đỏ, Hồng

Vẫn sinh viên, há đứng dung?

Cộng Tàu đàn áp, không ngừng hăm, ban:

- “*Nếu cần bắn mấy trăm ngàn**

Thì ta cũng bắn!” Khoe tàn ác ra*

TIÊU BÌNH mà ĐẶNG quỷ ma

Bắn hoài chẳng lẽ Trời tha sống hoài?

TIÊU BÌNH? Bình tiêu* thị oai?

Bắn đi! Bắn thử! Thơm, khai danh truyền!

Biểu tình tiếp diễn triền miên!

CẬN BÌNH*: đại, tiêu? Thắng THIÊN không nào?

Ý Nga, 7-11-2014

1* 1989, lãnh tụ Tàu Cộng ĐẶNG TIÊU BÌNH đã ra lệnh cho

xe tăng tràn vào Thiên An Môn cán nát sinh viên biểu tình.

2* 200.000 sinh viên Hong Kong.

3* Cũng lại TIÊU BÌNH vừa tàn ác hăm dọa và bảo ban:

“*Nếu cần phải bắn 200.000 sinh viên để cứu Trung*

Quốc khỏi bị thêm 100 năm bất ổn thì tôi cũng vẫn bắn!”

4* Tiêu Bình = xin hiểu theo nghĩa **cái bô**.

5* TẬP CẬN BÌNH: *Xí Jìnpíng*, Tổng Bí Thư Tàu Cộng

Không tan thì cũng vỡ!

Dù đất đang hóa Ròng

Cũng thành Giun Vác Nợ!

Ý Nga, 7-11-2014

LÀM SAO YÊN NGỦ?

Đêm qua lại thức trắng đêm

Đếm sao đen, trắng; đếm thêm nỗi buồn

Đếm, ngăn lệ mặn đừng tuôn

Đếm bao bè bạn bơi nguồn biển Đông?

Nghiêng qua: đếm những bát công

Nghiêng về lại đếm: cùm gông bao người?

Mấy ai vẫn khóc, chưa cười?

Mấy ai thao thức bốn mươi năm trời?

Ý Nga, 7-11-2014

NẾU NGƯỜI KHÔNG THƯƠNG?

(Tặng chị PHƯƠNG THÚY)

*

VẤN CHƯA THÍCH MÀU BÙN

Sáng sớm trời mưa to

Có cô em bé nhỏ

Nhắc nhở chuyện học trò

Của ngày chưa dám ngộ.

Em làm tôi nhớ lây

Con đường Duy Tân ấy

Áo trắng văng bùn lây

Em lắc đầu nguây nguẩy.

Đã qua mấy chục năm

Em vẫn yêu màu trắng

Mình chưa từng về thăm

Con đường tình mưa nắng.

Á Nghi, 6-11-2014

Thì mình thương không?

Có ôm Chi Hồng

Mê làm huyễn mộng

Khi tình hết nồng?

Sống, chọn: thác trong!

Tự nhắc nằm lòng

Đại dương dậy sóng

Lòng vẫn thông dong.

Nếu người không thương?

Dạn dày gió sương

Ai về chung hướng

Núi, rừng, đồi, nương?

Ai dóng tiếng chuông

Khua tan nông cuồng?

Ai người chiều chuộng

Mọi sự tròn vuông?

Nếu thương thành ghét

Người có vấn vương?

Hay là vui sướng

Cùng hoa-bên-đường?

DỠ DÀNH CHÀNG

Cứ hung hăng, chẳng dịu dàng

Ngọt đâu quên lửng? Mệt chàng quá nha!

Lạnh như Bắc Cực rồi mà

Mời chàng nhấp thử tách trà chanh thơm

Quên đi tiền, áo, gạo, cơm...

Để em vui vẻ, khuy đơm, áo cười.

Á Nghi, 6-11-2014

ANH HẸN RỒI CÓ ĐẾN?

Đến chứ sao lại không!

Dù hóa bướm hay nhện

Anh cũng vượt núi sông.

Lòng đã thương, quý, mến

Sá gì bão hay giông!

Bà chữ yêu thâm kín

Cho Đóa Hồng trở bông

Phải lấy lại uy tín,

Chuộc tội, quyết lập công!

Á Nghi, 6-11-2014

Á Nghi, 6-11-2014

PHỤ THÔI AI NGỜ!

(Cho hai em: M.D)

*

Anh, em: đũa rượu, đũa chè

Vị cay hòa ngọt ai dè bền lâu

Đi mừng đám cưới đâu đâu

Ai ngờ phụ rể, phụ dâu phải lòng

Mời nhau chè, rượu lòng vòng

Môi chưa cay, ngọt đã đông đầy tình.

Thế rồi lại đến phiên... mình

Ngọt cay cùng ném, bóng hình cùng theo.

Á Nghi, 6-11-2014

Đẹp Là Gì Nhỉ

Mùa Thu ai cũng khen là mùa có cảnh đẹp vì có lá vàng khắp nẻo, có sương lam mờ mờ ảo ảo. Những ai có trái tim nghệ sĩ đều yêu thích mùa thu nhiều hơn các mùa khác trong năm. Có biết bao nhiêu là thi văn, nhạc phẩm viết về mùa thu để ca tụng vẻ đẹp của mùa thu từ Đông sang Tây, từ xưa đến nay, bạn nhỉ?

Một bài thơ về mùa thu mà người viết nghĩ rằng được nhiều người ưa thích nhất của nhà thơ Lưu Trọng Lư là bài Tiếng Thu dưới đây:

Tiếng Thu

Em không nghe mùa thu

Dưới trăng mờ thỏn thức?
Em không nghe rạo rục
Hình ảnh người chinh phụ
Trong lòng người cô phụ.

Em không nghe rùng thu
Lá thu kêu xào xạc

Con nai vàng ngơ ngác
Đạp trên lá vàng khô.

Tác giả: Lưu Trọng Lư

Xin mời nghe tiếng hát của Mỹ Linh trình bày nhạc phẩm Tiếng Thu do anh Trần Năng Phùng thực hiện youtube.

Tiếng Thu -tho Lưu Trọng Lư -PD -Mỹ Linh -PQB

<https://www.youtube.com/watch?v=QliIYR7qeP8>

Anh chị Trần Năng Phùng và Minh Ngọc, Moderator của Diễn Đàn ĐHVK đã thực hiện 3 playlist Yoube Nhạc Mùa Thu, mỗi playlist có 35 đến 40 youtube, tổng cộng 110 Youtube về Nhạc Mùa Thu, bạn có thể vào xem hình ảnh và nghe nhạc về mùa Thu một nghỉ nhé. Mời vào xem. Smile!

Xin click vào link dưới đây để xem youtube Playlist Nhạc Mùa Thu 3 của TNP - 40videos

http://www.youtube.com/playlist?list=PLNBxCTIUVE73P8aHXGACaEFhPjlrIEci&feature=em-share_playlist_user

Quán Ven Đường của Giáo sư Huỳnh Chiếu Đăng cũng có một list 39 bài hát về mùa Thu như Thu Vàng, Mùa Thu Chết, Ngàn Thu Áo Tím v..v...đã khiến cho người viết nghe mê mẩn các bản nhạc hoà tấu hay do các ca sĩ danh tiếng như Trần Thái Hòa, Quang Dũng, Ngọc Hạ v..v...trình bày.

Ngoài ra, Kiến Trúc Sư Hy Văn cũng thực hiện nhiều PPS Về Mùa Thu rất đẹp nữa, bạn ạ.

Xin cảm ơn GS Trần Năng Phùng, GS Huỳnh Chiếu Đăng, KTS Hy Văn và các thân hữu khác của người viết, mỗi người một tài năng, mỗi lãnh vực, đã thực hiện nhiều tài liệu đẹp về Mùa Thu để bạn bè thưởng lãm.

Người viết thích sưu tầm những tài liệu hay lạ rồi đem về đây chia sẻ với bạn bè để tạo niềm vui cho người và cho mình trong cái tuổi “không còn trẻ nữa” của mình là thế đó. Bạn có vui chăng?

Từ ý niệm đi tìm vẻ đẹp mùa Thu người viết lại lan man nhớ đến câu hỏi của một người bạn đã hỏi người viết thế nào gọi là Đẹp?

Từ câu hỏi ấy, người viết xúc cảnh sinh tình làm một bài thơ gửi tặng bạn tôi thay cho câu trả lời. Xin mời bạn lắng nghe tâm tình của tôi xem có giống như Bạn hay không qua bài thơ Đẹp Là Gì Nhi dưới đây nhé.

Đẹp Là Gì Nhi

Bạn hỏi tôi: Đẹp là gì nhi?

Phải môi hồng, má đỏ, mắt bồ câu

Phải mi cong, tha thướt dáng liễu sầu

Miệng chúm chím, cười nụ hoa hàm tiếu?

Bạn hỏi tôi: Đẹp là gì nhi?

Phải mày tằm, mắt phụng, nét giai nhân,

Phải vai năm tấc rộng, dáng thiên thần,

Râu hàm én, mặt vuông chàng Từ Hải?

Bạn hỏi tôi: Đẹp là gì nhi?

Phải vàng trăng sáng tỏ giữa đêm khuya

Hay chiều mưa giọt nước mắt đầm đìa,

Hoặc nắng sớm có mây hồng gió nhẹ?

Bạn hỏi tôi: Đẹp là gì nhi?

Phải tình buồn đẹp như tựa bài thơ

Với dở dang, với nước mắt đọng hờ,

Với ly cách, với nhớ nhung cách trở?

Bạn hỏi tôi: Đẹp là gì nhỉ?

Phải thiêng liêng tình Chúa, Phật trời ban

Với thương yêu, an lạc cảnh thiên đàng

Với bác ái, từ bi, và thanh thoát?

Tôi, Thi Sĩ, trái tim Yêu đẹp nhất

Bởi chân thành rung động, chẳng tính toán,

Không cân phân hơn kém chuyện giàu sang

Không lừa lọc, không trí mưu thủ đoạn

Tôi vẫn ước, cuộc đời thôi hờn oán

Chỉ còn là thân ái với yêu thương

Đời có không, không có vẫn như thường

Chỉ còn lại Tình Yêu là đẹp nhất

Yêu đất nước, lúc hưng suy còn mất

Yêu Mẹ Cha, ân biển rộng trời cao

Yêu tình nhân, tình hoa mộng ngọt ngào

Yêu chồng vợ, khổ vui cùng chia sẻ

Có những lúc cuộc đời ta xem nhẹ

Như mây trôi, như gió thổi, tơ giảng,

Và hồn ta bỗng chợt thấy bản khoản

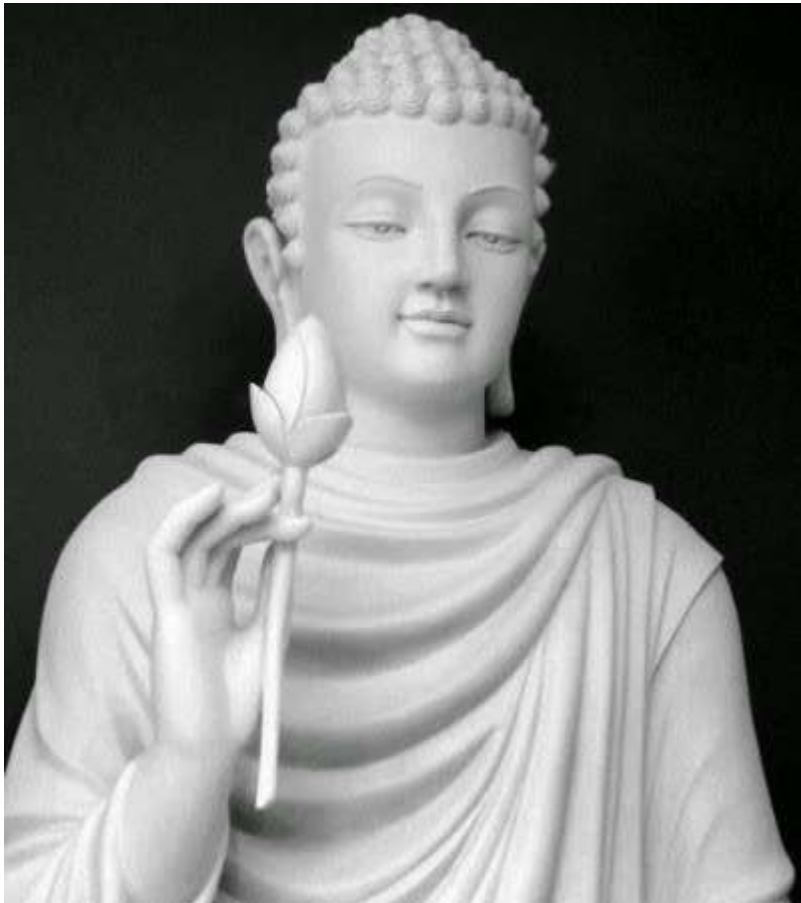
Ngơ ngẩn hỏi: Tình Yêu nào đẹp nhất?

Sương Lam

Hình như khi cười bạn có vẻ hiền lành dễ thương hơn là khi bạn cau có khó chịu nhỉ?

Người viết là một Phật tử mới gieo duyên với Phật Pháp, cho nên đang thực tập hạnh lành từ bi hỷ xả của nhà Phật qua nụ cười. Người viết xin mượn cảm nghĩ của Thầy Thích Tánh Tuệ qua bài viết dưới đây xem như là câu trả lời cho câu hỏi Đẹp Là Gì Nhỉ của người viết với người bạn của tôi nhé. Cảm ơn Bạn đã hỏi.

Nụ Cười Nhiệm Màu Của Đức Phật

Đức Phật có nụ cười vô cùng nhiệm màu. Nụ cười kết tinh quá trình tu tập, giải thoát hoàn toàn. Nụ cười ấy hiện diện khắp nơi, đi đứng nằm ngồi, bất cứ lúc nào, ngay cả lúc Ngài nhập Niết Bàn giữa thế gian. Đây là lý do nghệ nhân từ mấy ngàn năm qua cho đến ngày nay, khi tạo tranh tượng

Phật bao giờ cũng có nụ cười.

Cuộc sống ai cũng trải qua thăng trầm, có lúc rất yếu đuối. Trong một lần đối diện nỗi đau khổ tận cùng, chán chường tuyệt vọng nhất, tôi không biết làm gì hơn là ngồi trước tượng Phật nhìn Ngài. Nhìn hồi lâu, tôi thấy Ngài có nụ cười đẹp chi lạ. Tôi cảm được năng lượng nụ cười ấy đang lan tỏa về xoa dịu vết thương lòng. Rồi tôi bắt chước ngồi mỉm cười, tưởng tượng mình đang có khuôn mặt thanh tịnh từ bi như Ngài. Chẳng bao lâu, đau khổ chán chường như tan biến đi, tôi thấy thân tâm an lạc. Đêm ấy, khi nằm ngủ tôi hình dung Phật mỉm cười và tôi đang cười với Phật. Những ngày sau cũng thế, tôi cố gắng an trú trong nụ cười. Một ngày, hai ngày rồi vài ngày trôi qua, tôi chợt nhận ra chung quanh biến đổi lạ kỳ. Đồng nghiệp cười nhiều hơn, đối xử tốt hơn. Bất cứ nơi nào tôi giao tiếp, hình như ai cũng nhiệt tình, vui vẻ tốt bụng đến lạ lùng. Những duyên lành, niềm vui sinh sôi nảy nở xóa tan đi nỗi buồn không biết tự khi nào.

Không phải ngẫu nhiên nhiều người trên thế giới đều thích trình bày tranh tượng Phật trong nhà dù không phải là Phật tử. Nụ cười Phật góp phần tạo nên không gian thanh tịnh tốt lành. Các bạn hãy thử đi, sẽ thấy mọi việc thay đổi đến lạ lùng. Đi làm về dừng trước cửa, hít thở ba hơi dài, nghĩ đến nụ cười Đức Phật, bước vào nhà mỉm cười từ ái: hạnh phúc trong gia đình bỗng nhiên tràn đầy. Khi chờ chồng con về, đến công sở, đi chợ, giao tiếp hàng xóm, bạn hãy cười như Phật cười, bạn sẽ thấy thế gian này đầy người dễ thương tốt bụng. Nếu bạn là bậc cha mẹ có con thơ, mỗi đêm trước khi đi ngủ, cùng con đứng trước bàn thờ thắp nén nhang, chậm rãi ngọt ngào với con: "Đức Phật cười hiền quá, đẹp quá. Mình cùng mỉm cười đôi phút với Phật, con nhé! Mình cùng thực tập, gặp ai cũng cười... như Phật luôn cười với mình."

Một, hai phút lặng yên, cầm tay con, bạn sẽ thấy gần gũi với Phật, với con hơn bao giờ hết. Đây là món quà vô giá, hết sức đơn giản bạn có thể tặng con. Những chủng tử nụ cười, thanh tịnh, từ bi của Phật sẽ từ từ gieo vào tàng thức, chuyển hóa con thành người thánh thiện có khuôn mặt tươi vui, hiền hòa rất tự nhiên. Bạn sẽ thấy con dễ mến vô cùng và thương kính gần gũi cha mẹ hơn bao giờ hết.

Hình tượng Đức Phật có mặt khắp nơi luôn cười với chúng ta, nhắc nhở chúng ta hãy cười từ ái với nhau. Một sớm mai bước ra khỏi nhà, chung quanh ta luôn có nụ cười, một thế giới đẹp an lạc làm sao. Cảnh giới Tây phương Cực lạc ta chưa đến, nhưng Ta Bà thanh tịnh là đây. Xin được mỉm cười cùng Phật, cùng bạn. Mong nhân gian luôn gặp nhau trong nụ cười từ ái đầy tình thương yêu, tinh thức của Đức Thế Tôn.

Thích Tánh Tuệ

Bây giờ vẫn còn mùa Thu, xin mời quý anh chị xem Mùa Thu Portland đẹp như thế nào qua Youtube dưới đây do Wittydud, một người bạn ảo người Mỹ, thực hiện khi tác giả dừng chân ở Portland nhân mùa Thu đến.

Xin click vào link dưới đây

https://www.youtube.com/watch?v=wBF9_sOwBeM&list=UUu1sqCgweOfFJgcUuO5LJg

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cối Thiên Nhân

Sương Lam

Thu Về Gợi Nhớ Thương

Đường thu chiếc lá nhẹ rơi
Sắc vàng, hồng, đỏ, đất trời hoang liêu
Bâng khuâng trong bóng nắng chiều
Mênh mang niềm nhớ ít nhiều chơi vơi
Ngày xưa em tóc buông lơ lửng
Xa trường hai đứa, hai nơi đượm buồn
Anh đi bỏ phố xa nguồn
Tâm tư nặng giọt mưa tuôn phương nào
Thu về lòng chợt xuyên xao
Người em năm cũ má đào còn không?
Môi xinh vẫn nét ửng hồng?
Tay thon bạn bịn ỉm bông con thơ...
Ngẩn ngơ lá úa đường mơ
Riêng mình mặc niệm bơ vơ thu về
Vĩ vu gió thoảng đôi bề
Ngõ tre xào xạc bên đê quê hiền
Ước gì tìm thưở thần tiên
Âm vòng tay Mẹ ru liên khúc trầm.

27-10-14
ĐT Minh Giang

Trang Diễm Linh
nuinho-vungtao@googlegroups.com

Thăm Viếng Skyline Drive, Virginia

Mùa hè nóng nực đã qua, mùa thu đến êm ái nhẹ nhàng. Nắng thu nhè nhẹ, gió thu hiu hiu mát mẻ, cỏ hoa như hồi sinh sau những tháng hè oi bức nhất là hoa cúc, chúng lớn thật nhanh, đủ màu rực rỡ quá đẹp. Cúc đại đóa có hoa to như cái bát nhỏ, hoa hồng lại ra hoa trước khi tàn rụi rụng lá vì thời tiết lạnh lẽo mùa đông. Những cây hồng dòn mới dễ thương, trái chín vàng ươm bắt mắt trên cành nếu chúng không bị sóc ăn cắn thủng. Mùa thu cũng là mùa cây thay lá, đổi màu. Từ màu xanh chúng trở thành vàng nhạt, vàng đậm, cam hay ửng hồng, rắng đỏ trước khi khô héo lia cành. Mùa thu thiên hạ thường rủ nhau lên núi xem lá vàng. Hai tuần trước chị Phương điện thoại cho hay hội Cao Niên và Cộng đồng vùng Hoa thịnh Đồn tổ chức đi xem lá vàng ở Skyline ngày 24/10/14 cho hội viên và thân hữu. Chị rủ tôi cùng đi cho vui, giá vé 15\$. Thêm mấy chị em nữa cùng ghi tên tham dự.

Đến ngày đi chúng tôi tập trung ở trụ sở Hội Cao niên gần Eden Center, Virginia. Xe buýt sẽ đến đón mọi người. Xe đón 20 khách Maryland trước xong sang đón 35 khách ở Virginia lúc 10 giờ. Hôm ấy dù đường phố đông đúc, xe buýt vẫn đến đúng giờ. Buổi du ngoạn có số ít người trẻ tham dự và quý cụ tuy lớn tuổi nhưng tinh thần khỏe mạnh, chuyện trò vui vẻ. Ông nguyên Chủ tịch Hội Cao niên, cụ cựu Chánh án Nguyễn Đình Kỳ có lẽ là người cao tuổi nhất trong xe.

Tuần trước trời âm u, mưa khi nhiều khi ít, lối đi sân cỏ ẩm ướt, chẳng mấy khi có nắng nhưng ngày lên đường may mắn thay, nắng ráo, trời trong, chim hót líu lo trên cành.

Chị em chúng tôi hầu như năm nào vào mùa thu cũng đi Skyline xem lá vàng với gia đình hay bạn bè. Kỳ này được đi xe to với nhiều người và không phải bận tâm về ẩm thực. Hội cho thưởng thức cơm tay cầm (bánh mì thịt) sáng và trưa, có nước uống. Thật ra 15\$ không đủ nên ông Chủ tịch Cộng đồng và 2 vị Chủ tịch Cao niên Virginia và Maryland phải đóng góp thêm mỗi vị 100\$. Điều hợp viên chuyên đi là ông Bùi mạnh Hùng. Ông Hùng cho biết mất khoảng 2 tiếng lái xe từ trụ sở hội Cao Niên Virginia đến vùng Skyline. Nếu đi hết khu vực Skyline mất 4 tiếng nhưng xe đi chừng ½ khu vực là trở về. Hy vọng về đến trụ sở khoảng 5 giờ chiều, lúc trời còn sáng để quý vị cao niên lái xe về nhà an toàn hơn.

Xe từ từ rời thành phố ra ngoại ô. Dọc theo hai bên đường xe chạy, lá cây phần lớn vẫn còn xanh pha chút ít lá vàng. Mọi năm vào khoảng 20 tháng 10 là lá hầu hết đổi màu. Ông Hùng cho biết khó đoán được mình lên núi đúng lúc hay không. Có khi đến nơi lá thay màu tươi đẹp, có khi lá còn xanh hay lá đã quá vàng gần như khô héo, gặp mưa to gió lớn là rơi rụng gần hết còn cành trơ trụi. Dù sao cảnh trên núi cũng khác dưới phố và du ngoạn thay đổi không khí, chuyện trò với nhau cũng vui. Tuy bạn bè cùng cư ngụ trong vùng nhưng mấy khi có cơ hội đi chung suốt cả ngày? Trên xe tôi ngồi gần cô Kiều Nga, nghe cô kể chuyện sinh hoạt cộng đồng và các bài hát cô ưa thích. Hàng ghế phía trên tôi có cô Như Lan và chị Liêm. Thỉnh thoảng hai vị quay xuống chia cho những miếng hồng gọt sẵn, kẹo, bánh, nước, ... Đi đâu ngồi gần chị Liêm là không sợ đói. Buổi trưa chị còn cho cơm nắm và ruốc ngon lành. Lâu lắm mới được thưởng thức cơm nắm, làm tôi nhớ lúc ở Việt Nam đi cắm trại với các bạn và học sinh. Trong nhóm thế nào cũng có người đem cơm nắm, thịt rang và muối đậu theo. Đi bộ nhiều, đang đói được ăn cơm nắm muối đậu thật là ngon ... như ăn cơm tiệm. Đây là cảm giác của tôi thời bấy giờ. Trên xe còn được nghe kể chuyện vui, nghe hát, thưởng thức tài khẩu cầm của anh Đặng nên thì giờ qua mau. Tôi kể lòng vòng để đọc giả biết du ngoạn với quý vị cao niên cũng không kém phần thú vị.

Gần đến Skyline thấy có khách sạn, cây xăng, tiệm giải khát, tiệm ăn, nhà thuốc, shopping mall, Big Kmart, Steakhouse, tiệm bán trái cây, mật ong và các thổ sản địa phương.

Shenandoah National Park:

Xe vào đến Skyline phải ghé tại cổng để mua vé và lấy bản đồ. Những người đi cắm trại ngoài việc mua vé phải biết khu cắm trại nào còn chỗ trống để ghi danh. Có nhiều khu vực cắm trại lớn như Skyland, Big Meadows, Mathew Arm, Loft Mountain... Vé vào Skyline xe nhà mỗi chiếc \$10, tôi không biết xe buýt phải trả bao nhiêu? Chúng tôi thường gọi là Skyline thay vì Shenandoah National Park.

Qua khỏi cổng xe chạy chậm chậm, 35 miles một giờ theo con đường tráng nhựa nhỏ có cảnh vật xinh đẹp, vòng vèo lên núi cao. Xe đạp không đi được vì lên dốc và quanh co. Có khi con đường xe chạy giữa 2 bên núi, có khi một bên là núi rừng, bên là đèo hay thung lũng hoặc đồng bằng, nhà cửa nằm xa tít bên dưới. Những nơi phong cảnh xinh đẹp xe dừng lại cho chúng tôi xuống để ngắm cảnh thiên nhiên và chụp ảnh. Có tất cả 75 nơi để khách thường ngoạn phong cảnh (over-looks) nhưng thường chỉ xem chừng 5, 3 nơi là trở về.

Nhìn xuống thấp hay phía bên kia núi thấy lá vàng hay ửng hồng, vàng cam hoặc đỏ, cảnh đẹp như tranh. Tôi ngạc nhiên thích thú khi nhìn các loại cây mọc trên đá hai bên đường xe chạy. Núi toàn là đá từng khối, từng tảng thật to dù có chút ít khe hở nhưng không có đất, làm sao cây có thể sống được?

Dưới chân núi lá cây xanh chen lẫn lá vàng, lên cao một chút đến lưng chừng núi lá đổi thành nhiều màu vui mắt nhưng lên cao nữa, cây trơ cành hay chỉ còn lá khô. Khi lên cao khách rời xe phải mặc áo khoác vào vì gió lạnh. Giữa cảnh núi rừng trời đất mênh mông, đồng bằng nhà cửa cây lá xa tít bên dưới, mây trắng trời xanh, con người thật quá bé nhỏ. Tôi cảm thấy bình an thư thái, quên cả công việc bận rộn lo âu hằng ngày.

Gần 15 giờ xe trở về để còn ghé một vài nơi cho khách mua mật ong, trái cây, các sản phẩm địa phương nằm bên cạnh đường xe chạy...

Được biết núi chúng tôi thăm viếng có tên Blue Ridge ở gần Front Royal, rộng 199,100 mẫu, nơi cao nhất 1,235m, có hơn 1 triệu du khách thăm viếng mỗi năm, cả vùng núi có tên gọi Skyline Dr. Tôi không chắc lắm, nếu tên gọi không đúng xin quý vị bỏ tấc cho. Khu vực Skyline rộng lớn, có nơi cắm trại, ăn uống ngoài trời. Những cái lodge, cabin rải rác trong khu vực. Con đường Skyline Dr. nhỏ hẹp chỉ có 2 chiều xe xuôi ngược, dài 169 cây số. Đường mòn (trails) dài 500 dặm theo tài liệu công viên Exploring Shenandoah, có thể cỡi ngựa, đi xe đạp được và có tất cả 9 thác

nước trong Skyline, cao từ 28 mét đến 13 mét. Ai thích câu cá thì mang theo cần câu vì trong suối ở Skyline có nhiều cá nhưng cần xin giấy phép.

Khi cắm trại phải coi chừng gấu tới ăn cắp thức ăn. Có thể dẫn chó theo nhưng phải có dây dắt chó. Ngoài ra có rắn, nai, chồn, thỏ rừng, có bướm, hoa, 200 loài chim, 32 loại cá. Có cây dương xỉ, cây sồi, cây phong, cây óc chó, hoa cúc dại, hoa lan rừng, ...

....Thiên hạ thường rủ nhau đi viếng Skyline, nơi cây rừng trùng điệp vào mùa thu để xem lá vàng. Nơi đây núi đồi liên tiếp, cây tầng lớp nơi cao nơi thấp, có xanh có vàng, chập chùng, mênh mông, cảnh đẹp vô cùng. Họ mang thức ăn, nước uống theo. Trong Skyline có bàn, băng gỗ, nơi nướng thịt, nước máy, ... Vừa thưởng thức các món giản dị vừa chuyện trò hay đi bách bộ trong khu vực dưới tầng cây bóng mát, gió nhẹ hiu hiu cũng thú vị lắm chứ. Sau khi picnic mọi người dọn dẹp sạch sẽ như lời nhắc nhở ghi trên các bảng đặt rải rác trong khu vực. Ai thích sống với thiên nhiên trắng trong gió mát thì cùng gia đình giăng lều ở qua đêm, đốt lửa trại, đi xe đạp trong khu vực ấn định, ...

...Chúng tôi chia tay khi xe về đến trụ sở Hội Cao niên Virginia. Xe buýt sau khi thả 35 khách Virginia xuống lại tiếp tục lên đường đưa thân hữu của Hội Cao niên Việt Mỹ Maryland trở về chốn cũ.

Xin cảm ơn ban tổ chức, anh chị Liêm đã đưa đón chúng tôi từ nhà đến địa điểm tập trung và các bằng hữu thân mến đã chuyện trò, mời gọi, chia sẻ thức ăn, cho biết tin tức cộng đồng trong cuộc du ngoạn thú vị ở Skyline. Bài viết dĩ nhiên còn nhiều thiếu sót, chỉ nhằm để giải trí trong chốc lát mà thôi.

Ngọc Hạnh

Chấp Nhận

Em đã đi... một chiều không bóng anh
Chân bước mau sao dạ bảo không đành
Em trốn chạy vùng lầy thương với nhớ
Mưa nhạt nhòa mưa khóc cuộc tình xanh .

Em đã đi... đời chưa nhạt cơn mơ
Tóc thương bay trong ký ức đợi chờ
Từng kỷ niệm miên man theo làn gió
Dấu yêu ơi tình đâu chỉ là thơ.

Em đã đi... mưa lạnh lòng bên sông
Từng dòng thương dòng nhớ chảy ngược dòng
Về năm tháng bên nhau tròn thể ước
Nay một mình em đếm bước băng khuâng .

Em đã đi... về phía mặt trời xa
Nơi tình yêu còn in dấu đậm đà
Nụ hôn nào còn ấm môi tình đắm
Người ơi người...sao nỡ để phai pha.

Em đã đi... một mình trong cút côi
Mang yêu thương về phía cuối cuộc đời
Chân tình em không một lần tiếc nuối
Trao người rồi... chấp nhận sâu khôn nguôi.

Ngọc Quyên

DƯƠNG QUỐC ĐỊNH

CÙNG NHỚ QUÊ*

Thức dậy trễ, mặt trời hơi tề tề
Thu lạnh tê, ngày ngăn lại rứa tề
Ở bên tề Mẹ nghe kể liền chề:
-Nghe như thể thôn quê mùa mưa gió!
Ý Nga, 5-11-2014

*Mẹ ở Sài Gòn nhớ quê Quảng Nam.

CHƯA GIÀ ĐỪNG SỢ HẾT DUYÊN

(Thương về các em Nữ Hướng Đạo Sinh)

*

Em đừng ăn mặc hớ hênh
Kéo không lắm kẻ tập tênh làm phiền
Phiên này chờ khảm oan khiên
Tuổi vừa mới lớn cứ hiền áo ngoan.
Ý Nga, 5-11-2014

Nhật Tịch

Hôm nay thu đến ngoài song cửa
Vàng lá lung linh nhuộm sắc màu
Lòng muốn hóa thành tia nắng nhỏ
Để cùng chiếc lá rụng bên nhau...

Hỏi gió có về tìm mây lặng
Chim trời biển biệt nửa trùng khơi
Thu ơi! Xin chuyển lời cay đắng
Về phía bên kia tận cuối trời

Ba mươi thu lạnh nửa vàng trăng
Ba mươi thu sóng bủa gặp ghềnh
Con thuyền vẫn đợi bờ sông vắng
Chờ một người về trong nắng hanh

Đã mấy thu qua lạnh cuộc đời
Thu tàn lá rụng khó quên thôi
Văng vẳng tiếng cười ngày tao ngộ
Tiếng hát người đi vọng biển trời

Linh Đắc

GA trời nhuộm thu

Hương Tóc Buồn

Nhớ xưa hong tóc nắng vàng
Có anh ngồi chải từng hàng nhớ thương
Mỗi sợi là một vấn vương
Mỗi sợi là một mùi hương đa tình
Giờ đây hong tóc một mình
Mùi hương đã nhạt khi tình xa bay
Nhớ xưa lúc tựa bên vai
Có anh vuốt tóc, tóc dài ngắn ngo
Tóc em là cả bài thơ
Tóc em là cả suối mơ diễm kiều
Gió bay sợi tóc đu đưa
Giờ đây hong tóc, sầu hiu hắt sầu
Hong cho khô hết niềm đau
Chải cho rụng hết những câu ngọt bùi
Vấn vương sợi tóc một đời
Thì đem gội sạch những lời dối gian
Một mai mưa tạnh, mây tan
Ngồi hong tóc rồi mong tàn nhớ nhung
Mùi hương còn chẳng vương lòng
Làm sao còn nhớ người hong tóc buồn.
Tường Thúy

MAI EM VẤN THEO?

Anh về làm ruộng, nuôi gà...

Em theo thì học trồng cà, vét ao...

Anh về trốn tránh ồn ào

Vui cùng tĩnh lặng, trăng sao Quê nghèo.

Chân thôi lắc léo lẻo leo

Vui cùng cô Bé Tẻo Teo, luôn cười

Có theo học hỏi thương người,

NGOẠN CẢNH

Núi soi mình trên biển

Nước leo lẻo trong xanh

Cát trắng phau, gió lành

Họ chèo thuyền lướt sóng.

Trẻ lặn sâu ngắm cá

Mình bơi lội vòng vòng

Giúp cho các cháu vui tươi suốt ngày?

Á Nghi, 3-11-2014

EM ỪNG ANH KHÔNG?

*Em hiền lành mộc mạc,
Đẹp như đóa hoa rừng,
Da mịn màng, tươi mát
Càng nhìn càng thấy ưng.*

*Mà em ừng anh không?
Để anh mãi mòn trông,
Tĩnh bơ không cảm động,
Dù đã nhận đóa hồng?*

*Chân đã thôi phiêu bồng
Dừng chân, anh phập phồng
Oi cô em trong mộng!
Trời đã vào mùa đông.*

Lạnh, sao chẳng lấy chồng?

*Giữa mấy tỷ đàn ông
Anh tràn đầy sức sống
Đừng đi tìm mắt công!*

Ngắm mỹ nữ thông dong

Phô thân hình ngà ngọc.

*Mình lánh xa thành phố
Cùng phiêu lãng giang hồ
Nhìn gió xoáy lá khô
Cũng nghe vui ngô ngộ.*

Thương nhau hoài nha anh!

Á Nghi, 3-11-2014

VỀ QUÊ CƯỜI EM

(Thương kính về Má

*và những người con gái PHÚ BÔNG, QUẢNG
NAM)*

*Mái chùa đỏ giữa rừng cây xanh mượt
Sông, nương, đồng... ò ò êm lướt dọc ngang
Màu mạ non tỏa sáng cả xóm làng
Ruộng từng khoảnh bầy vịt bơi lảng vảng.*

*Em ra đón, vẫn dịu dàng vóc dáng
Ngang giếng làng tiếng chào hỏi vang vang*

Á Nghi, 3-11-2014

Họ khoe khoang giọng hào sảng trên nàng

Má hồng thắm em rộn ràng vui sướng.

Mùa Thu Không Trở Lại

Nếu mai một mùa thu không trở lại,
Ai sẽ dìu em qua cánh đồng vàng?
Ai khắc khoải trong sương mù hoang dại?
Để khói chiều vương vấn chuyển mùa
sang?

Nếu mai một mùa thu không trở lại,
Ai khóc thầm trong vũ trụ âm u?
Cho đêm tàn muôn vì sao khờ dại?
Rủ nhau về một thế giới sa mù?

Em sẽ khóc, vì mùa thu đã chết,
Năm thật sâu trong trái cây địa đàng.
Em sẽ nằm cho mưa nhòa thể xác,
Cho hồng vân chưa nếm nét môi ngoan.

Anh sẽ đi vào cơn mê thoải dị,
Rượu chưa say mà quờ quạng lạc loài.
Anh rung rung bên cung đàn mộng寐,
Khúc nhạc buồn cho thế giới phôi phai.

Em van xin cho mùa thu trở lại,
Để đọa đày vàng võ kiếp nguyên sơ.
Cho hoàn cực san hô trời chuyển gió,
Để nụ cười man rợ dưới trăng mờ.

Cho năm ngón tay thần đàn vết tích,

Trăm luân ơi! cho thu mãi mau về.

Em sẽ đứng âm thầm trong cõi nhớ,

Chiều liêu trai trong mộng寐 đam mê ...

Nhưng em biết mùa thu không trở lại,
Thoải mạch buồn tan vỡ giữa đêm thanh.
Anh đi mãi nên mùa thu đã chết,
Em ngại ngừng treo tiếng khóc mong manh.

Lòng tơ tưởng từ muôn phương: một hương

Thật bình thường vui Loan Phụng cùng em,

Nhìn nụ cười chúm chím rất êm đêm,

Ai đong đếm, mình chẳng thềm danh lợi.

Mặt tươi rói dưới lùm tre, Mẹ đợi

Mái nhà tranh bầy gà bới quần quanh

Thổi chân anh luồng gió mới hiền lành

Em đức hạnh chính là niềm kiêu hãnh.

Á Nghi, 3-11-2014

Mưa Mùa Thu

Con mưa rả rích trong thành phố
Mưa phủ giăng giăng trên hàng cây
Một mình em ngắm mưa chiều đổ
Lòng nhớ tới anh, nhớ thật đầy

Có nhớ gì không anh yêu ơi,
Ngày xa xưa ấy, đã xa rồi
Những chiều tan học anh đến đón,
Trời trở mưa mà sao thấy vui

Hai đứa che chung một áo thôi
Dù cho mưa gió ướt cả đôi
Vòng tay anh đấy, sao mà ấm
Ấm cả nụ hôn trên bờ môi

Mùa mưa đã đến, anh ở đâu
Chiều nay mưa lại rớt rơi sầu

Linh Đắc

Lá me vàng úa bay trong gió
Và trên mi em mưa giăng mau

Mùa Thu đi qua trong lòng em
Heo may lùa tóc gió buồn thêm
Chút nắng hanh hao trên đôi má
Và nỗi nhớ anh trong trái tim

Tường Thúy

Ngày em rời bến cũ
Mây bàng bạc nhớ nhung
Sương mờ giăng liêu rú
Xao xuyên ánh chiều buông.

Em về nơi xứ lạ
Hành trang gánh sầu riêng
Vào đời ngày tháng hạ
Mưa trên nỗi muộn phiền.

Bóng anh dần xa mãi
Còn đây lời thiết tha
Tình đầu em vụng dại
Biết bao giờ phối pha.

Ngọn sầu đông trở lá
Lệ thu mưa nhạt nhòa
Rơi vào hồn lạnh giá
Tìm thỏn thức tình xa...

Ngày Em Đi

Ngọc Quyên

HÃY ĐẾN VỚI TÔI

Hãy đến với tôi

Bằng đôi mắt
Đôi mắt rất người

Nhưng thật đầy trí tuệ

Để thấy tôi là NGƯỜI

Tình Thu

*Anh có bao giờ nhớ người em
Vàng thu nhìn lá rụng bên thềm
Thỏn thức trăng gầy soi chiếc bóng
Lệ tràn gối mộng đêm tàn đêm .*

*Anh có bao giờ chợt băng khuâng
Lãng du quay gót bước phong trần*

Và người cũng là TÔI
Hãy đến với tôi
Bằng tình yêu
Tình yêu thẳng tắp
Như đường một chiều
Hãy đến với tôi
Bằng trái tim khờ khạo
Như những hạt máu
Luôn sâu trong tĩnh mạch
Những hạt máu thật sạch
Hãy đến với tôi
Như loài hoa dại
Tỏa hương mà không kết trái
Cho, nhưng không nhận lại
Hãy đến với tôi
Như bình minh vừa chạm

Trong tôi ngập đầy ánh sáng

Để tôi thở như thiền sư
Lòng tràn an lạc
Hãy đến với tôi
Bằng nụ cười tươi
Của đứa bé lên mười
Không phải nụ cười
Từ bông hoa băng lụa
Hãy đến với tôi
Một lần
Ngồi bên nhau
IM LẶNG
Kiều Mộng Hà

TRỞ TRÁO

Đã gian thì ngậm cầm
Còn ồn ào chi nữa?
Ngươi trở cờ, vô tâm
Còn lắm lời thừa mứa?

*Trở về trong nắng thu vàng úa
Lá hát thay lời gọi cổ nhân .*

*Anh có bao giờ thổi vắn vương
Nhìn loài hoa dại tím bên đường
Lung linh sương ẩm hồn lữ khách
Ngơ ngẩn tình sâu vọng cổ hương .*

*Anh hẹn thu về kết tóc tơ
Đã mấy mùa trôi trên bến chờ
Tìm hoài đâu cánh chim bay mỗi
Chỉ thấy thu tàn phai ước mơ .*

Ngọc Quyên

TÌNH VIỆT

Anh thật thà chân phương
Nên xứng đáng được thương
Biết yêu dân, thương Nước
Lại giữ vững lập trường.

Em một mình cô đơn
Nhìn người dân căm hờn,
Không làm sao lơ đãng,
Biết làm sao báo ơn?

Thù trong không mơ hồ,
Giặc ngoài rất chính xác,
Dân đã mất tự do

Cộng Đồng đã theo dõi
Biết tây mi theo ai
Ngu, không chịu học hỏi
Còn vỗ ngực khoe tài?
Ý Nga, 2-11-2014

THIỆU LỬA?

Họ đi tới, sáng trưng kìa Sông Núi!
Cộng thụt lùi, mình làm lùi, tối thui
Sao “hòa bình” đất nước chẳng yên vui?
Dân bụng đói, đảng sao tiền đầy túi?
Ý Nga, 2-11-2014

LỰC CẢN

Không có gì mới mẻ
Chuyện đánh nhau lẻ tẻ
Của những kẻ canh me
Tối ngày gậy chia rẽ.

Sức mạnh là đoàn kết

Bây giờ thêm trời buộc.

Ta đồng tâm hướng về
Cùng anh em bốn bề
Gắng thay đổi thảm thế
Bằng hân hoan, đẹp đẽ.
Ý Nga, 2-11-2014

CÒN SỢ NỮA?

Anh đi Đông Đức lao nô
Em sang bên xứ Tàu ô “lao” gì?
Ai đem gạo, thóc, khoai mì...
Thức lành đổi độc, thế vì mạng dân?

Sợ chi khi đã trần thân?
Đã không vật chất, tinh thần: no nê?
Bao điều ghê sợ cận kề
Ùn ùn hể hả tha về xấu xa
Rành rành tội ác rõ ra
Đảng che, lấp liếm? Thối tha dậy mùi!
Đảng trung Bảng Đỏ? Tối thui!
Bao người bỏ đảng chẳng khai hàng bầy?

Chia rẽ là chấm hết!

Cứ lê lét đánh nhau

Ai đánh cho Cộng lét?

Ý Nga, 2-11-2014

KHÔNG NÔ LỆ GIẶC TÀU

Thế cờ xoay ngược được không?

Nếu ta theo bước Hong Kong? Sài Gòn:

Nhìn xem Tây Tạng mất, còn?

Không xin xỏ nữa! Phủ đòn ngay thôi!

Ý Nga, 1-11-2014

Thanh niên ơi! Phải đổi thay!

Thụt lùi, chậm tiến... hỏi hay ho gì?

Ý Nga, 2-11-2014

NGHI ĐẬU CÓ ĐÓ

“Thành Đô” hội nghị quái gì?

Từ từ hay chết cấp kỳ Nước ta?

Bán Nhà, Cộng đã mạnh nha

Hôm nay bùng nổ còn tha thứ à?

Ý Nga, 2-11-2014